

ПАРАФІЯЛЬНИЙ ІНФОРМАТОР

4. NEDĚLE VELIKONOČNÍ – 26. DUBNA 2026

Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám.

CHRÁM SV. BENEDIKTA V PUSTIMĚŘI – PRVNÍ SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ 2016 A SVÁTOST MANŽELSTVÍ 2022.

Pustiměřští poutníci u relikviáře sv. Kateřiny Sienské v římské bazilice Santa Maria sopra Minerva, *Peregrinatio ad Limina Apostolorum*, 11. 6. 2007

EUCHARISTIE V BAZILICE SV. DOMINIKA A SV. KATEŘINY. Vlevo: poutníci v komnatách rodného domu světice a oltář s relikvií lebky sv. Kateřiny. Dole: kříž, před nímž sv. Kateřina dostala stigmata.

V RODIŠTI SV. KATEŘINY SIENSKÉ, Patronky Evropy, Siena, Itálie, *Peregrinatio ad Portam Fidei*, 12. 7. 2012.

MILOSTNÝ OBRAZ PANNY MARIE RŮŽENCOVÉ V POMPEJÍCH.
Peregrinatio in Honorem Apostolorum Gentium Slavorum, 8. července 2019, Pompeje, Itálie.

„Z Trůnu laskavosti, na němž sídlíš, přívětivě shlédni, ó Maria, na nás, na naše rodiny, na Evropu i svět. Ať u Tebe dojdou soucitu naše strádání a soužení, co nám ztrpčují život. Pohleď, ó Matko, co nebezpečí duše i těla, co pohrom a zármutků na nás doléhá. Matko, vypros nám u svého božského Syna milosrdenství, a svou laskavostí pokoř srdce hříšníků. Ukaž všem, jaká jsi, Královno míru a odpuštění...“

ПАРАФІЯЛЬНИЙ ІНФОРМАТОР

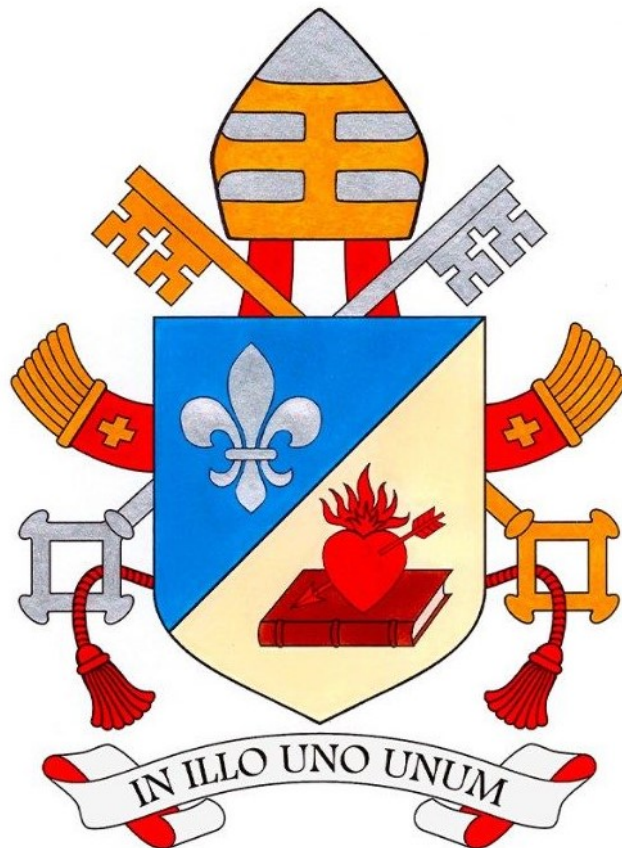
5. NEDĚLE VELIKONOČNÍ – 3. KVĚTNA 2026

At' spočine na nás, Hospodine, tvé milosrdenství, jak doufáme v tebe.

*Léone PP. XIV
8 maggio 2025*

EUCHARISTIE V BAZILICE PANNY MARIE RŮŽENCOVÉ V POMPEJÍCH, 8. ČERVENCE 2019.

LITURGICKÉ TEXTY 4. NEDĚLE VELIKONOČNÍ

1. ČTENÍ – SKT 2,14A.36-41

Čtení ze Skutků apoštolů.

V den letnic vystoupil Petr s ostatními jedenácti apoštolů a slavnostně promluvil k lidem: "Ať je úplně jasno celému izraelskému národu toto: Pánem a Mesiášem ustanovil Bůh právě toho Ježíše, kterého jste vy ukřižovali." Když to uslyšeli, proniklo jim to srdce a ptali se Petra i ostatních apoštolů: "Bratři, co máme dělat?" Petr jim odpověděl: "Obraťte se! A každý z vás ať se dá pokřtít ve jménu Ježíše Krista, aby vám byly odpuštěny hříchy, a jako dar dostanete Ducha svatého. Vždyť to zaslíbení platí vám i vašim dětem, ale také všem, kdo jsou ještě daleko, které si povolá Pán, náš Bůh." Ještě mnoha jinými slovy je zapřísahal a vybízel: "Zachraňte se z tohoto zvráceného pokolení!" Ti, kdo jeho slovo ochotně přijali, byli pokřtěni. A ten den se k nim přidalo na tři tisíce lidí.

ŽALM 23

Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám, – dává mi prodlévat na svěžích pastvinách, – vodí mě k vodám, kde si mohu odpočinout, – občerstvuje mou duši. Vede mě po správných cestách, – pro svoje jméno. – I kdybych šel temnotou rokle, – nezaleknu se zla, vždyť ty jsi se mnou. – Tvůj kyj a tvá hůl, – ty jsou má útěcha. Prostíráš pro mě stůl – před zraky mých nepřátel, – hlavu mi mažeš olejem, – má číše přetéká. Štěstí a přízeň mě provázejí – po všechny dny mého života, – přebývat smím v Hospodinově domě – na dlouhé, předlouhé časy.

2. ČTENÍ – 1PETR 2,20B-25

Čtení z prvního listu svatého apoštola Petra.

Milovaní! Když děláte dobře, a přesto musíte trpět, je to milé Bohu. K tomu jste přece byli povoláni. Vždyť i Kristus trpěl za vás a zanechal vám tak příklad, abyste šli v jeho šlépějích. 'On nezhřešil a nikdo od něho neslyšel nic neupřímného.' Když mu spílali, on jim to spíláním neoplácel, když trpěl, nevyhrožoval, ale ponechal vše tomu, který soudí spravedlivě. On sám na sobě vynesl naše hříchy na dřevo kříže, abychom byli mrtví hříchům a žili spravedlivě. Jeho ranami jste uzdraveni. Byli jste kdysi jako bludné ovce, ale nyní jste se vrátili k pastýři a strážci svých duší.

EVANGELIUM – JAN 10,1-10

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl: "Amen, amen, pravím vám: Kdo nevchází do ovčince dveřmi, ale vniká tam jinudy, to je zloděj a lupič. Kdo však vchází dveřmi, je pastýř ovcí. Vrátný mu otevře a ovce slyší jeho hlas. Volá své ovce jménem a vyvádí je. Když všechny své ovce vyvede, jde před nimi a ovce ho následují, protože znají jeho hlas. Za cizím však nikdy nepůjdou, ale utečou od něho, protože hlas cizích neznají." Ježíš jim pověděl toto přirovnání, ale oni nepochopili, co jim tím chce říci. Ježíš proto řekl znovu: "Amen, amen, pravím vám: Já jsem dveře k ovcím. Všichni, kdo přišli přede mnou, jsou zloději a lupiči, ale ovce je neuposlechly. Já jsem dveře. Kdo vejde skrze mě, bude zachráněn; bude moci vcházet i vycházet a najde pastvu. Zloděj přichází, jen aby kradl, zabíjel a působil zkázu. Já jsem přišel, aby měly život a měly ho v hojnosti."

FARNÍ INFORMÁTOR, XXXIII. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYŠICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel.517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední.
Díky sponzorům dotovaná cena: 30,-Kč/ks. Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>.

Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám.

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, prosme Ježíše, dobrého pastýře za svatá povolání ke kněžství a k zasvěcenému životu:

L: KÝRIE, KÝRIE, ELEISON.

- Za papeže Lva, ať - co Petr našich dní, - dává odpověď naděje hledajícím cestu záchrany z tohoto zvráceného pokolení.
- Za biskupy a kněze, aby si stále uvědomovali své misijní poslání a v síle Ducha byli pravými a věrohodnými svědky Krista, Dobrého Pastýře.
- Za mladé, ať denní modlitbou pěstují osobní vztah s Bohem, ať naslouchají, svěřují se, a tak dají dozrát daru svého povolání, které je učiní šťastnými a přinese hojné plody církvi i světu.
- Dobrý pastýři, zbav zmučený ukrajinský národ ruských vrahů, zlodějů a lupičů, kteří přišli krást, zabíjet a působit zkázu.
- Prosme, aby se návrat k vyjednávání a ochota k dialogu staly nástrojem k řešení konfliktů, zvláště na Blízkém východě.
- Za občanskou společnost v naší vlasti, ať - na přímluvu sv. Vojtěcha, hájí pravdu svědomí proti vládní aroganci moci, která je hřbitovem současnosti i budoucích generací národa.
- Na přímluvu svaté Kateřiny Sienské, Patronky Evropy, prosme za obyvatele našeho kontinentu, aby si uvědomili, že naděje na vybudování lepšího a člověka důstojnějšího světa je marná, není-li lidské úsilí provázeno Boží milostí.
- Všechny, kteří nás předešli a spí spánkem pokoje, připoj ke svým vyvoleným v nebi.

K: Děkujeme ti, Pane, že probouzíš ve své Církvi povolání. Dej, ať věřící pochopí tento dar, a mladé lidi povzbud', aby šli za tvým hlasem. Skrze Krista našeho Pána.

L: Amen.

LITURGICKÉ TEXTY 5. NEDĚLE VELIKONOČNÍ

1. ČTENÍ – SKT 6,1-7

Čtení ze Skutků apoštolů.

V těch dnech, když počet učedníků rostl, začali helénisté projevovat proti Hebrejům nespokojenost, že prý jejich vdovy jsou při každodenním podělování zanedbávány. Dvanáct apoštolů proto svolalo veškeré množství učedníků a řekli: "Nebylo by správné, abychom my zanedbávali Boží slovo a sloužili při stole. Proto, (bratři a sestry), vyberte ze svého středu sedm mužů, kteří mají dobrou pověst a jsou plní Ducha a moudrosti, a my je ustanovíme pro tento úkol. My však se chceme nadále věnovat modlitbě a službě slova." Ten návrh se zalíbil celému shromáždění. Vyvolili tedy Štěpána, muže plného víry a Ducha svatého, dále Filipa, Prochora, Nikanora, Timona, Parmena a Mikuláše, proselytu z Antiochie. Postavili je před apoštoly a oni na ně za modlitby vložili ruce. Boží slovo se šířilo stále více a počet učedníků v Jeruzalémě velmi rostl. Také velké množství kněží poslechlo a přijalo víru.

ŽALM 33

Radujte se, spravedliví, z Hospodina, – sluší se, aby ho dobří chválili. – Cíterou oslavujte Hospodina, – hrejte mu na desetistrunné harfě. Neboť Hospodinovo slovo je správné, – spolehlivé je celé jeho dílo. – Miluje spravedlnost a právo, – země je plná Hospodinovy milosti. Hospodinovo oko bdí nad těmi, kdo se ho bojí, – nad těmi, kdo doufají v jeho milost, – aby jejich duše vyrval ze smrti, – aby jim život zachoval za hladu.

2. ČTENÍ – 1PETR 2,4-9

Čtení z prvního listu svatého apoštola Petra.

Milovaní! Přistupujte k Pánu, k živému kameni, který lidé sice odhodili, ale který je v Božích očích vyvolený a vzácný, a vy sami se staňte živými kameny pro duchovní chrám, svatým kněžstvem, které přináší oběti, Bohu příjemné skrze Ježíše Krista. V Písmu o tom stojí: "Hle, kladu na Sión kámen vyvolený a vzácný, kámen nárožní. Kdo v něj uvěří, jistě nebude zklamán." Vám tedy, protože věříte, přináší čest, ale těm, kdo nevěří, je to "kámen, který lidé při stavbě odhodili, ale právě on se stal kvádrem nárožním, kamenem, na který se naráží, balvanem, přes který se klopýtá". Narážejí na něj, protože odmítli přijmout víru. K tomu také byli určeni. Vy však jste "rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid patřící Bohu jako vlastnictví, abyste rozhlašovali, jak veliké věci vykonal" ten, který vás povolal ze tmy ke svému podivuhodnému světlu.

EVANGELIUM – JAN 14,1-12

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl svým učedníkům: "Ať se vaše srdce nechvěje! Věříte v Boha, věřte i ve mne. V domě mého Otce je mnoho příbytků. Kdyby nebylo, řekl bych vám, že odcházím vám připravit místo? A když odejdu a připravím vám místo, zase přijdu a vezmu si vás k sobě, abyste i vy byli tam, kde jsem já. Cestu, kam já jdu, znáte." Tomáš mu řekl: "Pane, nevíme, kam jdeš. Jak můžeme znát cestu?" Ježíš mu odpověděl: "Já jsem cesta, pravda a život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne. Kdybyste znali mne, znali byste i mého Otce. Nyní ho už znáte a viděli jste ho." Filip mu řekl: "Pane, ukaž nám Otce – a to nám stačí." Ježíš mu odpověděl: "Filipe, tak dlouho jsem s vámi, a neznáš mě? Kdo viděl mne, viděl Otce. Jak můžeš říci: 'Ukaž nám Otce'? Nevěříš, že já jsem v Otci a Otec je ve mně? Slova, která k vám mluvím, nemluvím sám ze sebe; to Otec, který ve mně přebývá, koná své skutky. Věřte mi, že já jsem v Otci a Otec ve mně. Když nevěříte, věřte aspoň pro ty skutky. Amen, amen, pravím vám: Kdo věří ve mne, i ten bude konat skutky, které já konám, ba ještě větší bude konat, protože já odcházím k Otci."

Poselství Svatého otce Lva XIV. k LXIII. Světovému dni modliteb za povolání

Niterný objev Božího daru

Draží bratři a sestry, nejdražší mladí!

Vedeni a chráněni Zmrtvýchvstalým Ježíšem slavíme na 4. neděli velikonoční, nazývané „neděle Dobrého pastýře“, 63. světový den modliteb za povolání. Je to milostiplná příležitost ke sdílení úvah o vnitřním rozměru povolání, chápaného jako objev bezplatného Božího daru, který vykvétá v hloubi srdce každého z nás. Vydejme se tedy společně cestou skutečně krásného života, kterou nám Pastýř ukazuje!

Cesta krásy

V Janově evangeliu se Ježíš doslova označuje jako „krásný pastýř“ (ὁ ποιμὴν ὁ καλός) (Jan 10, 11). Tento výraz označuje pastýře dokonalého, autentického a vzorného, neboť je připraven položit život za své ovce, a tak projevuje Boží lásku. Je to Pastýř, který fascinuje: ten, kdo na něj hledí, zjišťuje, že život je skutečně krásný, pokud jej následujeme. K poznání této krásy nestačí tělesné oči nebo estetická kritéria, ale je zapotřebí kontemplace a niternosti. Pouze ten, kdo se zastaví, naslouchá, modlí se a přijímá jeho pohled, může s důvěrou říci: „Důvěřuji mu, s ním může být život skutečně krásný a chci jít cestou této krásy.“ A nejužasnější je, že když se člověk stane jeho učedníkem, stává se sám „krásným“ – jeho krása nás proměňuje. Jak píše teolog Pavel Florenskij, askeze nevytváří člověka „dobrého“, nýbrž člověka „krásného“. Rysem, který odlišuje svaté, je totiž kromě dobroty i zářivá duchovní krása, která vyzařuje z toho, kdo žije v Kristu. Tak se křesťanské povolání odhaluje v celé své hloubce: podílet se na Jeho životě, sdílet Jeho poslání, zářit Jeho vlastní krásou.

Toto vnitřní sdílení života, víry a smyslu prožil také svatý Augustin, který ve třetí knize Vyznání, když vyznává své mladistvé hříchy a chyby, uznává Boha jako „vnitřnějšího než moje nejnvnitřnější nitro“. Nad rámec sebeuvědomění objevuje krásu božského světla, které ho vede tmou. Augustin spatřuje Boží přítomnost v nejniternější části své duše, což znamená, že pochopil a prožil důležitost péče o niternost jako prostor vztahu s Ježíšem, jako cestu k zakoušení Boží krásy a dobroty ve vlastním životě.

Takový vztah se buduje v modlitbě a tichu, a pokud je pěstován, otevírá nás možnosti přijmout a žít dar povolání, který není nikdy vnuceným nebo předem stanoveným schématem, k němuž se prostě připojíme, ale projektem lásky a štěstí. Péče o niternost – právě odtud je naléhavé znovu začít při pastoraaci povolání i při neustále novém úsilí o evangelizaci.

V tomto duchu vyzývám všechny – rodiny, farnosti, řeholní komunity, biskupy, kněze, jáhny, katechety, vychovatele i věřící laiky –, aby se stále více zasazovali o vytváření příznivého prostředí, v němž by tento dar mohl být přijat, živen, střežen a doprovázen, aby přinášel hojné plody. Pouze pokud naše prostředí budou zářit živou vírou, neustálou modlitbou a bratrským doprovázením, bude moci Boží volání vyklíčit a dozrát a stát se cestou štěstí a spásy pro každého i pro svět. Vydáme-li se na cestu, kterou nám ukazuje Ježíš, krásný Pastýř, naučíme se lépe poznávat sami sebe a zblízka poznávat Boha, který nás povolal.

Vzájemné poznání

„Pán života nás zná a osvěcuje naše srdce svým pohledem lásky.“ Každé povolání totiž nemůže začít jinak než vědomím a zkušeností Boha, který je Lásky (srov. 1 Jan 4, 16); On nás hluboce zná, spočítal vlasy na naší hlavě (srov. Mt 10, 30) a pro každého promyslel jedinečnou cestu svatosti a služby. Toto poznání však musí být vždy vzájemné; jsme zváni poznávat Boha skrze modlitbu, naslouchání Slovu, svátosti, skrze život církve a darování se bratřím a sestrám. Podobně jako mladý Samuel, který v noci, možná nečekaně, uslyšel Hospodinův hlas a naučil se ho rozpoznávat s Eliho pomocí (srov. 1 Sam 3, 1–10), musíme i my vytvářet prostory vnitřního ticha, abychom vytyšili, co má Pán v srdci pro naše štěstí. Nejde o abstraktní intelektuální vědomost nebo učené znalosti, ale o osobní setkání, které mění život. Bůh přebývá v našem srdci. Povolání je intimní dialog s ním, který volá – navzdory někdy ohlušujícímu hluku světa – a zve nás k odpovědi s opravdovou radostí a velkorysostí.

„Noli foras ire, in te ipsum redi, in interiore homine habitat veritas – Nevycházej ven, vrať se do sebe, Pravda přebývá uvnitř člověka.“ Je to znovu svatý Augustin, který nám připomíná, jak důležité je naučit se zastavit a budovat prostory vnitřního ticha, abychom mohli naslouchat hlasu Ježíše Krista.

Drazí mladí, poslouchejte tento hlas! Naslouchejte hlasu Pána, který vás zve k plnému, naplněnému životu, k využití vlastního nadání (srov. Mt 25, 14–30) a k přibití vlastních omezení a slabostí na Kristův slavný kříž. Zastavte se tedy v eucharistické adoraci, vytrvale rozjímejte o Božím slově, abyste jím každý den žili, aktivně a plně se účastnête svátostného a církevního života. Tak poznáte Pána a v intimitě vlastního přátelství objevíte, jak darovat sami sebe na cestě manželství, kněžství, trvalého jáhenství nebo v zasvěceném, řeholním či sekulárním životě. Každé povolání je nesmírným darem pro církve i pro toho, kdo ho s radostí přijímá. Poznat Pána znamená především naučit se důvěřovat Jemu a Jeho prozřetelnosti, kterou každé povolání překypuje.

Důvěra

Z poznání se rodí důvěra, postoj, který je dcerou víry a je nezbytný jak pro přijetí povolání, tak pro vytrvání v něm. Život se totiž projevuje jako neustálé důvěřování a

svěřování se Pánu, i když jeho plány převrácí ty naše. Pomysleme na svatého Josefa, který se navzdory nečekanému tajemství panenského mateřství svěřuje božskému snu a s poslušným srdcem přijímá Marii i Dítě (srov. Mt 1, 18–25; 2, 13–15). Josef z Nazareta je ikonou naprosté důvěry v Boží záměr: důvěřuje, i když se zdá, že je všude kolem něj temnota a negativita, i když se zdá, že věci jdou opačným směrem, než se předpokládalo. Důvěřuje a svěřuje se, je si jist dobrotou a věrností Páně. „V každé okolnosti svého života dokázal Josef vyslovit své ‚fiat‘, jako Maria při Zvěstování a Ježíš v Getsemanech.“

Jak nás naučilo Jubileum naděje, je třeba pěstovat pevnou a stabilní důvěru v Boží zaslíbení, nikdy nepodléhat zoufalství, překonávat strach a pochybnosti s jistotou, že Zmrtvýchvstalý je Pánem dějin světa i těch našich osobních; On nás neopouští v nejtemnějších hodinách, ale přichází, aby svým světlem rozptýlil všechny naše temnoty. A právě díky světlu a síle jeho Ducha můžeme i skrze zkoušky a krize vidět, jak naše povolání dozrává a stále více odráží tutéž krásu toho, který nás povolal – krásu tvořenou věrností a důvěrou navzdory ranám a pádům.

Dozrávání

Povolání totiž není statickým cílem, ale dynamickým procesem dozrávání, kterému napomáhá intimita s Pánem: být s Ježíšem, nechat Ducha Svatého působit v srdcích i v životních situacích a vše znovu interpretovat ve světle přijatého daru znamená růst v povolání.

Jako vinná réva a ratolesti (srov. Jan 15,1–8), tak i celý náš život se musí utvářet v silném a zásadním poutu s Pánem, abychom se skrze zkoušky a nezbytné ořezy stávali stále úplnější odpovědí na jeho volání. „Místy“, kde se nejvíce projevuje Boží vůle a kde zakoušíme jeho nekonečnou lásku, jsou často autentická a bratrská pouta, která jsme schopni během svého života navázat. Jak vzácné je mít kvalitního duchovního průvodce, který doprovází objevování a rozvoj našeho povolání! Jak důležité je rozlišování a ověřování ve světle Ducha Svatého, aby se povolání mohlo uskutečnit v celé své kráse.

Povolání tedy není okamžitým vlastnictvím, něčím „daným“ jednou provždy, ale je to spíše cesta, která se rozvíjí podobně jako lidský život, v němž přijatý dar musí být nejen chráněn, ale i živen každodenním vztahem s Bohem, aby mohl růst a přinášet plody. „To je velmi cenné, protože zasazuje celý náš život do blízkosti Boha, který nás miluje. Umožňuje nám pochopit, že nic není výsledkem nesmyslného chaosu, naopak že všechno se může stát součástí cesty, jež je odpovědí Pánu, který má pro nás všechny úžasný plán.“

Drazí bratři a sestry, nejdražší mladí, povzbuzuji vás, abyste pěstovali svůj osobní vztah s Bohem skrze každodenní modlitbu a rozjímání o Slově. Zastavte se, naslouchejte, svěťte se; tak dar vašeho povolání dozraje, učiní vás šťastnými a přinese hojné plody pro církve i pro svět.

Panna Maria, vzor vnitřního přijetí Božího daru a učitelka naslouchání v modlitbě, necht' vás na této cestě vždy doprovází!

Vatikán, 16. března 2026

Leone PP. XIV

APOŠTOLSKÁ CESTA PAPEŽE LVA XIV. DO ALŽÍRSKA, KAMERUNU, ANGOLY A ROVNÍKOVÉ GUINEJE 13. – 23. DUBNA 2026

Jedenáctidenní apoštolská cesta papeže Lva XIV. na africký kontinent představuje logisticky i pastoračně mimořádný počín. Papež na své trase navštívil čtyři země s celkovou populací přesahující 112 milionů lidí, z nichž se více než 30 milionů hlásí ke katolické církvi. Celkem se cesta týká 55 diecézí a téměř 2 100 farností. O duchovní život a rozsáhlou sociální síť se v těchto regionech stará přes 5 000 kněží a téměř 6 000 řeholnic. Státisíce dětí a mládeže navštěvují církevní vzdělávací ústavy, kterých je na papežově dubnové trase celkem 2 650, což potvrzuje, že církve v této části Afriky není jen náboženskou institucí, ale i klíčovým hybatelem integrálního společenského rozvoje a vzdělanosti.

PAPE LEON XIV
Voyage apostolique en Algérie
13-15 avril 2026

ALŽÍRSKO

Cesta začíná v hlavním městě Alžíru a pokračuje do Annaby, starověké Hippony. Pro Lva XIV. jde o důležitou osobní zastávku u hrobu svatého Augustina, k němuž má Petrův nástupce velmi blízký vztah. Statistiky však ukazují, v jak náročném prostředí zde církve žije. V Alžírsku, zemi s téměř 47 miliony obyvatel, žije pouze 9 000 katolíků, což představuje pouhých 0,02 % populace. Přestože je věřících málo, církve v zemi provozuje 14 škol a vzdělávacích center, které slouží převážně muslimskému obyvatelstvu. Je to konkrétní naplňování ideálu pokojného a tvůrčího dialogu, o kterém papež často mluví.

Welcome aboard, I'm happy to greet you all this morning!

„Dobré ráno všem, vítejte na palubě!
„Chtěl bych hned na začátek říct jednu věc: tato cesta, která je z mnoho důvodů velmi důležitá, měla být první cestou pontifikátu. Už minulý rok v květnu jsem řekl, že bych chtěl jet na první cestu do Afriky. Někteří okamžitě navrhli Alžírsko, kvůli sv.

Augustinovi, jak víte. Jsem opravdu velmi rád, že mohu znovu navštívit zemi sv. Augustina. Sv. Augustin také poskytuje příležitost stavět mosty v mezináboženském dialogu. Je ve své zemi velmi milovaný, jak uvidíme. Příležitost navštívit místa spojená s

životem sv. Augustina v zemi, kde byl biskupem, ve městě Hippo, dnešní Annabě, je požehnáním pro mě osobně, ale myslím, že také pro církev a svět. Musíme vždycky hledat mosty, které budují pokoj a smíření. Tato cesta nabízí vzácnou příležitost, abychom pokračovali v tomto poselství, v podpoře míru a smíření, respektu a úcty pro všechny národy.“

„Nepovažuji svou roli za politickou, nejsem politik, nechci se s ním pouštět do debaty,“ *poznámenal papež s odkazem na poznámky vůči jeho osobě zveřejněné v minulých hodinách prezidentem Trumpem.* „Nemyslím si, že by mělo být poselství evangelia zneužíváno, jak to někteří dělají. Nadále se hlasitě vyjadřuji proti válce a snažím se podporovat pokoj, dialog a multilateralismus se státy při hledání řešení problémů. Příliš mnoho lidí dnes trpí, příliš mnoho nevinných bylo zabito a věřím, že někdo musí vystoupit a říci, že existuje lepší cesta.“

Americké novinářce, která položila stejnou otázku, papež zopakoval: „Nemám strach z Trumpovy administrativy. Budu i nadále hlasitě hlásat poselství evangelia, pro které církev pracuje.“ „Nejsme politici, neřádíme se na zahraniční politiku ze stejného úhlu pohledu. Ale věříme v poselství evangelia jako tvůrci pokoje.“

Papež ve svém pozdravu připomněl, že se do Alžírsko vrací již potřetí.

„Budoucnost patří mužům a ženám pokoje“

Drazí bratři a sestry Alžírsko!

Pokoj s vámi se všemi! *As-salamu alaykom!*

Děkuji Bohu, že mi – jako Nástupci apoštola Petra – dává možnost navštívit vaši zemi, poté co jsem tak již dvakrát učinil v minulosti jako augustiniánský řeholník. Především však stojím před vámi jako bratr, kterého těší, že při tomto setkání může obnovit srdečné vztahy, které sblížují naše srdce.

Při pohledu na vás všechny, vidím tvář silného a mladého národa, jehož pohostinnost a bratrství jsem již mnohokrát mohl zakusit. V alžírském srdci přátelství, důvěra a solidarita

nejsou jen slova, ale jsou to hodnoty, které mají váhu a dodávají vřelost a trvalost společnému soužití.

Alžírsko je velká země s dlouhou historií a bohatými tradicemi, sahajícími až do dob svatého Augustina a ještě mnohem dále. Je to historie rovněž bolestná, poznamenaná obdobími násilí, která jste však – právě díky ušlechtilosti ducha, která je vám vlastní a kterou živě pociťují i nyní a zde – dokázali překonat s odvahou a čestností.

Zastavení se u tohoto památníku je poctou této historii Alžírsko a duši národa, který bojoval za nezávislost, důstojnost a suverenitu tohoto státu.

Na tomto místě si připomínáme, že Bůh touží po míru pro každý národ – po pokoji, který není pouhou absencí konfliktu, ale výrazem spravedlnosti a důstojnosti. A tento pokoj, který umožňuje kráčet vstříc budoucnosti se smířeným srdcem, je možný pouze díky odpuštění. Ve skutečném boji za osvobození zvítězíme s konečnou platností teprve tehdy, když zavládne pokoj v srdcích. Víím, jak těžké je odpouštět. Avšak zatímco se konflikty po celém světě nadále množí, neměli bychom přidávat křivdy ke křivdě, z generace na generaci.

Budoucnost patří mužům a ženám – lidem pokoje. Spravedlnost nakonec vždycky zvítězí nad nespravedlností, stejně jako násilí – navzdory tomu, co by se mohlo zdát – nikdy nebude mít poslední slovo.

V této zemi, která je křižovatkou kultur a náboženství, představuje vzájemný respekt cestu, díky níž mohou národy kráčet společně. Kéž Alžírsko – silné díky svým kořenům a naději ve svých mladých – i nadále přispívá ke stabilitě a dialogu ve společenství národů a na březích Středoziemního moře.

Každý národ střeží jedinečné dědictví historie, kultury a víry. Také Alžírsko má toto bohatství, které ho podporovalo na cestě v těžkých chvílích a nadále nasměrovává jeho budoucnost. V tomto dědictví patří ústřední místo víře v Boha: víra osvěcuje život lidí, podporuje rodiny a inspiruje ducha bratrství. Národ, který miluje Boha, vlastní to

nejskutečnější bohatství, a alžírský národ tento klenot uchovává ve své pokladnici. Náš svět potřebuje právě takové věřící – muže a ženy plné víry, toužící po spravedlnosti a jednotě. Uprostřed lidstva toužícího po bratrství a smíření je proto velkým darem a pozhnaným závazkem, když s rozhodností prohlašujeme, že chceme vždycky být pro sebe navzájem bratry a Božími dětmi!

Těm, kdo hledají bohatství, které pomíjí, klame a zklamává, a které bohužel často nakonec korumpuje lidské srdce a plodí závist, soupeření a konflikty, Ježíš opakuje otázku, kterou položil před dvěma tisíci lety: „Co prospěje člověku, když získá celý svět, ale ztratí svou duši?“ (Mt 16, 26). Na tuto otázku, která je zásadní pro všechny, odpověděli ti, kteří zemřeli a které zde uctíváme: ztratili život, avšak v jiném smyslu – obětovali jej z lásky k vlastnímu národu. Ať jejich příběh podporuje alžírský národ i nás všechny na naší cestě: protože skutečnou svobodu nedědíme, pro svobodu se rozhodujeme každý den.

Dovolte mi tedy zakončit slovy, kterými se Ježíš obrátil na své učedníky a která nazýváme Kázání na hoře nebo Blahoslavenství:

„Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je království nebeské.

Blahoslavení plačící, neboť oni budou potěšeni.

Blahoslavení tiší, neboť oni dostanou zemi za dědictví.

Blahoslavení, kdo lační a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni.

Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství.

Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha.

Blahoslavení tvůrci pokoje, neboť oni budou nazváni Božími syny.

Blahoslavení, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jejich je království nebeské“ (Mt 5, 3-10).

Děkuji vám za vaše přivítání! Bůh vám žehnej!

Po první promluvě adresované celému národu u památníku obětí osvobození absolvoval zdvořilostní návštěvu v prezidentském paláci. Prezident Abdelmadjid Tebboune stojí v čele Alžírské republiky od roku 2019 a v červenci loňského roku se s papežem setkal ve Vatikánu. Odtud se Svatý otec odebral na setkání s představiteli společenského života a diplomatickým sborem v kongresovém centru Djamaa el Djazair, kde - jako "poutník pokoje" - pronesl obsáhlou promluvu.

NOVÝ BĚH DĚJIN

BĚDA ČINIT ZE STŘEDOZEMÍ A SAHARY HŘBITOVY, KDE UMÍRÁ I NADĚJE

„Pane prezidente, vážení představitelé veřejného života a diplomatického sboru, dámy a pánové.

Vyjadřuji hlubokou vděčnost za pozvání k návštěvě Alžírka, které přišlo hned na začátku mého petrovského úřadu. A děkuji vám za vaše přivítání! Víte, že jako duchovní syn svatého Augustina jsem již dvakrát – v letech 2001 a 2013 – navštívil Annabu a jsem

vděčný Boží Prozřetelnosti, že mi podle svého tajemného plánu umožnila, abych se sem vrátil jako Petrův nástupce. Přicházím mezi vás jako poutník pokoje s touhou setkat se s ušlechtilým alžírským lidem. Jsme bratři a sestry, protože máme stejného Otce v nebesích: hluboký náboženský smysl alžírského lidu je tajemstvím kultury setkání a smíření. Znamením takové kultury má být i tato moje návštěva. Ve světě plném konfliktů a nepochopení se setkáváme a usilujeme o vzájemné porozumění s vědomím, že jsme jedna rodina! Jednoduchost takového vědomí je dnes klíčem k otevření mnoha zavřených dveří.

Drazí bratři a sestry, přicházím k vám jako svědek pokoje a naděje, po kterých svět vroucně touží a které váš lid vždy hledal: lid, který nikdy nebyl poražen svými zkouškami, protože je zakořeněn v onom smyslu pro solidaritu, přijetí a společenství, který prostupuje každodenním životem milionů pokorných a spravedlivých lidí. Oni jsou ti silní, oni jsou

budoucnost: ti, kteří se nenechají zaslepit mocí a bohatstvím, ti, kteří neobětují důstojnost svých spoluobčanů pro své osobní nebo skupinové zájmy. Z mnoha stran jsem dostal svědectví o tom, jak alžírský lid projevuje velkou štedrost vůči svým krajanům i cizincům. Tento postoj odráží pohostinnost hluboce zakořeněnou v arabských a berberských komunitách, onu posvátnou povinnost, kterou bychom chtěli všude nalézt jako základní společenskou hodnotu. Stejně tak je i almužna (*sadaka*) běžnou a přirozenou praxí mezi vámi, a to i pro ty, kteří mají omezené prostředky. Slovo *sadaka* původně znamená spravedlnost: sdílet to, co člověk má, a nenechávat si to pro sebe, je opravdu otázkou spravedlnosti. Nespravedlivý je ten, kdo hromadí bohatství a zůstává lhostejný k ostatním. Tento pohled na spravedlnost je jednoduchý a radikální: rozpoznává v druhém Boží obraz. Náboženství bez soucitu a společenský život bez solidarity jsou v Božích očích skandál. Přesto mnoho společností, které se považují za vyspělé, stále více upadá do nerovnosti a vyloučení. Jednotlivci a organizace, které dominují ostatním – Afrika to dobře ví – ničí svět, který Nejvyšší stvořil pro nás, abychom v něm žili společně.

Dramatické historické události minulosti nabízejí vaší zemi jedinečný kritický pohled na globální rovnováhu. Pokud dokážete vstoupit do dialogu se všemi a být solidární s utrpeními tolika blízkých i vzdálených zemí, vaše zkušenost přispěje k lepší představě o tom, jak dosáhnout větší spravedlnosti mezi národy. Ne tím, že budete zvětšovat nedorozumění a konflikty, ale tím, že budete respektovat důstojnost každého člověka a necháte se dotknout bolestí druhých. To vám umožní stát se protagonisty nového směřování dějin, které je dnes naléhavější než kdy jindy tváří v tvář pokračujícímu porušování mezinárodního práva a pokušením nového kolonialismu.

Už moji předchůdci jasně vnímali epochální význam této výzvy. Benedikt XVI. poznamenal, že „dobře chápané a řízené procesy globalizace skýtají příležitost k dosud nevídanému přerozdělení obrovského bohatství na celosvětové úrovni; když budou řízeny špatně, mohou naopak vést k růstu chudoby a nerovnosti a vyvolat i celosvětovou krizi“ (encyklika *Caritas in Veritate*, 42). Papež František pak, s dlouhou zkušeností s rozpory globálního Jihu, zdůraznil důležitost toho, co lze pochopit pouze na periferii velkých center moci a rozhodování: „Je zapotřebí – napsal – uvažovat o modelu sociální, politické

a ekonomické participace, který zahrnuje lidová hnutí a oživuje místní, národní i mezinárodní vládnoucí struktury proudem mravní energie, jenž pramení ze začleňování vyloučených do budování společného údělu“ (encyklika *Fratelli Tutti*, 169).

Povzbuzuji tedy vás, kteří máte v této zemi moc, abyste se nebáli této perspektivy a podporovali živou, dynamickou a svobodnou občanskou společnost, ve které je zvláště mladým lidem přiznána schopnost přispívat k rozšiřování obzorů naděje pro všechny. Skutečná síla země spočívá ve spolupráci všech na dosažení společného dobra. Úřady nejsou povolány k tomu, aby dominovaly, ale aby sloužily lidem a jejich rozvoji. Politická činnost proto nachází své kritérium ve spravedlnosti, bez níž není opravdového míru, a projevuje se v podpoře rovných a důstojných podmínek pro všechny. Katolická církev se svými společenstvími a iniciativami si také přeje přispívat ke společnému dobru Alžírsko a posilovat jeho specifickou identitu jako mostu mezi severem a jihem, mezi východem a západem.

Středozevní moře na jedné straně a Sahara na straně druhé představují geografickou a spirituální křižovatku obrovského významu. Pokud se ponoříme do její historie, oproštění od zjednodušování a ideologií, najdeme tam ukryté nesmírné poklady lidskosti, protože moře a poušť byly po tisíciletí místy vzájemného obohacování mezi národy a kulturami. Běda nám, pokud je proměníme v hřbitovy, kde umírá i naděje! Osvobodme tyto obrovské prostory historie a budoucnosti od zla! Rozmnožujme oázy míru, odsuzujme a odstraňujme příčiny zoufalství, bojujeme proti těm, kdo vydělávají na neštěstí druhých! Nelegální jsou totiž zisky těch, kdo spekulují s lidským životem, jehož důstojnost je nedotknutelná. Spojme tedy své síly, své duchovní energie, poznání a zdroje, abychom učinili zemi a moře místy života, setkávání a úžasu. Ať se jejich majestátní krása dotkne našich srdcí, ať nás jejich nekonečnost přivede k otázkám o transcendenci. Středozevní moře, Sahara a nekonečné nebe nad nimi nám šeptají, že realita nás ze všech stran převyšuje, že Bůh je skutečně veliký a že vše prožíváme v jeho tajemné přítomnosti.

Tato myšlenka má obrovský dopad na realitu. Mnozí dnes její význam podceňují. Při bližším pohledu i alžírská společnost zažívá napětí mezi náboženským smyslem a moderním životem. Zde, stejně jako po celém světě, se tak projevují protichůdné tendence – fundamentalismus či sekularizace –, kvůli nimž mnozí ztrácejí autentický smysl pro Boha a důstojnost všech jeho tvorů. Náboženské symboly a pojmy se tak mohou stát na jedné straně rouhavým jazykem násilí a útlaku, na druhé straně pak bezvýznamnými znaky na velkém trhu konzumu, které nenasytí.

Tyto absurdní polarizace nás však nesmí zastrašit. Je třeba k nim přistupovat rozumně. Jsou znamením toho, že žijeme v mimořádné době, v době velké obnovy, v níž ten, kdo si zachovává svobodné srdce a bdělé svědomí, může čerpat z velkých duchovních a náboženských tradic nové pohledy na realitu a neotřesitelnou motivaci k angažovanosti. Je třeba vychovávat ke kritickému myšlení a svobodě, k naslouchání a dialogu, k důvěře, která nám pomáhá rozpoznat v tom, kdo je odlišný, společníka na cestě, a ne hrozbu. Musíme pracovat na uzdravení paměti a na smíření mezi dávnými protivníky. To je dar, o který prosím pro vás, pro Alžírsko a pro celý jeho lid, kterému vyprošuji hojné požehnání od Nejvyššího.

V doprovodu rektora Mohameda Mamouna Al Qasimi, papež Lev XIV. navštívil Velkou mešitu v Alžíru, která je majestátním místem kultu. Rozkládá se na ploše přibližně 27 hektarů. Je to třetí největší mešita na světě, hned po Mekce a Medíně, a největší v Africe. Pojme až 120 tisíc lidí a její 267 metrů vysoký minaret je nejvyšší na světě. Ve spontánní odpovědi na pozdrav rektora Svatý otec poznamenal:

Jak víte, do Alžírsko přijíždím s velkou radostí, protože je to

také země mého duchovního otce, svatého Augustina, který chtěl svět tolikému naučit, zejména skrze hledání pravdy, hledání Boha, uznání důstojnosti každé lidské bytosti a důležitosti budování míru.

Hledat Boha znamená také rozpoznávat Boží obraz v každém stvoření, v Božích dětech, v každém muži a ženě stvořených k obrazu a podobě Boží. Pro nás to znamená, že je velmi důležité naučit se žít společně s úctou k důstojnosti každé lidské osoby.

Do tohoto krásného centra jste se rozhodli zahrnout ještě jednu hodnotu: právě vedle mešity, místa modlitby, se zde nachází i centrum studia. Jak důležité je, aby si lidé rozvíjeli intelektuální schopnosti, které nám Bůh dal, abychom mohli objevovat velkolepost stvoření, jak velké je to, co nám Bůh zanechal v celém stvoření a zejména v člověku!

V tomto duchu, díky tomuto místu modlitby, hledáním pravdy, také skrze studium, a schopností uzat důstojnost každé lidské bytosti, víme – a dnešní setkání je toho důkazem – že se můžeme naučit respektovat jeden druhého, žít v harmonii a budovat svět míru.

Dnes odpoledne se modlím za vás, za alžírský lid, za všechny národy země, aby i mezi námi byl přítomen mír a spravedlnost Božího království a abychom všichni byli stále více přesvědčeni o nutnosti být šířiteli míru, smíření, odpuštění a toho, co je skutečně Božím záměrem pro celé jeho stvoření.

✠

Papež Lev se v alžírském hlavním městě setkal s místní komunitou věřících. Toto setkání od 17.40 hostila bazilika Matky Boží, Paní Afriky. Papeže nejprve přivítal kardinál Jean-

Paul Vesco OP, arcibiskup Alžíru. Promluvě Svatého otce předcházelo vystoupení čtyř zástupců místní komunity, kteří se podělili o své zkušenosti se životem církve.

Sestra Bernadetta z komunity Notre-Dame du Lac Bam hovořila o své zkušenosti s péčí o děti s handicapem a jejich rodiny. Zmínila, že velký podíl na rozvoji tohoto charitního díla měli sami rodiče těchto dětí, kteří reagovali na prostou skutečnost, že nebylo v silách sr. Bernadetty a jejích sester věnovat každému dítěti a každé rodině tolik času a úsilí, kolik by bylo zapotřebí.

Zdůraznila, že tyto děti „nejsou problém, který je třeba vyřešit, nýbrž bratři a sestry, které je třeba s láskou přijmout“. Ze svých konkrétních zkušeností se sr. Bernadetta podělila o příběh Fatimy, děvčátka, které zpočátku stěží dokázalo sedět. Velmi dlouhým a vytrvalým úsilím se sestrám ve spolupráci s rodinou podařilo naučit malou Fatimu batolit se, pak vstát, nakonec i chodit a mluvit. Dnes Fatima chodí do školy s ostatními dětmi a často s velkou radostí komunitu sester navštěvuje. K něčemu takovému je, jak uvedla Bernadetta, „nutně zapotřebí vytrvalost, trpělivost, láska a motivace u všech, včetně rodičů a sourozenců“. Služba těmto „maličkým životům“ je pro ni „zdrojem nepopsatelné radosti“ ze společného dobrého díla. „Bůh nám pomáhej, protože Fatima není jedna jediná,“ uzavřela sr. Bernadetta své svědectví.

*Rakel Anzere je studentka původem z Keni, z rodiny letničních křesťanů. Během svého studia v alžírském Tlemcenu se zapojila do činnosti komunity *Tlemcen Fellowship*. Tato skupina cca padesáti studentů různých vyznání působí v místní katolické farnosti sv. Michaela. Pořádá pravidelná modlitební setkání v duchu Taizé, schází se k modlitbě, doprovází slavení Vánoc a Velikonoc a spoluorganizuje duchovní obnovy. Společná setkávání s bratry a sestrami ve víře jsou pro Rakel „posilou pro vlastní cestu křesťanky v lásce a jednotě“.*

V Alžírsku – na rozdíl od své rodné země – objevila „krásný smysl pro společenství, které shromažďuje věřící navzdory denominačním hranicím“ a naplňuje tak Kristovu modlitbu „aby všichni byli jedno“. Sama přesvědčená letniční křesťanka, poděkovala Rakel papeži Lvovi za to, že je „dobrým pastýřem církve, který věnoval svůj čas návštěvě afrického lidu“.

Bazilika Matky Boží, Paní Afriky, v alžírském hlavním městě je místem setkávání lidí nejrůznějších národů a náboženství. Do průvodcovské služby se zde zapojuje *Emmanuel-*

Ali. Lidé sem přicházejí sami i s rodinami, někteří za tichem, jiní zapálit svíčku, další jsou vděční, když mohou s někým o svých starostech promluvit. Sám Emmanuel-Ali se během své služby v bazilice naučil řadě důležitých věcí: „ztišit se, být nablízku druhým, trpělivě odpovídat na otázky v jednoduchosti a s láskou“. Bazilika je místem, kde „se všichni pokoušíme stavět mosty mezi křesťany a muslimy, abychom mohli žít v pokoji“. Alžírčané bez rozdílu náboženství toto místo pokoje a bratrství nazývají *Lalla Meryem*, tedy „Paní Miriam“, dodává Emmanuel-Ali.

Za muslimskou většinu v Alžírsku promluvila *Monia Zergane*. Dosvědčila, že v Alžírsku se „služba nejzranitelnějším, ženám, dětem, lidem starým a nemocným“ odehrává jako společné dílo křesťanů a muslimů „bok po boku, ruku v ruce“. A není to jen charitní dílo; také společné slavení křesťanských i muslimských svátků je pro Moniu posilou „k vnitřní dispozici hledat Boha, učit se víc ho milovat a nechat se proměňovat v lepšího člověka pro druhé“. Konkrétní zkušenost s komunitou hnutí *Focolare* pomáhá Monie pochopit, že „život není tvořen hlavně velkými viditelnými skutky, nýbrž společenstvím zažívaným den po dni právě tam, kam nás Pán postaví“. Právě tam se mohou uskutečnit prostá gesta bratrství: „úsměv, srdečný pozdrav, laskavé slovo, služba bez nároku na oplátku, malé každodenní věci“. Za toto sdílení v různosti, která „není hrozbou, nýbrž darem“, Monia Zergane poděkovala „Bohu, který je Jeden a který miluje různost, již On sám stvořil.“

Svatý otec nato reagoval svou promluvou:

Inspirovat touhu po smíření tam, kde rozdělení sejí bolest

Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. Pokoj vám!

Draží bratři v biskupské službě, draží kněží a jáhnové, řeholníci a řeholnice, milované dcery a synové církve v Alžírsku, setkávám se dnes s vámi s velikou radostí a otcovským pohnutím – s vámi, kteří jste diskrétním a vzácným způsobem přítomni a zakořeněni v této zemi se starobylou historií a zářivými svědectvími víry.

Vaše komunita má velice hluboké kořeny. Jste dědici zástupu svědků, kteří darovali svůj život z lásky k Bohu a k bližnímu. Mám na mysli zvláště devatenáct alžírských mučedníků z řad řeholníků a řeholnic, kteří se rozhodli stát po boku tohoto lidu v jeho radostech i bolestech. Jejich krev je živoucí setbou, která nikdy nepřestane nést ovoce.

Jste také dědici ještě starší tradice, která sahá až k prvním křesťanským staletím. Právě touto zemí zazníval vroucí hlas Augustina z Hippo, jemuž předcházelo svědectví jeho matky sv. Moniky a dalších světců a světic. Jejich památka je jasnou výzvou k tomu, abychom dnes byli věrohodnými znameními společenství, dialogu a pokoje.

Vám všem, draží a milí, a všem těm, kteří nás sledují na dálku, protože se nemohou našeho setkání zúčastnit osobně, chci vyjádřit svou vděčnost za každodenní úsilí, s nímž zviditelňujete mateřskou tvář církve. Děkuji Jeho Eminenci za slova přivítání i Raket,

Alimu, Monie a sestře Bernadettě za to, oč se podělili. Ve světle toho, co jsme slyšeli, bych se chtěl spolu s vámi zastavit v zamyšlení nad třemi aspekty křesťanského života, které pokládám za velmi důležité, zvláště pak pro vás zde přítomné: jsou to *modlitba, láska a jednota*.

Na prvním místě je to *modlitba*. Všichni jí máme zapotřebí. To zdůraznil sv. Jan Pavel II. v promluvě k mladým lidem: „Člověk nemůže žít bez modlitby, tak jako nemůže žít bez dýchání.“ (*setkání s mladými muslimy v Casablance 19. srpna 1985*) Představil tak dialog s Bohem jako nepostradatelný prvek nejen pro život církve, ale i pro každého člověka. To pochopil i sv. Karel Foucauld, který našel své povolání v tom, být přítomen v modlitbě. V dopise Raymondovi de Blic z 9. prosince 1907 napsal: „Jsem šťastný, šťastný v podnoží Nejsvětější svátosti v každé chvíli,“ a doporučoval: „Modlete se zvláště za druhé lidi. Zasvěcujte se spáse bližního všemi dostupnými prostředky v modlitbě, dobrotou, příkladem.“ (*dopis Louisi Massignonovi z 1. srpna 1916*)

Když Ali mluvil o své zkušenosti ze služby v bazilice Matky Boží, Paní Afriky, řekl, že tam mnozí lidé přicházejí, aby se v tichu usebrali, aby předložili a svěřili své starosti o lidi, které milují, a aby se setkali s někým ochotným naslouchat jim a podělit se s nimi o těžkosti, které nesou v srdci. Všiml si také, že mnozí odcházejí s úsměvem a šťastní, že přišli. Modlitba sjednocuje a zlidšťuje, posiluje a očišťuje srdce; alžírská církev díky modlitbě rozsévá kolem sebe lidskost, jednotu, sílu a čistotu a dostává se i na místa a do situací, které zná jen Pán.

Druhý aspekt života církve, u něhož bych se chtěl zastavit, je *láska*. O tom mluvila zvláště sestra Bernadetta, která se podělila o svou zkušenost s pomocí dětem s různými handicapami i jejich rodičům. Z toho, co řekla, můžeme vyčíst význam milosrdenství a služby nejen jako pomoci těm nejkřehčím, ale především jako místa milosti, kde každý, kdo se nechá vtáhnout, roste a obohacuje se. Sestra Bernadetta nám vyprávěla, jak z jednoduchého počátečního gesta blízkosti – návštěvy nemocných – vyrostla nejprve síť přijetí a poté asistenční organizace, stále lépe organizovaná, skutečná komunita, v níž se skutečně mnozí lidé podílí na radostných i bolestných událostech, spojení svazky důvěry, přátelství a neformální blízkosti. Takové prostředí je zdravé a uzdravující; a není divu, že v něm ten, kdo trpí, nachází potřebné zdroje pro zlepšení svého zdraví a zároveň působí radost druhým, jako tomu bylo v případě Fatimy.

Krom toho byla to právě láska k bratřím a sestrám, která vdechla život svědectvím mučedníků, na něž jsme vzpomněli. Tváří v tvář nenávisti a násilí zůstali věrní lásce i za cenu oběti vlastního života spolu s tolika dalšími muži i ženami, křesťany i muslimy. Udělali to bez nároků na senzaci, s radostí a pevností těch, kdo si nezoufají nad budoucností, protože vědí, komu uvěřili (srv. 2 Tim 1,12). Za všechny citujme prostá slova br. Luca, staříckého lékaře a mnicha z komunity *Notre-Dame de l'Atlas* (Matky Boží z Atlasu). Když měl na vybranou, zda odejít do bezpečí před tím, co mu hrozilo, ovšem opustit tak své pacienty a přátele, odpověděl: „Chci zůstat s nimi,“ (C. Henning – T. Georgeon, *Fratel Luc di Tibhirine. Monaco, medico e martire*, Città del Vaticano 2025, úvod) – a tak také udělal. Při příležitosti beatifikace připomněl jej a všechny ostatní papež František v promluvě k polední modlitbě 8. prosince 2018: „Jejich odvážné svědectví je zdrojem naděje pro alžírskou katolickou komunitu a setbou dialogu pro celou společnost. Ať je toto blahořečení pro všechny podnětem ke společnému budování světa bratrství a solidarity.“

A tím se dostáváme ke třetímu bodu našeho zamyšlení: k úkolu vytvářet *pokoj a jednotu*. Mottem této návštěvy jsou slova vzkříšeného Ježíše: „Pokoj vám!“ (srv. Jan 20,21) V jednom z obrazů na mozaikách v Tipase čteme slova *In Deo, pax et concordia sit convivio nostro* – což bychom mohli přeložit jako „V Bohu kéž pokoj a svornost vládnou našemu soužití“. Pokoj a svornost jsou základní křesťanské typické rysy od prvopočátků (srv. Sk 2,42–47), jak si to přál sám Ježíš (srv. Jan 17,23), který řekl: „Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým.“ (Jan 13,35) Sv. Augustin ve své promluvě prohlásil, že „církve rodí celé národy, které však jsou údy jediného [těla]“ (*Promluva* 192,2). Sv. Cyprián píše: „Největší obětí Bohu je pokoj, který mezi námi vládne, naše svornost s bratřími a sestrami a konečně skutečnost, že jsme lid sjednocený v jednotě Otce, Syna a Ducha Svatého.“ (*O modlitbě Páně*, 23) Je krásné slyšet dnes, jak takové bohatství slov a příkladů nacházejí ozvěnu v tom, co jsme vyslechli.

Symbolem toho všeho, jak připomněl kardinál, je právě tato bazilika, symbol církve zbudované z živých kamenů, v níž pod ochranným pláštěm Matky Boží, Paní Afriky, vzniká společenství mezi křesťany a muslimy. Právě zde mateřská láska *Lalla Meryem* shromažďuje všechny jako syny a dcery, každého s jeho vlastním bohatstvím v různosti, všechny shromážděné ve témž úsilí o důstojnost, o lásku, o spravedlnost a o pokoj a mír. Jako syny a dcery toužící společně putovat, žít, modlit se, pracovat a snít – v jedné víře, která neizoluje, nýbrž otevírá, která sjednocuje, ale nepůsobí zmatek, která sbližuje, ale nevytváří uniformitu, která dává růst skutečnému bratrství, jak nám řekla Monia a jak dosvědčila Rakel ve své zkušenosti z *Tlemcen Fellowship*. Ve světě, kde rozdělení a války rozsévají bolest a smrt mezi národy, v komunitách a dokonce i v rodinách, je váš život v jednotě a pokoji velikým znamením. V jednotě šíříte bratrství a inspirujete své okolí k touhám a úsilí po společenství a smíření, předáváte poselství o to silnější a zřetelnější, o co více je dosvědčeno jednoduchostí a pokorou.

Nezanedbatelná část této země je pokryta pouští; a v poušti nemůže nikdo přežít sám. Drsné přírodní podmínky nabourávají každý předpoklad soběstačnosti a připomínají všem, že potřebujeme jedni druhé a že všichni potřebujeme Boha. Právě poznaná křehkost otvírá srdce vůči vzájemné podpoře a vůči volání k Tomu, jenž může darovat, co žádná lidská moc nemůže zaručit: hluboké smíření srdcí a spolu s ním opravdový pokoj a mír.

Proto vás chci, drazí bratři a sestry, povzbudit, abyste pokračovali ve své práci pro alžírskou zemi jako soudržné a otevřené společenství ve víře, které zpřítomňuje církev coby „všeobecnou svátost spásy“ (srv. LG 48). díky za to všechno, co děláte, za vaši modlitbu, za vaši lásku, za vaše svědectví jednotě. Ujišťuji vás, že na vás vzpomínám před Pánem, svěřuji vás Matce Boží, Paní Afriky, a ze srdce vám žehnám.

Druhý den apoštolské cesty zahájil Lev XIV. přesunem na mezinárodní letiště v Alžíru, kde se po krátkém rozloučení s místními představiteli vydal na severovýchod země. Během hodinového letu nad alžírským vnitrozemím se papež pozdravil s posádkou letounu Air Algérie. Po přistání v Annabě – historické Hipponě – byl Svatý otec přivítán delegací místních autorit na letišti Rábaha Bitáta a následně se v automobilu odebral přímo k archeologickému nalezišti starověkého města. Papež tak vstoupil na půdu místa

s bohatou fénickou a římskou historií, které proslavil především svatý Augustin. Právě zde,

v tehdejší Hippo Regius, tento církevní otec působil jako biskup a v roce 430 zemřel během obléhání města Vandaly. Lev XIV. si v rámci prohlídky prohlédl zbytky římského fóra, divadla a lázni, ale především se zastavil u zřícenin křesťanské Basilica Pacis, což je místo úzce spjaté s biskupským působením „učitele Západu“. Vyvrcholením návštěvy Alžírska byla bohoslužba v bazilice

sv. Augustina v Annabě, někdejší starověké Hipponě. Na místě, kde byl duchovní otec augustiniánského řádu biskupem, celebrou papež Lev mši svatou pro katolickou komunitu. Bazilika vybudovaná v poslední čtvrtině 19. století a uchovávací symbolickou relikvií z pravé paže tohoto velkého učitele církve a teologa, je každoročně navštěvována nejen katolíky, ale také muslimy a Židy.

„Vydávejte svědectví evangelium prostými gesty, pravdivými vztahy a každodenně prožívaným dialogem“

Drazí bratři a sestry,

Boží slovo prochází dějinami a obnovuje je lidským hlasem našeho Spasitele. Dnes nasloucháme evangelium, dobré zprávě pro všechny časy, v této bazilice v Annabě, zasvěcené sv. Augustinovi, biskupu antického města Hippo Regius. V průběhu staletí změnila místa, která nás dnes hostí, svá jména, světcí však

zůstali našimi ochránci a věrnými svědky svazku, který spojuje nebe se zemí. A je to právě tato dynamika, v níž Pán osvěcuje Nikodémovu noc; toto je síla, kterou Pán vlévá do slabosti jeho víry a do houževnatosti jeho hledání.

Poslán Božím Duchem, „o němž nevíš, odkud přichází a kam jde“ (Jan 3,8), je pro Nikodéma Ježíš zvláštním hostitelem. Volá ho k novému životu a dává svému partnerovi v dialogu – a také nám – překvapivý úkol: „Musíte se znovu narodit shůry.“ (v. 7) To je pozvání pro každého člověka, muže i ženu, hledajícího spásu! Z Ježíšova povolání vyvěrá poslání pro celou církev, tedy i pro křesťanské společenství v Alžírsku: narodit se znova shůry, tedy z Boha. Z tohoto úhlu pohledu vítězí víra nad pozemskou únavou a Pánova

milost dává rozkvést poušti. A přece v sobě krása této výzvy nese také zkoušku, kterou máme podle evangelia projít společně.

Kristova slova skutečně v sobě nesou veškerou sílu příkazu: *musíte* se znovu narodit shůry! Takový rozkaz našim uším zní jako neproveditelný povel. Když však pozorně nasloucháme tomu, kdo ho vydal, pochopíme, že nejde o tvrdé nařízení ani o přinucení, tím spíše ne o odsouzení k selhání. Naopak – povinnost, kterou Ježíš vyslovuje, je pro nás darem svobody, protože nám odhaluje možnost, v níž jsme ani nedoufali: můžeme se znovu narodit shůry díky Bohu. Musíme to ovšem udělat podle jeho vůle k lásce, která touží obnovit celé lidstvo a volá je ke společenství života, jež začíná vírou. Když od nás Kristus žádá, abychom skrz naskrz obnovili svou existenci, také nám k tomu dává sílu. To pěkně dosvědčuje sv. Augustin, který se modlí: „Dej, ó Pane, co přikazuješ, a přikazuj, co chceš.“ (*Vyznání X,29.40*)

Když se tedy ptáme, jak se může uskutečnit budoucnost spravedlnosti a míru, svornosti a spásy, připomeňme si, že klademe Bohu tutéž otázku, co Nikodém: Copak se opravdu naše historie může změnit? Jsme tak obtíženi problémy, léčkami a starostmi! Copak může náš život skutečně začít úplně znovu? Ano! Pánovo ujištění, naplněné láskou, nám vlévá do srdcí naději. Není důležité, nakolik nás tíží bolesti nebo hříchy; Ukřižovaný nese všechna tato břemena s námi a za nás. Není důležité, nakolik jsme skleslí ve svých slabostech; právě v nich se zjevuje síla Boha, který Krista vzkřísil z mrtvých, aby dal život světu. Každý z nás může zakusit svobodu nového života, který vychází z víry ve Vykupitele. Znovu nám sv. Augustin nabízí příklad: dříve, než se zahledíme na jeho moudrost, podívejme se na jeho obrácení. V tomto znovuzrození, které Prozřetelnost nechala doprovázet mateřskými slzami sv. Moniky, se stal sám sebou a mohl zvolat: „Nebyl bych, můj Bože, skutečně bych nebyl, kdybys ty nebyl ve mně. Či spíše nebyl bych, kdybych nebyl v tobě.“ (*Vyznání I,2*)

Ano, křesťané se rodí shůry, jsou znovuzrozeni z Boha jako Ježíšovi bratři a sestry; církev, která nás živí svátostmi, je mateřským lůnem pro všechny národy světa. Skutky apoštolů, jimž jsme před chvílí naslouchali, nám svědčí o životním stylu, který je charakteristický pro lidstvo obnovené Svatým Duchem (srov. *Sk 4,32–37*). Také dnes je třeba přijmout a realizovat toto apoštolské měřítko a rozjímat nad ním jako nad autentickým kritériem pro reformu církve: reformu, která začíná v srdci, aby byla skutečnou, a týká se všech, aby se stala účinnou.

Na prvním místě „celé množství těch, kdo přijali víru, mělo jedno srdce a jednu duši“ (v. 32). Tato duchovní jednota je svorností srdce (lat. *concordia*): to je vhodné pojmenování pro srdce, která tepou společně, protože jsou sjednocena s Kristovým Srdcem. Rodící se církev nemá své základy ve společenské smlouvě, nýbrž v harmonii ve víře, v prožívání, v ideálech, v životních rozhodnutích, která má v centru lásku Boha, jenž se stal člověkem, aby spasil všechny národy země.

Na druhém místě obdivujme materiální důsledek této jednoty věřících: „všechno měli společné“ (v. 32). Všichni měli všechno, každý se účastnil na dobru druhého, byli jako údy jediného těla. Nikdo nebyl o nic připraven, protože každý se dělil o to, co bylo jeho. Proměnit vlastnictví v darování, tato bratrská danost je utopií jen pro srdce, která spolu vzájemně soupeří, a pro duše samy v sobě závistivé. Oproti tomu víra v jediného Boha, Pána nebe a země, sjednocuje lidi v dokonalé spravedlnosti, která zve všechny k lásce, tedy k tomu, aby milovali každé stvoření tou láskou, kterou nám Bůh dává v Kristu. Proto

mají křesťané jako svůj zákoník nikoli bída a útlak, nýbrž především lásku: dělejme pro toho, kdo stojí vedle nás, to, co bychom chtěli, aby se stalo nám (srov. *Mt 7,12*). Církev je oživována tímto zákonem, který Bůh vepsal do srdcí, a stále se znovu rodí, takže zažehuje naději, kde je zoufalství, přináší důstojnost, kde je bída, a smíření, kde jsou konflikty.

Zatřetí: v textu Skutků apoštolů najdeme základ tohoto nového života, který zahrnuje lidi všech jazyků a kultur: „Apoštolové s velkou mocí vydávali svědectví o vzkříšení Pána Ježíše a všichni se těšili velké přízni.“ (*Sk 4,33*) Lásku, která je oživuje, je spíše znamením spásy než morální povinností: apoštolové hlásají, že se náš život může změnit, protože Kristus vstal z mrtvých. Prvním úkolem pastýřů, služebníků evangelia, je tedy s jediným srdcem a jedinou duší vydávat světu svědectví o Bohu, aniž by je starosti zničily strachem nebo je módní trendy oslabily kompromisem. Spolu s vámi, bratři v biskupské a kněžské službě, neustále obnovujeme toto poslání pro dobro všech, kdo jsou nám svěřeni, aby celá církev v jeho službě byla poselstvím nového života pro ty, s nimiž se setkáváme.

V této zemi, nejmilejší alžírští křesťané, zůstávejte jako pokorné a věrné znamení Kristovy lásky. Vydávejte svědectví evangeliu prostými gesty, pravdivými vztahy a každodenně prožívaným dialogem; tak dodáte chuť a světlo místu, kde žijete. Vaše přítomnost v této zemi může připomínat kadidlo: rozžhavené zrníčko, které vydává vůni, aby oslavovalo Pána a přinášelo radost a potěšení mnoha bratřím a sestrám. Toto kadidlo je malým a drahocným prvkem, který nestojí v centru pozornosti, ale zve k tomu, abychom obrátili svá srdce k Bohu a povzbuzovali se navzájem k vytrvalosti v těžkostech současné doby. Z kadidelnice našeho srdce skutečně stoupá chvála, dobrořečení, prosba, šíří se libá vůně (srov. *Ef 5,2*) milosrdenství, dobročinnosti a odpuštění. Vaše historie je stvořena z velkodušné otevřenosti a z vytrvalosti ve zkouškách: zde se modlili mučedníci, zde miloval sv. Augustin své stádce, s vášní hledal pravdu a s planoucí vírou sloužil Kristu. Buďte dědici této tradice a vydávejte v bratrské lásce svědectví svobodě těch, kdo se narodili shůry, jako naději na spásu světa.

Slova papeže na palubě letadla z Alžíru do Yaoundé (Kamerun)

„Dobré ráno všem! Doufám, že jste si odpočinuli a jste připraveni na další etapu naší cesty.

Jsem rád, že vás mohu dnes ráno pozdravit po návštěvě Alžírska, která byla podle mého názoru skutečně požehnaná. Rád bych začal poděkováním všem alžírským

úřadům, které tuto návštěvu umožnily. Jak jste si všimli, dostalo se nám dokonce cti v podobě doprovodu při přeletu alžírského vzdušného prostoru. Je to znamení laskavosti, velkorysosti a úcty, kterou chtěl alžírský lid i jeho vláda projevit Svatému stolci i mně osobně. Chci jim tedy vyjádřit svůj vděk. Stejně tak děkuji za přítomnost katolické církve v Alžírsku, která je sice početně velmi malá, ale nesmírně významná.

Jak víte, absolvovali jsme několik výjimečných setkání, ať už v bazilice Notre Dame d'Afrique, nebo včera v Annabě v bazilice svatého Augustina na pahorku, který dominuje modernímu městu i ruinám římského Hippo Regia. To samo o sobě je symbolicky

významné. Svatý Augustin, který byl v Hipponě biskupem více než tři desetiletí, je postavou, která k nám i po staletích promlouvá o tradici a o životě církve v prvních staletích. I dnes zůstává postavou zásadního významu – jeho spisy, učení, spiritualita a výzva k hledání Boha a pravdy jsou v naší době nesmírně potřebné. Je to poselství aktuální pro nás, věřící v Ježíše Krista, ale i pro každého člověka.

Mohli jste vidět, že i alžírský lid, jehož drtivá většina nejsou křesťané, hluboce ctí a respektuje památku svatého Augustina jako jednoho z velkých synů své země. Bylo pro mě osobním požehnáním se včera do Annaby vrátit a nabídnout církvi i světu Augustinovu vizi hledání Boha, úsilí o budování společenství a hledání jednoty a úcty mezi všemi národy navzdory jejich odlišnostem.

Domnívám se, že během těchto dvou dnů v Alžírsku jsme měli úžasnou příležitost pokračovat v budování mostů a podporovat dialog. Návštěva Velké mešity v Alžíru byla významná a ukázala, že i když máme odlišnou víru, různé způsoby modlitby a života, můžeme spolu žít v míru. Svět dnes potřebuje právě tuto vizi a my ji můžeme společně nabízet svým svědectvím i v pokračování této apoštolské cesty.

Přeji vám šťastnou cestu. Rád jsem vás všechny viděl. Ještě jednou děkuji za vaši službu, díky!“

„Bez Boha padneme jako starověký Řím“

Père Michel, de l'abbaye de Lagrasse, francouzský deník Famille Chrétienne, 14.4.2026

„Lev XIV. se do Alžírsku nevydal jako diplomat, ale jako svědek Kristův. Pro papeže, stejně jako pro biskupa z Hippony, je církev skutečně Tělem Kristovým, a nikoli světskou institucí, která některé státy podporuje a jiným se staví na odpor.“

Augustin a po něm i Lev XIV. nesou světu jasné poselství: míru se nedosáhne válkami či diplomacií, ale hledáním pravdy. A Pravdou je pro Augustina Kristus. V traktátu „O obci Boží“ biskup z Hippony jasně uvádí, že lidská společnost může přežít pouze tehdy, pokud uctívá pravého Boha. Stát, který neuznává transcendenci a je sám pro sebe jediným měřítkem, nakonec zešílí a padne, jako Římská říše. To je velmi aktuální poselství pro současné politiky.

Svatý Augustin vštípil naší civilizaci schopnost obnovy. Na sklonku svého života, v přehledu svých děl, vyjmenovává chyby a hříchy, kterých se dopustil, aby ukázal, že s pomocí Božího milosrdenství je lze překonat. Od Augustina se tedy můžeme učit, jak začít znovu a přehodnotit vlastní historii. A dnes se nacházíme v augustiniánském okamžiku historie, a to jak pro naši civilizaci, tak pro církev. Papež František nazval Evropu neplodnou starou pannou. Augustin nám však pomáhá přijmout to, co je v naší civilizaci živé a krásné, a znovu to zviditelnit díky Kristu.“

VĚŘÍM VE SPOLEČENSTVÍ SVATÝCH

26. DUBEN - SV. KLÉTUS

Je pravděpodobné, že byl synem římského Emiliána z patricijské čtvrti nedaleko domu senátora Pudense, který u sebe hostil apoštola Petra. Klétovo jméno je zkráceninou jména Anaklétus, které bylo některými životopisci také užíváno, a někde vznikl dojem, že se jedná o dvě osoby. Klétus byl na biskupa posvěcen údajně spolu s Linem a Klementem a jako tři výpomocní biskupové pomáhali Petrovi v apoštolátu. Klétus působil mezi křesťany římských předměstí a stal se po Petrovi druhým nástupcem. Prvním byl Linus. Za pontifikátu Kléta vládli římscí císařové Vespasián, Tito, Domicián a křesťanství proniklo i do šlechtických rodin Pomponiů, Aciliů a Flaviů. Tito také dobyl a rozbořil Jeruzalém a do Říma dovedl mnoho Židů jako otroků. Klétus se snažil jim pomáhat a ulehčovat jejich smutný osud. Nad hrob

sv. Petra postavil pomník a vedle jeho hrobu vybudoval i hrobky pro další římské biskupy. Na statku Aciliů u silnice Salaria bylo zřízeno nejstarší ryze křesťanské pohřebiště pro všechny pokřtěné, nazvané cemeterium sv. Priscilly. Další pohřebiště bylo zřízeno na pozemcích Flavie Domitilly, manželky konsula Klementa. Tehdejší křesťanští šlechtici projevovali svůj vztah k církvi i zájemem o její hmotné potřeby a byli ochotni pro ni něco udělat a obětovat. Za vlády krutého císaře Domitiána nastalo nové pronásledování křesťanů. Důvod? V té době byl římský stát shovívavý ke všem náboženstvím a rád přijímal i bohy podmaněných zemí do svého seznamu a vůbec nezáleželo na tom, zda je o náboženství víc. Jenže křesťané byli nesmiřitelní k mnohobožství a snažili se přesvědčováním získat co nejvíce konvertitů pro víru v jediného Boha. Všechna propagovaná božstva považovali za klamná a úctu k nim za blud a hřích. Křesťanství chtělo vymýt z duší obyvatel Říma oddanost k vybájeným bohům a všechny vést ke klanění se jedinému živému Bohu. A to byl ze strany státu důvod k pronásledování. Papež Cletus stál v čele římské církve zhruba v 80 letech 1. století. Doba to byla velmi pohnutá. Zažil střídání císařů Vespasiána a Tita, i nástup Domitiána, který později rozpoutal jedno z nejkrvavějších pronásledování křesťanů (vyvrcholilo až po Cletově smrti, v roce 95). Petrovy loďky se ujímal pravděpodobně krátce poté, co výbuch Vesuvu 24. srpna 79 pohřbil Stabie, Herculaneum a Pompeje, místa, ve kterých žily nemalé křesťanské komunity. V císařském sídelním městě se mezitím z pokladu vypleněného Jeruzaléma dokončoval Fláviovský amfiteátr – neboli Koloseum – a v roce 85 byl otevřen další impozantní podnik pro chlácholení senzacechtivých Římanů – Domitiánův stadion, jehož půdorys dnes kopíruje Piazza Navona. K jeho působení nelze říct víc než nám zachovala tradice zaznamenaná v Liber pontificalis. Podle ní papež Cletus vysvětil 25 kněží a ustanovil, že mají být nakrátko ostříhaní. Krom toho uctil památku apoštola Petra – nad místem jeho pohřbu vybudoval první náhrobek. V jeho blízkosti Vatikánském pahorku byl také pohřben, když sám vydal svědectví krve pro Krista. Byl to protiútok ze strany pohanů

na obranu jejich božstev. Za Domitiánova pronásledování podstoupil zřejmě mučednickou smrt i Klétus a pohřben byl vedle hrobu apoštola Petra. Jeho jméno je připomínáno v první eucharistické modlitbě, Římském kánonu.

27. DUBEN - SV. ZITA

Narodila se r. 1218 v Monsagrati nedaleko města Lucca v Itálii. Rodiče byli chudí vesničané živící se zemědělstvím. Strýce měla prý poustevníkem a starší sestra Markéta vstoupila do cisterciáckého řádu. Maminka upozorňovala Zitu na všechno, co se Bohu líbí a co ne. A tak Zita si stanovila své náboženské zásady tím, že se vždy i později ptala sama sebe: „Líbí se to či ono Ježíši, nebo nelíbí?“ Po smrti otce se matka s dcerou ocitly v tíživém postavení. V roce 1230, kdy bylo Zitě 12 let, se pro ni ve městě Lucca naskytla možnost sloužit v bohaté rodině Pagana Fatinelliho obchodujícího s vlnou a hedvábím, a tak ji tam maminka dovedla. V nové rodině měla sice celý den mnoho práce, ale den začínala modlitbou, na kterou si přivstala, a brzo ráno, kdy ještě panstvo spalo, mohla každý den chodit na mši svatou do blízkého kostela sv. Frediána. Také co nejčastěji chodila ke svátostem a potom celý den pilně s Ježíšem a pro něho pracovala. K Ježíši i během dne vysílala střelné modlitby a úkony lásky. Protože pracovala s láskou a radostí a snažila se o co nejlepší vztah k dalším služkám, žila s nimi v přátelství. Nesnášela jen špatné a dvojsmyslné řeči, to se dotýčného snažila pohledem nebo i slovy zarazit. S panstvem to bývalo o něco těžší, protože paní bývala panovačná, pán zase prchlivý a tvrdý. A děti domu ji škádlily. I když musela snášet příkoří, vše přecházela mlčením a nikdy svůj postoj nezměnila. Pokud se vyskytly ústrky a obviňování, snášela je Zita s odevzdaností do vůle Boží, přijímajíc je jako zkoušky.

Poutníci u hrobu sv. Zity v chrámu sv. Frediana v Lucce, 26. června 2016, *Iter ad christianae religionis divitias in Italia quae ad fidem amoremque Christi nos promovent*, Lucca, Itálie.

Jedním z dalších pravidel Zity prý bylo, že "služebná není zbožná, není-li pracovitá". Počáteční křivdy i podezírání panstva po čase ustalo. Paní říkala manželovi, že když má Zita vše v pořádku, ať si běhá do kostela, lépe než za radovánkami jako jiné. Zita chodila oblékaná vždy velmi prostě, ale vkusně. To, že neměla zájem o muže, pokládali spolusloužící za nenormální. Zita ale byla laskavá a vlídná. Po různých zkouškách jí všichni projevovali úctu a panstvo ji později udělalo představenou ostatního služebnictva. Byla také vyhlášenou kuchařkou a podle legendy byla její rádkyní Panna Maria. Zita přes svoji chudobu byla mimořádně štedrá a v lásce k chudým vynalézavá. Schovávala prý pro ně polovinu svého jídla a vyřazené obnošené šatstvo pečlivě čistila, spravovala a pak rozdávala nejchudším. Znamé vyobrazení Zity ukazuje vánoční příběh, kdy pán jí pro velkou zimu půjčil svůj kožich, který Zita s poslušností přijala. V kostele pak uviděla zimou se třesoucího žebráka, tak kožich svlékla a se slovy, že mu ho půjčuje, chudého starce do něj zabalila. Po bohoslužbách pak žebráka s kožichem marně hledala. Se strachem a s pláčem po návratu vyprávěla pánovi, co se stalo. Ten se velice rozzlobil, ale v poledne přišel žebrák s radostnou tváří a děkováním kožich vrátit. Proto se pan Fatinelli usmířil a Zitě už důvěřoval. Až do své smrti, ke které došlo 27. dubna 1278, v 60 letech po pětidenním onemocnění zimnicí, žila v domě svých pánů jako pokorná a věrná služebná, které si stále více vážili. Krátce po její smrti začal veřejný kult, k němuž se přidružily zázraky. Místní kult schválil po čtyřech letech z vlastní autority biskup v Luce. Její hrob v bazilice sv. Frediana, který dodnes uchovává její tělo, které zůstalo neporušené až do posledního průzkumu provedeného v roce 1652, je stále cílem poutí. Její kult byl slavnostně schválen 5. září 1696 papežem Innocencem XII (Antonio Pignatelli, 1691-1700). Ctihodný Pius XII. (Eugenio Pacelli, 1939-1958) vyhlásil svatou Zitu patronkou služebných, žen v domácnosti a pekařů.

29. DUBEN - SV. KATEŘINA SIENSKÁ

Čtrnácté století, ve kterém žila, bylo bouřlivým obdobím pro život církve i pro celé sociální tkanivo v Itálii a v Evropě. Ani ve chvílích největších těžkostí však Pán nepřestává žehnat svému lidu a vzbuzuje svaté a svěťice, kteří otřásají myslí a srdcem a způsobují obrácení a obnovu. Kateřina je jednou z nich a dosud k nám promlouvá a nabádá nás, abychom odvážně putovali za svatostí a stále více se stávali Pánovými učedníky. Narodila se v Sieně roku 1347 ve velmi početné rodině a zemřela v Římě, v roce 1380. Ve věku 16 let, pohnuta viděním svatého Dominika, vstoupila do třetího řádu dominikánů, do ženské větve zvané *Mantellate*. Zůstala v rodině a ještě jako dospívající složila soukromě slib panenství, věnovala se modlitbě, pokání a charitativním skutkům zejména vůči nemocným.

Když se pověst její svatosti rozšířila, stala se velmi aktivní postavou, udílející duchovní rady nejrůznějším kategoriím lidí: šlechticům a politikům, umělcům i obyčejným lidem, zasvěceným osobám a církevním hodnostářům, včetně papeže Řehoře XI., který v té době sídlil v Avignonu a kterého Kateřina energicky a účinně vybízela k návratu do Říma. Hodně cestovala, aby podněcovala vnitřní reformu církve a zasazovala se o mír mezi státy. Také z tohoto důvodu ji ctihodný Jan Pavel II. prohlásil za spolupatronku Evropy: Kéž

Starý kontinent nikdy nezapomene na křesťanské kořeny, které jsou základem jeho cesty, a nadále čerpá z evangelia základní hodnoty, které zabezpečují spravedlnost a svornost.

Kateřina, tak jako mnoho svatých, značně trpěla. Někdo měl dokonce za to, že by se jí nemělo důvěřovat, takže ji v roce 1374, šest let před smrtí, povolala generální kapitula dominikánů do Florencie, aby ji podrobila výslechu. Byl jí přidělen učený a pokorný bratr, Raimund z Capuy, budoucí magistr řádu. Stal se jejím zpovědníkem a také „duchovním synem“ a napsal kompletní životopis světice, která byla kanonizována roku 1461. Nauka Kateřiny, která s obtížemi četla a naučila se psát až v dospělosti, je obsažena v *Dialogu s Boží prozřetelností neboli Knize božského učení*, mistrovském díle duchovní literatury, v její *Korespondenci* a ve sbírce *Modliteb*. Její učení oplývá takovým bohatstvím, že ji Boží služebník Pavel VI. roku 1970 prohlásil za Učitelku církve. Kromě toho je rozhodnutím bl. Pia IX. také spolupatronkou města Říma a ctihodný Pius XII. ji prohlásil za patronku Itálie.

V jednom vidění, které zůstalo na vždy uchováno v Kateřinině mysli a srdci, ji Matka Boží představila Ježíši, který ji daroval krásný prsten a řekl jí: „Já, Stvořitel a Pán, jsem tvým snoubencem ve víře, kterou zachovej netknoutou až do doby, kdy budeš se mnou v nebi slavit svůj věčný sňatek“ (Raimund z Capuy, *S. Caterina da Siena, Legenda maior*, n.115, Siena 1998). Tento prsten zůstal viditelným jenom pro ni. V této mimořádné epizodě můžeme postřehnout živoucí střed Kateřininy religiosity a každé autentické spirituality: kristocentrismus. Kristus je její ženich, s nímž má vnitřní vztah společenství a věrnosti; je dobrem milovaným nad každé jiné dobro. Toto hluboké sjednocení s Pánem ilustruje další epizoda z života této významné mystičky: výměna srdcí. Podle Raimonda z Capuy, který sepsal důvěrná Kateřinina sdělení, se jí zjevil Pán Ježíš, který měl na ruce zářivě rudé lidské srdce, otevřel jí hrud' a vložil dovnitř se slovy: „Nejdražší dcerko, jako jsem včera přijal srdce, které jsi mi nabídl, tak ti nyní dává svoje, a od nynějška bude tam, kde bylo to tvoje“ (*ibid.*). Kateřina doopravdy prožila slova svatého Pavla: „Nežiji já, ale žije ve mně Kristus“ (*Gal 2,20*). Stejně jako světice ze Sieny, cítí každý věřící potřebu sjednotit se s pocitem Kristova Srdce, aby miloval Boha a bližního jako miluje Kristus. My všichni si můžeme nechat proměnit srdce, učit se milovat jako Kristus a v důvěrnosti s Ním se žít modlitbou, meditací Božího Slova a svátostmi, zejména častým a zbožným svatým přijímáním. Také Kateřina patří do této řady eucharistických světců, na které jsem poukázal v závěru své apoštolské exhortace *Sacramentum caritatis* (srov. č.94). Drazí bratři a sestry, eucharistie je mimořádný dar lásky, kterou nás Bůh neustále obnovuje, aby živil naši cestu víry, posiloval naši naději a rozněcoval naši lásku, abychom se Mu stále více podobali. Kolem tak silné a autentické osobnosti vznikla opravdová duchovní rodina. Tvořili ji lidé, kteří byli přitahováni morální spolehlivostí této mladé ženy vznešených životních způsobů, a někdy také zaujati mystickými jevy jako byly časté extáze, kterých byli svědky. Mnozí se dali do jejích služeb a pokládali za privilegium především to, že mohli být Kateřinou duchovně vedeni. Nazývali ji „maminkou“, poněvadž od ní dostávali výživu ducha jako duchovní děti.

Také dnes čerpá církve značné dobrodiní z duchovního mateřství mnoha žen, zasvěcených i věřících laiček, které v duších lidí živí myšlenku na Boha, posilují jejich víru a orientují křesťanský život ke stále vyšším vrcholům. „Říkám Vám Synu a nazývám Vás tak – píše Kateřina jednomu ze svých duchovních synů, kartuziánovi Janovi Sabbatinimu – neboť vás rodím ustavičnou modlitbou a tužbou před Bohem tak jako matka rodí dítě“ (Korespondence, *Lettera č. 141: A don Giovanni de'Sabbatini*). Dominikánského bratra Bartoloměje de Dominici obvykle v listech oslovovala: „Nejmilovanější a nejdražší bratře a synu v Kristu, sladkém Ježíši“.

Dalším rysem Kateřininy spirituality je dar slz. Ty jsou projevem vytríbené a hluboké vnímavosti, schopnosti dojetí a něhy. Nemálo svatých mělo dar slz a opakovalo se v nich dojetí samotného Ježíše, který nezadržel a neskryl pláč před hrobem svého přítele Lazara a před bolestí Marie a Marty; při pohledu na Jeruzalém v jeho posledních pozemských dnech. Podle Kateřiny se slzy svatých mísí s Kristovou Krví, o níž mluvila s rozechvěním a symbolickými, velice působivými obrazy: „Pamatujte na ukřižovaného Krista, Boha a člověka... Předstupujte před ukřižovaného Krista, skryjte se v ranách ukřižovaného Krista, ponořte se do krve ukřižovaného Krista“ (Korespondence, *Lettera n. 16: Ad uno il cui nome si tace*).

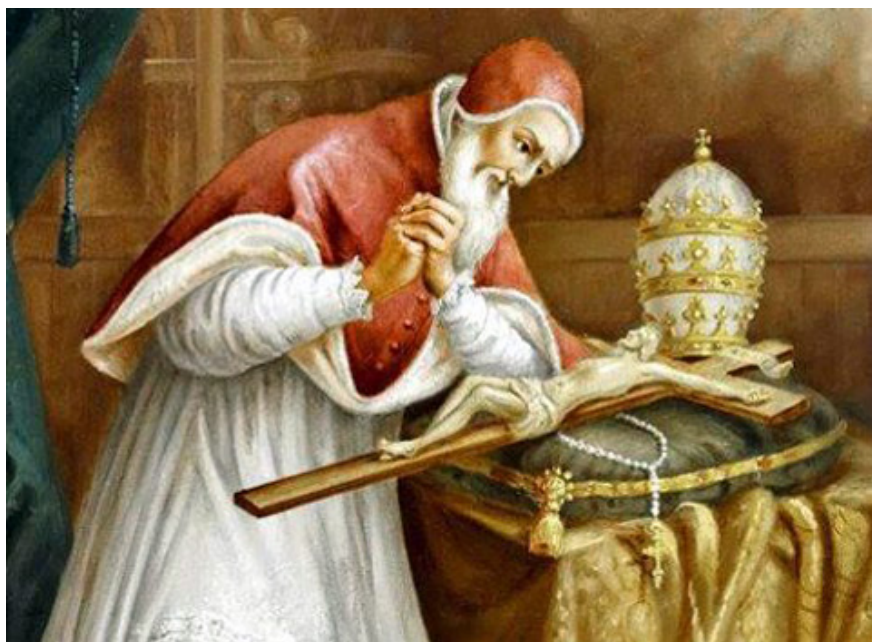
Tady můžeme pochopit, proč Kateřina, přestože znala lidské nedostatky kněží, chovala k nim vždycky obrovskou úctu: rozdělují totiž prostřednictvím svátostí a Slova spásonosnou moc Krve Kristovy. Svěťice ze Sieny vždycky vybízela kněze - i papeže, kterého nazývala „sladkým Kristem na zemi“ -

aby byli věrni svojí odpovědnosti. Byla v tom vedena vždy a jedině svojí hlubokou a stálou láskou k církvi. Před svojí smrtí řekla: „Opouštím tělo, neboť jsem vskutku strávila a darovala život v církvi a pro církev svatou, která je mi nejvzácnější milostí“ (Raimund z Capuy, *S. Caterina da Siena, Legenda maior*, n.363). Od svaté Kateřiny se tedy učíme chápat tu nejvznešenější vědu: poznat a milovat Ježíše Krista a Jeho církev. V *Dialogu s Božskou prozřetelností* výjimečným obrazem popisuje Krista jako most rozpjatý mezi nebem a zemí. Je tvořen třemi schodišti, kterými jsou Ježíšovy nohy, bok a ústa. Výstupem po těchto schodištích prochází duše třemi etapami každé posvěcující cesty: odloučením od hříchu, praktikováním ctností a lásky až k něžnému a vroucímu sjednocení

Pustiměřští poutníci u relikviáře sv. Kateřiny Sienské v římské bazilice Santa Maria sopra Minerva, *Peregrinatio ad Limina Apostolorum*, 11. 6. 2007.

s Bohem. Naučme se od svaté Kateřiny milovat odvážně a upřímně Krista a církvev. Přijměme tedy za svoje slova svaté Kateřiny, která čteme v *Dialogu s Božskou prozřetelností* v závěru kapitoly, která pojednává o Kristu – mostu: „Z milosrdenství jsi nás obmyl Krví, z milosrdenství jsi chtěl rozmlouvat s tvory. Ó, šílená lásko! Nestačilo ti se vtělit, nýbrž chtěl jsi také zemřít! Ó milosrdenství! Srdce mi tone v myšlení na Tebe, takže kamkoli se v myšlenkách obrátím, nenalézám nic než milosrdenství“ (kap. 30, str. 79-80).
(*Benedikt XVI.*)

30. DUBEN - SV. PIUS V.

Narodil se 17. 1. 1504 v městečku Bosco u Alessandrie v severozápadní Itálii. Jeho předkové byli šlechtici, kteří za občanských válek o vše přišli. Rodiče byli tak chudí, že mu nemohli dopřát většího vzdělání, po kterém od mala toužil. Nakonec se mu ve 14 letech podařilo za přispění dobrého známého začít dominikánskou školu ve Voghere. O dva roky později požádal o přijetí do řádu a

dostal v něm ke křestnímu Michal jméno Alessandrino. Po noviciátu mu klášter umožnil řádová teologická studia ve Figevaně, v Bologni a v Janově, kde v roce 1528 přijal kněžské svěcení. Primici měl mít v Bosco, ale protože městečko bylo zničeno a kostel rozbořen, slavil ji za účasti rodičů v Sevadie. Brzy po ní dosáhl doplňujícím studiem titulu lektora. Teologii pak vyučoval 16 let. Rád četl životopisy svatých s touhou následovat jejich ctnosti. Cvičil se v pokoře tím, že pomáhal při domácích pracích pro udržení čistoty a pořádku, přidával si posty a snažil se žít asketicky. Postupně byl převorem v klášteře vigevanském, soncinském a albském. Byl neúnavným kazatelem i horlivým zpovědníkem. Řeholním bratrům vštěpoval lásku k vědě, k zbožnosti a k samotě. Na svých cestách se modlíval růženec. V roce 1542 byl ustanoven úředním obhájcem katolické víry. Stal se členem inkvizice, která měla špatné jméno hlavně v zemích, kde ji panovníci zneužívali k politickým cílům. Úkolem Michala Alessandrina bylo pomáhat zjišťovat a potlačovat bludařství v Pávii. V roce 1546 se stal inkvizitorem diecéze Como a o 11 let později generálním komisařem římské inkvizice a v dalším roce hlavním inkvizitorem. Od roku 1556 byl biskupem a v r.1557 byl jmenován kardinálem. Při inkvizičních procesech postupoval nezaujatě a ohleduplně, dbající na pravdu a spravedlnost. Přesto se setkal s podezříváním i s vyloženým nepřátelstvím. Piem IV. mu byla částečně omezena pravomoc a v roce 1560 byl ustanoven biskupem mondovským na severozápadě Itálie. Úřad hlavního inkvizitora při papežské kurii mu však zůstal. V roce 1564 těžce onemocněl a domníval se, že se přiblížil jeho konec. Uzdravil se však. Ke konci následujícího roku

zemřel Pius IV. Kardinálové chtěli nejdřív zvolit papežem milánského arcibiskupa Karla kard. Boromejského, ale ten se přičinil o to, aby byl 7. 1. 1556 zvolen Michal Alessandrino Ghislieri. Tento se z pokory začal bránit, ale pak si zvolil jméno Pius V. S obnovou začal u papežského dvora. Desetinásobně snížil počet úředníků. Nenechal kněze a biskupy v Římě bez řádného souhlasu. Zakročoval i proti potulným mnichům, zlodějům a prostitutkám. Kleriky vedl k svatému životu, usiloval oživit farní službu i dobročinné ústavy. Reformy, které prosazoval v římské diecézi, požadoval i jinde od biskupů a kněží. Postaral se o dokončení a vydání nového katechismu, breviáře i misálu. Podporoval překlady římského katechismu do dalších jazyků, aby církvi pomohl při vyučování náboženství. Pro vypracování co nejlepšího překladu Písma sv. ustanovil biblickou komisi. Nechvalné bylo jen dodržování inkvizičních nařízení z doby Pavla IV. Pius V. byl dobrý duchovní vůdce, ale ne politik. Proto byl historiky kritizován pro svůj boj proti státnímu církevnictví v zemích, které byly církvi nejvěrnější, i za exkomunikaci anglické královny Alžběty, i když se jednalo o zásady kanonického práva. Církev tak nechtěně poškodil a v Anglii ztížil postavení věřících. Dobré vztahy měl s římským lidem, kterému se dokázal přiblížit, ač omezil hlučné hry a zakázal býčí zápasy. Zval do města dominikánské kazatele a sám býval s lidem přítomný jejich promluvám. Za jeho pontifikátu se na území dnešního Německa podařilo zastavit postup protestantismu. Na polském území, kde hrozil náboženský rozvrat, se podařilo situaci urovnat ve prospěch církve. Slibně se církev rozvíjela i ve Střední a Jižní Americe. Proti Turkům se Piu V. podařilo vytvořit protitureckou námořní ligu ze Španělů a Benátčanů s přispěním papežského státu. Shromážděné loďstvo, které mělo zastavit turecké výpady ve Středozemním moři, po počátečních neúspěších zvítězilo 7. 10. 1571 u řeckého přístavu Lepanta. Přispěla k tomu modlitba růžence, jehož definitivní podobu stanovil Pius V. r. 1569. Někdo napsal, že turecký sultán Solimán už při obléhání města Sigetu prohlásil: "Nebojím se křesťanských vojsk ani křesťanských zbraní, ale velmi se bojím modlitby jejich papeže." Na paměť vítězství u Lepanta zavedl tento papež ve výroční den vítězství památku Panny Marie Růžencové. Do litaní také vložil prosbu: Pomocnice křesťanů, oroduj za nás! Začátkem roku 1572 se zdravotní stav Pia V. zhoršil a mohl pracovat jen s velikými bolestmi. Ještě 21. 4. vykonal návštěvu sedmi římských chrámů a 30. 4. již cítil blízkou smrt a dal se obléci do dominikánského řeholního roucha. Přijal poslední svátosti a ve velkých bolestech prosil: "Pane zvětši mé bolesti, ale i moji trpělivost." S odevzdaností do Boží vůle zemřel následující den. Pohřeb se uskutečnil ve svatopetrské bazilice a v roce 1588 dal Sixtus V. přenést jeho ostatky do římské baziliky S. Maria Maggiore. Papež Klement X. jej r. 1672 blahořečil a Klement XI. v r. 1712 kanonizoval.

1. KVĚTEN - SV. JOSEF, DĚLNÍK

Charakteristickým aspektem svatého Josefa, zdůrazňovaným již od dob první sociální encykliky Lva XIII., *Rerum novarum*, je jeho vztah k práci. Svatý Josef byl tesař, který poctivě pracoval, aby zajistil živobytí svojí rodině. Od něho se Ježíš naučil hodnotě, důstojnosti i radosti z toho, co znamená jíst chléb, které je plodem vlastní práce.

V této naší době, kdy se práce znovu zjevně stává naléhavou sociální otázkou a nezaměstnanost tu a tam dosahuje impozantní úrovně, a to i v zemích, kde se po desetiletí žilo v jistém blahobytu, je nezbytné si znovu uvědomit a pochopit význam práce, jež dává důstojnost a jejímž příkladným patronem je svatý Josef. Práce se stává účastí na samotném

díle spásy, příležitostí k uspíšení příchodu Království, rozvoje vlastních možností a kvalit tím, že jsou dány do služeb společnosti a pospolitosti; práce se stává příležitostí realizace nejen pro nás samotné, nýbrž především pro onu původní buňku společnosti, kterou je rodina. Rodina, v níž by se nedostávalo práce, je více vystavena těžkostem, napětím, rozkolům a dokonce zoufalému a zoufajícímu pokušení rozpadu.

Jak mluvit o lidské důstojnosti, aniž bychom usilovali o to, aby všichni a každý měli možnost důstojné obživy? Člověk, který pracuje, ať už je jeho úkolem cokoli, spolupracuje se samotným Bohem, stává se tak trochu stvořitelem světa, který nás obklopuje. Krize naší doby, která je krizí ekonomickou, sociální, kulturní a duchovní, může být pro všechny výzvou ke znovuoživení hodnoty, důležitosti a nezbytnosti práce, aby byl položen základ nové „normality“, z níž není nikdo vyloučen. Práce svatého Josefa nám připomíná, že sám Bůh, který se stal člověkem, se neštítel

pracovat. Ztráta práce, která v posledních časech postihuje tolik bratří a sester, musí být odkazem k přehodnocení našich priorit. Úpěnlivě prosme svatého Josefa dělníka, abychom našli cesty, které nás zaváží říkat: žádný mladý, žádný člověk, žádná rodina bez práce!

(Papež František, apošt. list *Patris Corde*)

2. KVĚTEN - SV. ATANÁZIUS

Tento autentický, hlavní představitel křesťanské tradice, byl již několik let po své smrti oslavován jako „*sloup církve*“ velkým teologem a cañhradským biskupem, Řehořem Naziánským (Discorsi 21,26) a byl vždy považován za vzor pravověrnosti, jak na Východě tak na Západě. Není to tedy náhoda, že Gian Lorenzo Bernini umístil jeho sochou mezi čtyři Učitele východní a západní církve – spolu s Ambrožem, Janem Zlatoústým a Augustinem, kteří v úchvatné apsidě vatikánské basiliky obklopují katedru sv. Petra.

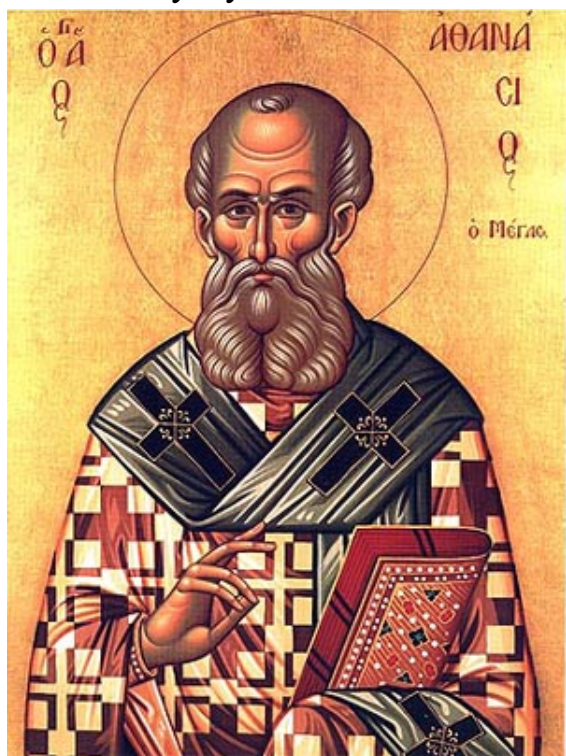
Atanáš byl nepochybně jedním z nejvýznamnějších a nejváženějších církevních Otců. Ale především tento velký světec byl zaníceným teologem vtělení *Logo*, Božího slova, které, jak říká prolog čtvrtého evangelia, „*se stalo tělem a přebývalo mezi námi*“ (Jan 1, 14). Právě z tohoto důvodu byl Atanáš nejdůležitějším a nejhouževnatějším odpůrcem ariánské hereze, která tehdy ohrožovala víru v Krista tím, že snižovala jeho božství, podle tendence, která se vrací znovu a znovu v dějinách, a kterou vidíme v akci různými způsoby i dnes. Atanáš se pravděpodobně narodil v Alexandrii kolem roku 300; dostalo se

mu dobrého vychování dříve než se stal jáhnem a sekretářem biskupa egyptské metropole Alexandrie. Jako úzký spolupracovník biskupa se s ním tento mladý kněz účastnil Nicejského koncilu, prvního ekumenického, který svolal císař Konstantin v květnu 325, aby zajistil jednotu církve. Nicejští koncilní otcové tak mohli probírat různé otázky a hlavně těžký problém, který vznikl rok předtím z kázání alexandrijského kněze Aria.

Na Ariovo kázání, které ohrožovalo ryzí víru v Krista, biskupové shromáždění v Niceji odpověděli tím, že připravili a stanovili „*Vyznání víry*“, jež bylo později doplněno prvním cařihradským koncilem a zůstalo v tradici různých křesťanských vyznání a v liturgii jako *nicejsko-cařihradské Credo*. V tomto základním textu, který vyjadřuje víru nerozdělené církve a který se dodnes opakuje při našich eucharistických slavnostech, je použit řecký termín *homooúsios*, v latině *consubstantialis*. Ten chce vyjádřit, že Syn je „*téže podstaty s Otcem*“, aby se zdůraznilo plné božství, jež právě Ariáni popírali.

Po smrti Alexandra se Atanáš stal jeho nástupcem jako biskup Alexandrie a ihned ukázal rozhodnost a odmítl jakýkoliv kompromis s teoriemi, jež byly odsouzeny na nicejském koncilu. Jeho neústupnost, houževnatost, a někdy i velmi tvrdá, proti těm, kteří se vzpírali jeho volbě za biskupa a především proti odpůrcům nicejského vyznání víry, na něho přivolala nesmiřitelné nepřátelství Ariánů a jejich příznivců.

Navzdory výsledku koncilu, krátce nato získali převahu – a v této situaci byl dokonce i Arius rehabilitován – a z politických důvodů byli podporováni i samým císařem Konstantinem a pak i jeho synem Konstancem II, který po něm nastoupil na trůn. Ariánská krize, o níž se myslelo, že byla zažehnána v Niceji, tak po celá desetiletí pokračovala v církvi těžkými událostmi a bolestivými rozděleními. Atanáš musel, v třicetiletí od 336 – 366, dobře pětkrát opustit své město. Strávil 18 let ve vyhnanství a trpěl pro víru. Avšak během svých vynucených nepřítomností v Alexandrii měl biskup možnost zastávat a šířit nicejskou víru na Západě, nejprve v Trevíru a pak i v Římě, a také mnišské ideály, které přijal v Egyptě od velkého poustevníka Antonína volbou životního stylu, k němuž měl Atanáš vždycky blízko.

Když definitivně nastoupil na svůj stolec, mohl se alexandrijský biskup věnovat náboženskému uklidnění a reorganizaci křesťanských společenství. Zemřel 2. května 373 a toho dne také slavíme jeho liturgickou připomínku. Nejslavnější doktrinální dílo svatého biskupa z Alexandrie je traktát *O vtělení Slova*, o božském Logos, které se stalo pro naši spásu tělem a bylo jako my. V tomto díle najdeme Atanášův výrok, který právem proslul, že Boží Slovo „*se stalo člověkem, abychom my se stali Bohem; On se stal viditelným v těle, abychom my měli ideu o neviditelném Otcí, On sám snášel násilí lidí, abychom my získali neporušitelnost (54, 3). Svým vzkříšením totiž Pán dal zmizet smrti, jako by to byla „slámka v ohni“ (8,4).*

Mezi velkými díly tohoto velkého církevního Otce, jež jsou většinou spojené s událostmi ariánské krize, připomeňme pak čtyři listy, které adresoval příteli Serapionovi, biskupovi z

Thmuis, o božství Ducha svatého, které je jasně potvrzeno a třicítka „slavnostních“ listů, adresovaných na počátku každého roku egyptským církvím a klášterům, aby označil datum velikonočních svátků, ale především aby zabezpečil spojení s věřícími tím, že upevní jejich víru. Atanáš je konečně také autorem meditativních textů o žalmech, které se potom velmi rozšířily, a především díla, které je bestseller antické křesťanské literatury: Život Antonína, totiž životopis sv. Antonína opata, napsaný krátce po smrti tohoto světce, právě tehdy, když byl biskup poslán od vyhnanství z Alexandrie a žil mezi mnichy na egyptské poušti. Atanáš byl přítelem velkého poustevníka, takže dostal jednu z ovčích kožešin, zanechaných Antonínem, jako dědictví, spolu s pláštěm, který mu sám alexandrijský biskup kdysi daroval. Tento životopis se stal brzo velmi populární a téměř ihned byl přeložen dvakrát do latiny a pak do různých orientálních jazyků; vzorný životopis této postavy, drahé křesťanské tradici, hodně přispěl k rozšíření mnišství na Východě i na Západě. Ne náhodou četba tohoto textu v Trevíru je ohniskem dojmavého vyprávění o obrácení dvou císařských úředníků, které Augustin líčí ve svých „Vyznáních“ (VIII,6, 15) jako předpoklad vlastního obrácení. Ostatně sám Atanáš ukazuje, že si byl jasně vědom vlivu, který mohla mít na křesťanský lid vzorná postava Antonína. Vždyť píše v závěru tohoto díla: „*Aby byl všude poznáván, všemi obdivován a aby po něm všichni toužili, i ti, kteří ho nikdy neviděli, to je znamení jeho ctnosti a jeho duše, jež byla přítelkyní Boha. Vždyť Antonín není znám pro své spisy ani kvůli světské moudrosti ani kvůli nějaké schopnosti, nýbrž pouze pro svůj důvěrný vztah k Bohu. A nikdo by nemohl popírat, že toto je dar od Boha. Jak by se totiž vyprávělo ve Španělsku a v Galii, v Římě a v Africe o tomto muži, který žil v ústraní mezi horami, kdyby všude nešířil poznání samého Boha, jak to On činí s těmi, kteří Mu patří, a jak to oznamoval už od počátku Antonínovi? A i když působí ve skrytu a chtějí zůstat skryti, Pán je ukazuje všem jako lucernu, aby ti, kteří o nich slyší mluvit, věděli, že je možné žít podle přikázání a dostali odvahu jít po cestě ctnosti*“ (Život Antonína 93, 5-6). Ano, bratři a sestry! Máme tolik důvodů k vděčnosti vůči sv. Atanášovi. Jeho život jakož i Antonínův a nesčetných jiných světců nám ukazuje, že „*kdo jde k Bohu, nevzdaluje se od lidí, nýbrž se jim stává opravdu blízký*“ („Deus caritas est, 42).
(Benedikt XVI.)

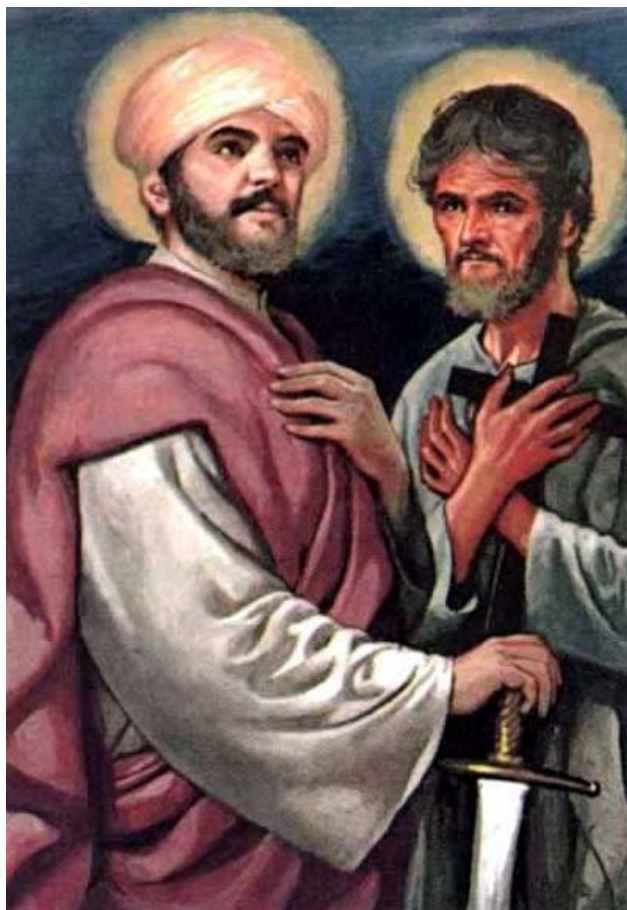

3. KVĚTEN - SV. FILIP A JAKUB

V seznámech dvanácti apoštolů je **Filip** vždy na pátém místě (viz Mt 10,3; Mk 3,18; Lk 6,14; Sk 1,13), a tedy v podstatě mezi prvními. Ačkoli je Filip hebrejského původu, je jeho jméno řecké, podobně jako Ondřej, což je drobné znamení kulturní otevřenosti, které by se nemělo podcenit. Zprávy o Filipovi nám podává Janovo evangelium. Pocházel z téhož rodiště jako Petr a Ondřej, tedy z Betsaidy (srv. J 1,44), městečko nalézající se v tetrarchátě jednoho ze synů Heroda Velkého, který se jmenoval také Filip (srv. Lk 3,1). Čtvrté evangelium vypráví, že Filip, poté co ho Ježíš povolal, potkává Natanaela a říká mu: „*Našli jsme toho, o kterém psal Mojžíš v Zákoně i proroci! Je to Ježíš, syn Josefův z Nazareta*“ (J 1,45). Poněkud skeptické odpovědi Natanaela („*Může z Nazareta vzejít něco dobrého?*“) se Filip nepoddává a s rozhodností namítá: „*Pojď a uvidíš!*“ (J 1,46). V této suché, ale jasné odpovědi se Filip projevuje jako opravdový svědek: nespokojuje se s oznámením zprávy, ale přímo oslovuje druhého a nabízí mu, aby osobně učinil zkušenost s

tím, co je zvěstováno. Tatáž slovesa jsou použita Ježíšem, když k němu přistupují dva učedníci Jana Křtitele a ptají se ho, kde bydlí. A Ježíš odpoví: „Pojďte a uvidíte“ (srv. J 1,38-39).

Můžeme předpokládat, že by se na nás Filip obrátil týmiž slovy, která vybízejí k osobnímu nasazení. Apoštol nás přivádí k bližšímu seznámení se s Ježíšem. Přátelství, opravdové poznání druhého totiž potřebuje blízkost, ba částečně z ní žije. A netřeba ostatně zapomínat, podle toho, co píše Marek, že Ježíš volí dvanáct apoštolů primárně za tím účelem, aby „byli s ním“ (Mk 3,14), to znamená, aby s ním sdíleli jeho život a učili se přímo od něho nejen stylu jeho jednání, ale především tomu, kým On opravdu je. Pouze takto, účastí na jeho životě jej totiž mohli poznat a hlásat jej.

V Pavlově listu Efesanům, se pak lze dočíst, že důležité je „učit se Kristu“ (4,20), a tedy nejenom a netoliko poslouchat jeho nauku, jako spíše poznávat Ho více osobně, tj. jeho lidství a božství, jeho tajemství, jeho krásu. On je nejenom Učitel, ale Přítel, ba dokonce Bratr. Jak bychom jej mohli důkladně poznávat, kdybychom od něho zůstali daleko? Intimita, důvěrnost a návyk nám dávají odhalit pravou totožnost Ježíše. Ano, právě to nám apoštol Filip připomíná. A vybízí nás tak, abychom „přišli“ a „uviděli“, abychom s Ježíšem den po dni navazovali kontakt nasloucháním, odpovědí a společenstvím života. A je to on, na koho se u příležitosti rozmnožení chlebů obrátil Ježíš s cílenou a stejně tak překvapivou prosbou: kde by bylo možné nakoupit chléb k nasycení všech lidí, kteří jej následovali (srv. J 6,5). Filip tehdy odpověděl s velkým realismem: „Za dvě stě denárů chleba jim nestačí, aby se na každého aspoň něco dostalo“ (J 6,7). Ukazuje se tu věcnost a realismus

apoštola, který umí posoudit vývoj dané situace. Jak se věci nakonec měly, to víme. Víme, že Ježíš vzal chléb, pomodlil se a rozdal jej. A došlo k rozmnožení chleba. Zajímavé je však, že se Ježíš obrátil právě na Filipa, když chtěl poprvé ukázat na řešení problému. Patrně je to znamením toho, že Filip patřil do užší skupinky těch, kteří byli s ním.

Jindy, ve velmi důležité dějinné chvíli, před Utrpením, někteří Řekové, kteří byli o Velikonocích v Jeruzalémě „přišli k Filipovi... a prosili ho «Pane, rádi bychom uviděli Ježíše.» Filip šel a řekl to Ondřejovi; Ondřej a Filip pak šli a pověděli to Ježíšovi“ (J 12,20-22). Máme tu znovu zvláštní znak jeho výjimečného postavení v rámci apoštolského sboru. Zejména v tomto případě je u Ježíše prostředníkem žádosti cizinců. Pravděpodobně mluvil řecky a mohl posloužit jako tlumočník a třebaže se spojuje také s Ondřejem, dalším apoštolem řeckého jména, je to právě on, na koho se cizinci obracejí.

To nás učí, abychom byli i my neustále připraveni, jednak přijímat otázky a prosby ať přicházejí odkudkoliv, a jednak je orientovat k Pánovi, jedinému, který je může plně uspokojit. Je totiž důležité vědět, že my nejsme posledními adresáty proseb těch, kteří k

nám přistupují, ale Pán. K Němu musíme nasměrovat kohokoli, kdo se ocitne v nesnázích. Ano, každý z nás má být cestou otevřenou k Němu!

A je tu ještě jedna, zcela zvláštní okolnost, kdy vstupuje na scénu Filip. Během Poslední Večeře, když Ježíš prohlásí, že znát Jeho, znamená také znát Otce (srv. J 14,7), jej Filip takřka naivně požádá: „Pane, ukaž nám Otce – to nám stačí“ (J 14,8). Ježíš mu odpoví dobrotivou výčitkou: „Filipe, tak dlouho jsem s vámi, a neznáš mě? Kdo viděl mne, viděl Otce. Jak můžeš říci «Ukaž nám Otce»? Nevěříš, že já jsem v Otci a Otec je ve mně?... Věřte mi, že já jsem v Otci a Otec je ve mně“ (J 14,9-11). Tato slova patří v Janově evangeliu mezi ta nejvznešenější. Vyjadřují zjevení ve vlastním a pravém slova smyslu. V závěru svého prologu Jan praví: „Boha nikdy nikdo neviděl. Jednorozený Bůh, který spočívá v náručí Otcově, ten o něm podal zprávu“ (J 1,18). Toto prohlášení, které pochází od evangelisty, je převzato a potvrzeno samotným Ježíšem. Avšak s jiným odstínem. Zatímco janovský prolog totiž mluví o Ježíšově vysvětlující intervenci, zakládající se podstatně na jeho slovech, tak v odpovědi Filipovi Ježíš odkazuje na svou osobu jako takovou a připouští takové chápání, při kterém jej lze pochopit nejen prostřednictvím toho, co říká, ale ještě více prostřednictvím toho, kým jednoduše je. Abychom se vyjádřili podle paradoxu Vtělení, můžeme docela dobře říci, že Bůh si dal lidskou tvář, tvář Ježíšovu, a v důsledku toho od nynějška, chceme-li opravdu poznat Boží tvář, nemůžeme než nazírat tvář Ježíšovu! V jeho tváři vidíme skutečně kdo je Bůh a jak je Bůh! Evangelista nám neříká, zda Filip plně pochopil Ježíšovu větu. Jisté je však, že mu zcela věnoval svůj vlastní život. Podle některých pozdějších zpráv (Skutky Filipovy), měl náš apoštol evangelizovat nejprve Řecko a potom Frýgii, kde měl v Hierapoli podstoupit smrt různě popisovaným trestem ukřižování nebo ukamenování. Naši úvahu dnes skončíme poukazem na smysl, ke kterému má náš život směřovat: setkat se s Ježíšem jako se s ním setkal Filip a snažit se v něm vidět Boha samého, nebeského Otce. Pokud by chybělo toto nasazení, byli bychom vždycky odkázáni pouze sami na sebe jako v zrcadle, a stávali se tak stále osamocenějšími! Filip nás však učí, jak se nechat Ježíšem získat a být s ním, a zvát také ostatní, aby sdíleli toto nezbytné společenství. Uvidíme-li a nalezneme-li Boha, nalezneme pravý život.

Jakub, který bývá nazýván „Mladší“, je také v seznamu dvanácti apoštolů, které si osobně Ježíš vyvolil, a bývá vždy označován jako „syn Alfeův“ (srv. Mt 10,3; Mk 3,18; Lk 5; Sk 1,13). Často se ztotožňoval s jiným Jakubem, zvaným „Malý“ (srv. Mk 15,4), synem Marie (srv. *ibid.*), jež by mohla být „Marií Kleofášovou“, která podle čtvrtého evangelia stála pod křížem spolu s Ježíšovou Matkou (srv. J 19,25). Také on pocházel z Nazareta a pravděpodobně byl Ježíšovým příbuzným (srv. Mt 13,55; Mk 6,3), který je podle semitského způsobu nazýván „bratrem“ (srv. Mk 6,3; Gal 1,19). U tohoto posledního Jakuba kniha Skutků apoštolů zdůrazňuje výsadní roli, jakou zaujímal v Jeruzalémské církvi. Na apoštolském koncilu, který se tam konal po smrti Jakuba Staršího, prohlásil spolu s ostatními, že pohané mohou být přijímáni do Církve, aniž by se předtím museli podřídit obřízce (srv. Sk 15,13). Sv. Pavel, který mu připisuje zvláštní vidění Zmrtvýchvstalého (srv. 1 Kor 15,7), když mluví o své cestě do Jeruzaléma, zmiňuje ho dokonce před Kéfou-Petrem, a označuje ho za stejný „sloup“ této církve. Následně ho židokřesťané považují za svou prvořadou autoritu. Připisuje se mu rovněž List, zvaný Jakubův, který je součástí novozákonního kánonu. Nepředstavuje se tam jako „bratr Páně“, ale jako „služebník Boha a Pána Ježíše Krista“ (Jak 1,1). Mezi odborníky se diskutuje o tom, zda lze tyto dvě osoby téhož jména ztotožnit, tedy Jakuba syna Alfeova a

Jakuba „bratra Páně“. Evangelní tradice nám z doby Ježíšova pozemského života nezachovaly žádný vyprávění ani o jednom ani o druhém.

Skutky apoštolů nám však ukazují, že po Ježíšově zmrtvýchvstání, - jak už bylo řečeno, - zaujímal „Jakub“ v prvotní Církvi významnou roli (srv. Sk 12,17; 15,13-21; 21,18). Nejdůležitější krok, který učinil, byla intervence v otázce obtížného vztahu mezi křesťany hebrejského a pohanského původu: spolu s Petrem v tomto sporu pomohl překonat nebo lépe integrovat původní židovskou dimenzi křesťanství, s požadavkem nenakládat obráceným pohanům povinnost podřizovat se všem předpisům Mojžíšova zákona. Kniha Skutků nám uchovala kompromisní řešení, navržené právě Jakubem a přijaté všemi přítomnými apoštoly, podle něhož se po pohanech, kteří uvěřili v Ježíše Krista, mělo žádat pouze zřeknutí se modloslužebného zvyku požívání masa zvířat přinášených v oběť božstvům a „smilstva“, což je termín, který pravděpodobně označoval nedovolené manželské svazky. Ve skutečnosti šlo pouze o přijetí několika zákazů, které byly z hlediska Mojžíšova zákona považovány za důležité. Takto se dospělo ke dvěma důležitým, vzájemně se doplňujícím řešením, která jsou obě dosud platná: na jedné straně byl uznán nerozlučný vztah, pojící křesťanství s židovským náboženstvím jako jeho trvale živou a platnou základnou; na druhé straně se křesťanům pohanského původu dovoluje uchovat si vlastní sociologickou identitu, kterou by ztratili, pokud by byli nuceni zachovávat takzvané rituální mojžíšské předpisy. Ty už neměly být považovány pro pohanské konvertity za závazné. V podstatě to byl začátek praxe vzájemné úcty a respektu, která i přes pozdější narůstající nepochopení, přirozeně směřovala k ochraně toho, co bylo pro jednu i druhou stranu charakteristické. Nejstarší informaci o smrti tohoto Jakuba nám podává židovský historik Josef Flavius. Ve svých Židovských starožitnostech (20,201s), napsaných v Římě koncem 1. století, nám vypráví, že o Jakubově konci bylo rozhodnuto nezákonnou iniciativou Velekněze Annana - syna Annášova, o němž se zmiňují Evangelia - který využil prodlevy mezi sesazením římského Prokurátora (Festa) a příchodu jeho nástupce (Albina) a roku 62 nařídil jeho ukamenování.

Se jménem tohoto Jakuba se kromě apokryfu Jakubova Protoevangelia, které vyzdvihuje svatost a panenství Marie, Matky Ježíšovi, pojí především list, nesoucí jeho jméno. V kánonu Nového zákona zaujímá první místo mezi takzvanými 'katolickými listy', určenými totiž nikoli jedné, ale mnoha církvím. Jde o dosti významný spis, který klade velký důraz na nutnost neomezovat vlastní víru na pouhou verbální či abstraktní deklaraci, ale konkrétně ji vyjadřovat v konání dobra. Vybízí nás mimo jiné k vytrvalosti ve zkouškách přijímaných s radostí a k důvěrné modlitbě za Boží dar moudrosti, díky níž dokážeme pochopit, že pravé hodnoty života nespočívají v pomíjivých bohatstvích, ale spíše v umění sdílet vlastní jmění s chudými a potřebnými (srv. Jak 1,27).

Jakubův list nám tak ukazuje velmi konkrétní a praktické křesťanství. Víra se musí uskutečňovat v životě, především v lásce k bližnímu a zvláště v nasazení pro chudé. Na tomto pozadí je třeba číst i proslulou větu: „Jako je tělo bez duše mrtvé, stejně tak je mrtvá víra bez skutků“ (Jak 2,26). Občas se tento Jakubův výrok kladl proti výrokům Pavlovým, podle něhož se nám dostalo od Boha ospravedlnění ne na základě našich skutků, nýbrž díky naší víře (srv. Gal 2,16; Řím 3,28). Nicméně, oba výroky, svými rozdílnými perspektivami zdánlivě protichůdné, - pokud se správně vyloží - se ve skutečnosti doplňují. Svatý Pavel se staví proti pýše člověka, který se domnívá, že nepotřebuje Boží lásku, která nás předchází, staví se proti pýše soběstačnosti bez milosti, která se prostě dává a ne zaslouhuje. Svatý Jakub však mluví o skutcích jako o běžném plodu víry: „Dobrý

strom nese dobré ovoce“, říká Pán (Mt 7,17). A svatý Jakub to opakuje a říká nám.

Konečně nás Jakubův list vybízí, abychom se odevzdali do rukou Božích ve všem, co konáme a vždy opakovali slova „dá-li Pán“ (Jak 4,15). Tak nás učí, abychom se nedomnívali, že si svůj život naplánujeme nezávisle a zjiště, ale dali prostor nevyzpytatelné Boží vůli, která ví, co je pro nás dobré. Jakub tak zůstává stále aktuálním učitelem života pro každého z nás. (Benedikt XVI.)

4. KVĚTEN - SV. FLORIÁN

„Confirma me, ut te laudem et tibi benedicam: quia tu es benedictus in secula“

/podle rukopisu BHL 3054, Legendy polských svatých – *Legenda Sanctorum Poloniae z roku 1511*/

V oněch dnech, za císařů Diokleciána a Maximiniána, vypuklo pronásledování křesťanů. Tito pak, se srdcem zcela oddaným Bohu, snášeli v nerovném zápase muka ze strany tyranů, a tak měli podíl na Kristových příslibech. Ukrývali se v horách a skalních slujích, uchýlovali se do jeskyní, a tak unikli mnoha trýzním tohoto života. Svatost a víra korunovala své atlety trpělivostí a vítězně je vedla k věčnému životu. Proradní soudci se předháněli v šíleném plnění císařských rozkazů, zakročujíc proti Kristovým atletům: tito však mocně vzdorovali a překonali jejich zběsilost. Vskutku, u všech vítězila úctyhodná pravá víra. Když tedy za oněch dnů vyšlo nařízení bohapustých vládců Norika Ripense (západní Illyrikum), přišel na lauriacenský hrad

spravoval prefekt Aquilinus, jenž začal usilovně slídit po křesťanech, a zajal celkem čtyřicet svatých: kteří po dlouhých výsleších a mnoha krutých mučeních byli uvrženi do žalaře. Blažený Florián sledoval s radostí jejich vyznání. Třebaže žil v městě Cetiu, jakmile se k němu dostalo vyprávění o svatých, mučených v Lauriacu, řekl hned svým věrným vojákům: „je třeba, abych se vypravil do Lauriaca k místodržiteli, a podrobil se tam pro Kristovo jméno mnohému utrpení“. A poté, co se s nimi rozloučil, vydal se na cestu.

Nedaleko Lauriaca se právě chystal vstoupit na most přes řeku, když mu znenadání zkřížili cestu vojáci, jímž kdysi velel, a kteří byli nyní vysláni, aby pronásledovali křesťany. Když se jich zeptal, co dělají, odpověděli mu: „Neslyšels o císařských nařízeních, která místodržitelům ukládají, aby v souladu s nimi každému uložili obětovat bohům; a ten, kdo by odmítl, má být bez jakéhokoli důvodu odsouzen k smrti? Když Florián slyšel takové věci, řekl: „Bratři a kamarádi ve zbrani, koho jiného hledáte? Chcete-

li se chopit mne, který jsem pravým křesťanem, jsem zde před vámi. Jakmile to uslyšeli, na místě ho zajali a přivedli k místodržiteli se slovy: „Koho jiného máme hledat, když náš důstojník, Florián, prohlásil, že je křesťanem? Místodržitel mu řekl: „Floriáne, co to o tobě slyším? Běž a obětuj bohům jako já i tvoji podřízení vojáci, abys žil spolu s námi a nemusel být spolu s rouhači potrestán, v souladu s císařským rozkazem“. Blažený Florián odpověděl: „To nemohu udělat. Vykonej tedy, co ti ukládá rozkaz.“ Místodržitel se rozlítil až do nepřičetnosti a poručil mu, aby proti své vůli obětoval. Blažený Florián však pozvedl hlas a zvolal: „Pane, můj Bože, v tebe jsem složil svou důvěru a nemohu tě zapřít, neboť tobě sloužím a jen tobě přináším oběť chvály. Ať mě chrání tvá pravice a tvé jméno ať je požehnáno na nebi i na zemi. Pane, dej mi sílu vzdorovat, a přijmi mne mezi své svaté a vyvolené atlety, kteří se obrátili přede mnou a vyznali tvé svaté jméno. Oděj mne, Pane, zářivým rouchem své moci a posilni ve mně svého svatého Ducha. Nedej mi padnout do osidel zla, ale veď mě ve spravedlnosti a **posiluj mne, abych tě chválil a velebil, neboť tys požehnaný navěky**. Amen.

Jakmile to však místodržitel Aquilinus uslyšel, obořil se na něj, řka: „Proč mluvíš jako šílenec a pohrdáš královskými rozkazy? Blažený Florián odpověděl: „Vždy, když jsem vykonával službu ve zbrani, tajně jsem uctíval svého Boha: proto mne nikdy nedokázal ovládnout ďábel. Můžeš se zmocnit mého těla, ale nemůžeš mi sáhnout na duši: moc nad ní má jen Bůh. Jako voják jsem byl poslušen tvých rozkazů, a totéž jsem vyžadoval od svých podřízených, ale nikdo mne nepřinutí, abych obětoval démonům: jejich přeludům se totiž neklaním. Prefekt se rozlítil ještě víc a jeho tvář zrudla hněvem. I poručil, aby jej bili holemi. Blažený Florián zvolal: „Vylívej si na mě svůj hněv a ubližuj mi, jak jen můžeš, dokud máš moc nad mým tělem, které je ti nyní k dispozici. Chceš-li vidět, že se muk tvých nebojím, zažehni oheň a já v něm ve jménu mého Pána Ježíše Krista k němu vystoupím. Vojáci jej tedy začali tlouci. Zatímco jej bili, řekl mu prefekt: „Obětuj bohům, Floriáne, a zachraň se z muk!“ Florián mu však odvětil: „Pravou oběť přináším jedině Pánu Ježíši Kristu, který měl uznal za hodna dočkat se této hodiny a tohoto radostného stavu, v němž se nyní nacházím“. Jakmile svatý muž pronesl tato slova, prefekt nařídil, aby jej znovu bili. Když ale začali blaženého Floriána znovu tlouci, jeho tvář se zalila radostí, jako by prožíval nevypověditelné štěstí a nezměrnou blaženost. Prefekt proto nařídil, aby mu pomocí ostrých železných hřebů rozdrtili lopatky. I v tomto stavu blažený Florián nadále chválil Boha a prohlašoval, že vždy chtěl být křesťanem.

Když proradný prefekt shledal, že ve všem zcela prohrál, vynesl nad ním rozsudek a rozkázal odvést ho k řece Anesy a tam jej střemhlav shodit z mostu, čtvrtého dne měsíce května. Jen co blažený Florián vyslechl nad sebou rozsudek, v radosti zajásal nad věčným životem, který Pán slíbil těm, kdo ho milují, naklonil se s takovou radostí, jakoby se měl ponořit do koupele. Když došli k místu, odkud jej měli svrhnout do vody, uvázali mu na krk kámen. Blažený Florián však prosil vojáky, kteří ho drželi, aby mu dovolili pomodlit se k Pánu. Obrácen k Východu pak vztáhl ruce k nebi a modlil se: „Pane, Ježíši Kriste, přijmi mého ducha“. Nato padl na kolena a skoro celou hodinu se modlil. Těch, kteří jej přivedli se zmocnila bázeň a neodvážili se na něj vztáhnout ruku. Tu přišel nějaký mladík a naplněn zlostí pronesl k vojákům: „Co tu stojíte a nekonáte prefektův rozkaz?“ Poté jej svrhl z mostu do řeky: v tu chvíli mu oči vyhřezly z důlků.

Jakmile řeka pojala tělo Kristova mučedníka, vzedmula své vlny a vynesla jeho tělo na vyvýšený kamenný útes a tam je spočinulo. Na znamení Boží přízně přilétl orel a křídly, rozpjatými do tvaru kříže, chránil jeho tělo.

Blažený Florián se pak zjevil jistě ženě jménem Valérie, jejíž srdce bylo oddané Bohu a nařídil jí, aby vzala jeho tělo a pohřbila je na tajném místě. Přesnými znameními ji naznačil, jaké místo má na mysli a kde má být pohřben. Po tomto zjevení žena zapřáhla do vozu a hnala se k řece. Našla tělo a odnesla je na vůz. Kvůli velkému strachu z pohanů jej obestřela větrovým a listím, jakoby je vezla do nedaleké zahrady. Zatímco jej vezla k místu, které jí označil, oři se znenadání vzeprěli kvůli velmi velkému žáru slunce a zastavili se. Nehnuli se ani dopředu ani dozadu. Srdce ženy zaplavila úzkost. I prosila Boha aby jí pomohl svou milostí. Tu znenadání na tom místě vytryskl mocný pramen a na svědectví svatého mučedníka je na tom místě dosud. Zvířata, tímto pramenem občerstvena, se pak vydala na další cestu. Tak žena došla až na místo, které jí označil, a kvůli hrozícímu a krutému pronásledování jej tem pochovala do země. Na tom místě pak docházelo k velkým uzdravením, nemocní nabývali zdraví, trpící zimnicí byli vyléčeni, posedlí vysvobozováni a Boží milosti se dostávalo všem, kdo sem s vírou přicházeli.

To se událo za času císařů Diokleciána a Maximiána, když byl místodržitelem proradný prefekt Aquilinus, za vlády našeho Pána Ježíše Krista, jemuž buď čest a sláva na věčné věky. Amen.

5. KVĚTEN - SV. GOTTHARD

Narodil se roku 960 v Reichersdorfu v pasovské diecézi v Bavorsku. Jeho otec hospodařil na pozemcích blízkého kláštera Niederaltaich. V klášterní škole získal první vzdělání a stal se oblíbeným pro inteligenci i dobrotu srdce. Tam si ho také všiml při své návštěvě solnohradský arcibiskup Fridrich a vzal ho k sobě. Zajistil mu další vzdělání a po vysvěcení na podjáhna Gotthard biskupovi dělával průvodce. Na přání představených z kláštera Niederaltaich ho biskup poslal zpět jako jáhna. V tomto původně benediktinském klášteře byla zatím uvolněná kázeň a mniši žili po způsobu kanovnických kolegiálních kapitol. Z popudu vévody Jindřicha byla r. 990 znovu zavedena kázeň původní benediktinské řehole a opatem se stal Erchanbert. Gotthard složil sliby a stal se vzorným řeholníkem, zatímco část mnichů, odvyklá přísnému životu, klášter opustila. Gotthard byl horlivý v práci, vytrvalý v rozjímání, zbožný, k sobě

přísný a shovívavý k druhým bratrům. V každém jeho jednání byla pokora i důstojná vážnost. Všichni prý k němu chovali lásku a úctu. Opat jej velmi brzy ustanovil převorem a od pozdějšího světce biskupa Wolfganga přijal kněžské svěcení.

Opat Erchanbert se po několika letech rozhodl pro potíže stáří abdikovat a jeho nástupcem byl jednohlasně zvolen Gotthard. Ten se ale po nějakou dobu zdráhal úřad přijmout, až na naléhání biskupa se podvolil prosbám bratrů a opatskou hodnost přijal. Jeho působením klášter Niederaltaich vzkvétal jak po stránce duchovní a vzdělanosti, tak i po stránce hospodaření, udržování krajiny. Na blízkém lesnatém kopci společným úsilím vystavěli mniši tvrz s chrámem Panny Marie a věnovali se i výchově mládeže.

Když se zbožný vévoda Jindřich, stal německým králem, poslal v roce 1005 poslat Gottharda do kláštera v Hersfeldu, protože těžce nesl tamní úpadek řeholního života. Mniši žili světsky a v přepychu ve zvláštních domech proti všem pravidlům řádu. Gotthard mnichy svolal a s vážným napomenutím k nim promluvil o nezbytné obnově. A také o tom, že kdo se nebude chtít pravidlům řehole podřídít, bude muset odejít. Většina jich raději odešla. Gotthard však vedl klášter tak dobře, že se prý převážná část nespokojenců s lítostí vrátila. Opata poslouchali a on za sedm let klášter velmi zvelebil. Pořádek byl poslán udělat i v Tegernsee. V obou klášterech ustanovil představené a pak se vrátil do Niederaltaich. Po smrti biskupa v Hildesheimu byl na přání císaře Jindřicha II. 30. 11. 1022 Gotthard vysvěcen na biskupa a ve svých 62 letech se ujal hildesheimské diecéze s mladickou horlivostí. Jeho působení lze pozorovat ve třech směrech, v nichž budoval Boží království na zemi: Viděl a oslavoval Boha v nejpotřebnějších, v chudých, nemocných a opuštěných, pro které stavěl nemocnice a ústavy, rozvíjející s láskou charitativní činnost.

Na druhém místě jej stravovala horlivost pro příbytky Boží a oslava Boha v nich. Stavěl a zveleboval chrámy, rozšířil biskupský chrám a v diecézi prý za jeho vedení také vzniklo kolem třiceti nových klášterů. Třetí směr jeho působení se týkal malých. Vědom si slov: "Kdo přijme takové dítě ve jménu mém, přijímá mne..." (Lk 9,48), věnoval se dětem a mládeži, aby v nich rostl Boží život úměrně s věkem. Nešetřil prý na katolické literatuře ani výchově. Za něj vyrostly nové školy a posílal mládež i na studie do ciziny. Měl snahu vychovat a vyškolit pokolení svatých. Největší péči věnoval mládeži z chudých rodin. Při všech úkolech, které si předsevzal, neztratil na laskavé a veselé povaze, kterou byl blízký všem lidem. Až do posledního roku života velmi přísně zachovával 40denní půst. Práce s láskou, ukázněnost a modlitba s postem bylo to, čím přetvářel svět kolem sebe. To má možnost každý. Poslední dny svého života Gotthard strávil v rozjímání a předvídaje svou smrt, rozloučil se se svým duchovenstvem. Na počátku slavení Nanebevstoupení Páně zemřel ve věku 78 let. Pochován byl v hildesheimském chrámu.

6. KVĚTEN - SV. JAN SARKANDER

Jan Sarkander se narodil v katolické rodině. Matka Helena Gurecká z Kornic pocházela z rozvětveného rytířského rodu, otec Řehoř Matěj Sarkander byl pravděpodobně zámožnějším mešťanem. Úředním jazykem byla ve Skočově čeština, která byla nejbližší i Sarkandrově rodině. Na Těšínsku se tehdy prolínal český, polský i německý jazyk a žilo tam mnoho

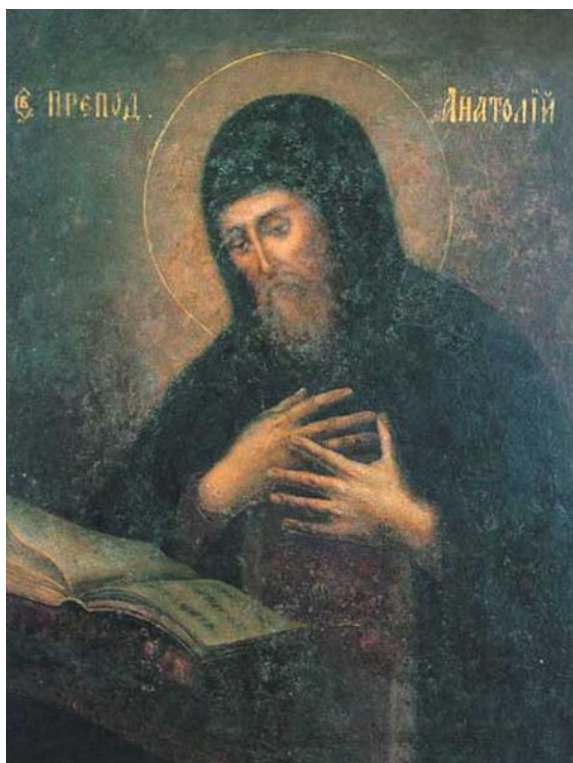
Poláků a Němců. Konfesně převládali protestanti. Jan měl několik bratrů: vlastní bratry Mikuláše, Pavla a Václava, a nevlastní - z matčina prvního manželství - Matouše Vlčkovského a zřejmě i z otcovy strany - Martina Ignáce. Po otcově smrti v roce 1589 se matka s dětmi přestěhovala do Příbora na Moravě ke svému synu Matoušovi z prvního manželství. Místo patřilo do olomoucké diecéze, a tak se dal předpokládat poněkud klidnější život. Jan v Příboře navštěvoval nejprve farní školu a o tři roky později začal studovat v Praze u jezuitů. Odtud přešel do latinské školy v Olomouci a poté na olomouckou jezuitskou akademii. V Olomouci také studoval Janův starší bratr Mikuláš, který se stal knězem v roce 1595, působil ve Velkém Meziříčí, Vyškově a Opavě a později byl brněnským i olomouckým kanovníkem. Po vypuknutí morové epidemie a následném uzavření olomouckých škol odešel Jan Sarkander opět do Prahy (1600). Tam byl po studiu filosofie, logiky a fyziky jmenován nejdříve bakalářem (1602) a o rok později (1603) magistrem filosofie. Některé prameny uvádějí i získání titulu doktora filosofie. J.Z. Charouz však prohlašuje, že se jedná o omyl, Jan Sarkander "tohoto akademického titulu nedosáhl". Teologii začal Jan studovat ve Štýrském Hradci v roce 1604, po dvou letech však studium přerušil a vrátil se na Moravu. 3.9.1606 uzavřel Jan Sarkander svatební smlouvu s Annou Plachetskou, dcerou měšťana z Velkého Meziříčí. Nelze přesně doložit, co se s Annou stalo. Z další životní pouti Jana Sarkandra lze však usuzovat, že náhle zemřela. Její smrt mohl Jan Sarkander považovat za pokyn, aby pokračoval v teologické dráze. Již v následujícím roce přijal Jan v kapli kroměřížského zámku z rukou kardinála Dietrichštejna nižší kněžská svěcení (22.12.1607). Podjáhenské svěcení pak obdržel v den svých dvaatřicátých narozenin (po uplynutí nejméně roční zákonné lhůty) od světícího biskupa Jana Křtitele Civalliho v olomoucké katedrále. V následujícím roce, na svátek sv. Josefa (19.3.1609), přijal jáhenské svěcení v jezuitském kostele Nanebevzetí Panny Marie v Brně a o tři dny později v brněnském kostele sv. Petra a Pavla obdržel kněžské svěcení. Nějakou dobu vypomáhal Jan svému staršímu bratru Mikulášovi v duchovní správě v Opavě, která tehdy byla převážně protestantským městem. Mikuláš byl po dlouhé době první katolický farář v Opavě, kterého kardinál vyslal do Opavy z rekatolizačních důvodů. Ve prospěch císaře Rudolfa II. se zapojil do odboje proti Matyášovi, kterému tehdy patřila Morava. Sloužil jako spojka mezi rudolfovským dvorem a protimatyášovským centrem. Byl často na cestách a v červnu 1609 byl prozrazen. Na zásah opavských a moravských stavů byl kardinálem Dietrichštejnem zatčen, uvězněn, uznán vinným, suspendován a určen k dalším výslechům. Tato úzká spolupráce s bratrem Mikulášem Janovi značně přitížila. Osudnou se mu stala zvláště návštěva vězněného bratra, neboť k ní došlo krátce před tím, než se Mikulášovi podařilo z vězení uprchnout. Následovalo Janovo zatčení, výslechy a vězení. Až po více než roční vazbě, kdy se nepodařilo prokázat jakoukoliv spoluvinu na bratrově útěku a jeho přípravě, byl mladý kněz propuštěn. Služba v duchovní správě v tehdejší době rozhodně nebyla jednoduchá, především kvůli sporům katolíků a protestantů. Jan působil v různých místech olomoucké diecéze (Uničov, Charváty, fara ve Zdounkách, Boskovice, Rajec nad Svitavou, Holešov). Právě proto, že většina těchto míst byla významnými středisky Jednoty bratrské, lze vysvětlit náročnou službu mladého kněze. Většinou trpěl nejrůznějšími problémy, silnými bratrskými tradicemi, ale i častým hmotným nedostatkem, a proto žádal o přeložení do jiné farnosti. Pohyb kléru byl sice v tehdejší době poměrně častý, přesto však působení Jana Sarkandra v tolika farnostech za pouhých sedm let přijímal kardinál Dietrichstein s nelibostí. Holešov byl posledním a nejdelším působištěm Jana Sarkandra (od roku 1616). Stal se tam nástupcem

odstěhovaného evangelického faráře a současně důvěrníkem a zpovědníkem Ladislava Popela z Lobkovic, majitele holešovského panství. Právě kvůli patronátu Lobkovic, významného katolického velmože a člena tajné císařské rady, byla Janova pozice zvláště na začátku lepší než jinde. Při tom však ani Holešov nezůstával stranou světového dění. Když se v roce 1619 Morava připojila k stavovskému povstání, byl Ladislav Lobkovic sesazen ze svého úřadu zemského hejtmana a uvězněn v Brně, podobně jako i kardinál Dietrichstejn. Většina jezuitů byla vypovězena ze země. Holešovičtí jezuité opustili město v květnu 1619 a Jan Sarkander zůstal spolu s hrstkou katolíků v opuštěném nepřátelském Holešově. Po té, co mu farníci naléhavě radili, aby Holešov opustil, předal Jan Sarkander správu fary sousedním duchovním a vydal se na pouť do Čenstochové. Zpět do Holešova se hned nevrátil. Nejdříve pobýval na jiném panství šlechtice Lobkovic. Po nezdařeném pokusu usadit se v Krakově, žádal Sarkander svého patrona, který byl mezitím propuštěn do domácí internace, o přijetí abdikace. Zdůvodňoval své přání ohledem na své farníky, kterým by jeho přítomnost ve městě mohla přinést nepříjemnosti. Lobkovic abdikaci nepřijal a přál si Sarkanderův návrat. Ten však pro Jana nebyl šťastný, ačkoliv to byl právě on, kdo zřejmě přispěl k záchraně města před polskými kozáky, působícími ve službách polského katolického krále. Traduje se, že když se k Holešovu blížila vojenská družina lisovčíků, svolal Sarkander nečetné katolíky a s monstrancí v ruce, za zpěvu hymnu *Te Deum laudamus*, jim vyšel vstříc. Skutečnost, že vojáci se přidali ke zpěvu, poklonili se monstranci, vyhnuli se Holešovu jako jedinému a pokračovali dále v plenění převážně evangelického okolí, vyvolala místo vděčnosti reakci zcela opačnou. Sarkander byl podezírán, že polské vojsko na Moravu povolal. Vědom si nebezpečí, nějaký čas se ukrýval, byl však brzy dopaden. Jan Sarkander byl uvězněn v olomoucké věznici s mučírnu, celkem čtyřikrát vyslýchán a nelidsky mučen právem útrpným, poprvé v únoru 1620. Byl mimo jiné obviňován, že cestoval do Čenstochové z pověření Lobkovic dojednat pomoc císaři Ferdinandovi. O průběhu krutého mučení, při kterém byl také nucen k vyzrazení zpovědního tajemství Ladislava Lobkovic, se dochovaly podrobné zprávy. Mimo jiné z pera někdejšího Sarkandrova spolužáka Jana Scintilly, který byl k účasti na výslechu Jana Sarkandra přinucen. I při nejkrutějším mučení Jan Sarkander obvinění odmítal a přes nepřetržité bolesti nezanedbával kněžskou povinnost modlitby breviáře. Do vězení ho docházeli ošetřovat někteří katoličtí věřící. Po čtyřech týdnech, zaopatřen svátostmi velkotýnským farářem, podlehl teprve čtyřiačtyřicetiletý statečný kněz přestálým mukám. Historická bádání potvrdila, že byl Sarkander mučen neprávem, neboť pomoc císaři Ferdinandovi zjednali přímo císařští pověřenci. Janovo mučednictví pro věrnost Bohu a církvi nelze popírat, právě jako osobní zaujatost soudců proti němu. Sarkanderův soudce, evangelík Václav Bítovský z Bítova, s kterým Jan Sarkander vedl dlouhé majetkové spory, byl po porážce stavovského povstání na Moravě odsouzen za brutální vraždu a popraven. Pohřeb kněze - mučedníka, symbolicky oblečeného do červeného kněžského roucha, se konal 24. března 1620. Povolení k pohřbu bylo vydáno s podmínkou konat ho v tichosti a časně zrána. Jan Sarkander byl pohřben s velkou zbožností před oltářem sv. Barbary v kapli sv. Vavřince v kostele Nanebevzetí Panny Marie na Přehradí. Na kamenné pamětní desce s reliefem Sarkandrova mučení stál výstižný nápis "Kristův slavný mučedník". Jan Sarkander byl ctěn již velmi brzy po své smrti a to nejen u nás, zvláště na Moravě, ale také v Polsku. Zpráva o mučednické smrti kněze Jana Sarkandra se v katolických kruzích rychle šířila. Hned po smrti byl Sarkander znám jako mučedník také ve Španělsku a ve Francii; v Paříži existovala již v roce 1620

brožura s vylíčením příšerné smrti kněze. Věřící začali mučedníka Sarkandra vzývat jako nebeského ochránce. Zvláště v Olomouci přetrvávala úcta ke knězi i dále a dala podnět i k jednání o procesu Sarkandrova blahorečení. List papeže Benedikta XIV. z 2.12.1747 potvrdil, že beatifikační proces může začít. Na blahorečení si však náš mučedník musel počkat ještě dalších sto let. Beatifikační breve má datum 11. září 1859, beatifikační slavnost konal 6.5.1860 ve svatopetrské bazilice v Římě papež Pius IX. Proces kanonizace se počal na žádost olomouckého a katovického biskupa 31.7.1981. Podmínkou byl nový zázrak na přímluvu mučedníka. Po té, co byl zázrak (nevysvětlitelné uzdravení skočovského faráře) 2.4.1993 zveřejněn, vnesl papež Jan Pavel II. už 5.4.1993 ve veřejné konsistoři Jana Sarkandra do seznamu svatých. Svatořečen byl papežem Janem Pavlem II. 21. května 1995 v Olomouci., současně se Zdislavou z Lemberka. Skvostný náhrobní kámen byl Janu Sarkandrovi pořízen v roce 1703. Ostatky byly několikrát překládány na různá místa, v roce 1720, 1751, 1784 a nakonec v roce 1859 byly po beatifikačních slavnostech uloženy v bočním oltáři bl. Jana Sarkandra v kostele sv. Michala v Olomouci, při čemž lebka a část ostatků byla 22.9.1860 uložena v olomouckém dómu sv. Václava na bočním oltáři, rovněž zasvěcenému bl. Janovi. Olomoucká mučirna byla proměněna v kapli Všech svatých mučedníků, v letech 1703-1704 byla postavena nová barokní stavba. I na dalších místech byly zřízeny kaple k počtě Jana Sarkandra, podobně jako i četné sochy a sloupy. V Sarkandrově rodišti, Skoczowě, připomínají památku kněze Sarkandra tři kaple: v rodném domě, na místě Janova křtu a na pahorku nad městem.

7. KVĚTEN - SV. ANTONÍN PEČERSKÝ

Narodil se r. 983 na Kyjevské Rusi ve městě Lubiči nedaleko Černigova. Jeho civilní jméno bylo Antipa a až později přijal jméno Antonín. Od mládí žil ve zbožnosti a když se dozvěděl o asketickém životě mnichů, chtěl je napodobovat. Zprvu se věnoval modlitbě ve vlastní jeskyni a pak odešel na horu Athos v Řecku, kde vstoupil do kláštera. Svým asketickým životem udivoval i starší mnichy a představený kláštera ho později poslal zpět na Rus, aby tam šířil mnišský život. Antonín se vrátil do Kyjeva asi kolem r. 1013 a po delším hledání si našel místo v hustém lese v jeskyni poblíž břehu Dněpru nedaleko Kyjeva. Po smrti knížete Vladimíra se dostal k moci vládychtivý Svjatopolk a začalo se šířit bezpráví. Antonín se prý vrátil na Svatou horu v Řecku do doby, než se poměry na Rusi zlepšily. Pak opět přišel ke Kyjevu r. 1028 a usadil se nedaleko

původního místa, v Hilarionově jeskyni. Hilarion se zatím stal kyjevským metropolitou. Antonína v jeho jeskyni navštěvovalo dost lidí. Někteří potřebovali duchovní radu, jiní přišli pro požehnání, ale někteří měli zájem i o jeho následování. Jednalo se asi o patnáct

bratrů, kteří začali žít v blízkosti Antonína a zvolili si ho za svého duchovního rádce. Mezi jeho novými spolubratry byl i Varlaam, syn bojara Jana, a knížecí sluha Efrém. Nahněvaný Jan pak vtrhl mezi jejich společenství, mnichy rozehnal a Varlaama odvedl s sebou. Také kníže Izjaslav nařídil proti Antonínovi zakročit, ale na přimluvu kněžny nakonec již odcházejícího starce vrátil. Spolubratři si vybudovali spojenými silami skalní kostel a základní vybavení kláštera - Kryptenské laury. Antonín chtěl žít v samotě, a tak spolubratrům doporučil za představeného Varlaama. Sám pak žil v nedaleké jeskyni. Počet mnichů stále vzrůstal, proto postavili nový dřevěný kostel, zasvěcený Zesnutí Bohorodičky. Antonín pak vyžádal na knížeti povolení stavby dřevěných domků a zdi kolem kláštera. Klášter se však nazývá Pečerským (jeskynním), protože se tam dříve žilo v jeskyních. Antonín měl prý dar zázraků a proroctví. Kníže Izjaslav chtěl před válkou od Antonína požehnání a ten mu předpověděl, že bude poražen. Proroctví se splnilo a nepřátelé začali rabovat zemi. Kníže se zdráhal znovu vytáhnout do boje a došlo ke vzpouře. Knížeti později namluvili, že ji měl na svědomí Antonín, a ten znovu musel před ním utíkat. Uchýlil se do Černigova pod ochranou knížete Svjatoslava. K návratu se odhodlal, až se Izjaslav přesvědčil o jeho nevině. Antonín je počítán mezi zakladatele mnišství na Rusi a zemřel v den a hodinu, kterou předpověděl. Z jeho jeskyně se pak stal i jeho hrob.

8. KVĚTEN – PANNA MARIA RŮŽENCOVÁ V POMPEJÍCH

Jako většina poutních míst, zrodila se i tato svatyně pod Vesuvem bez velkolepých zjevení a zvláště oslnivých zázraků, na prostém místě, v údolí chudých a zapomenutých vesničanů, zamořeném lupiči, tváří v tvář pohřbenému městu, „příbytku mrtvých pohanů“, kde se uctívali „modly a démony“, podle leitmotivu, který se často opakuje ve spisech bl. Bartola Longa, zakladatele nových Pompejí. Skromné okolnosti, které provázely jejich vznik, počínaje zakoupením obrazu a posléze jeho ještě skromnější transport na hnojním povozu, 13. listopadu 1875 do nechvalně proslulého pompejského údolí, které se navíc vyznačovalo slabou vírou, náboženskou nevědomostí a nejkrajnějším společensko-ekonomickým úpadkem obyvatelstva.

Základní kámen nové svatyně byl položen 8. května 1876. Díky neúnavnému úsilí zakladatele – který se stal propagátorem „měsíčního příspěvku“ –

a tiskovým širitelům úcty k Panně Marii růžencové, nový chrám v Pompejích už předtím, než byl dostaven, přitahoval velké množství poutníků. Už v roce 1863 se jich k modlitbě *Prosby* sešlo kolem dvaceti tisíc. A tento příliv neustával, naopak stále více narůstal, takže „de facto“ určoval výraz dnešní svatyně, která vyrostla do své dnešní podoby v průběhu patnácti let – téměř jako symbol patnácti tradičních růžencových tajemství. A tak mohlo 8.

května 1891 dojit k jejímu posvěcení. Charakter poutního místa byl tomuto chrámu oficiálně přiznán brevem „*Quotquot Religionis*“ papeže Lva XIII., s datem 28. 3. 1890. V tomto papežském dokumentu se praví: „Není nám neznámo, že naše milované děti Bartolo Longo a jeho manželka ..., na radu biskupa z Noly, vybudovali od základů v pompejském údolí, nedaleko onoho rozbořeného a vymizelého kdysi vzkvétajícího města, nový vznešený chrám, zahrnutý hojnou výzdobou k počtě Panny Marie s titulem Růžencová... Pověst tohoto chrámu se stále více šíří mezi křesťanskými národy, takže stoupá počet těch, kdo na tomto místě prosí o pomoc Marii, Matku Boží, která zde tolikerou a tak hojnou milostí prokazuje své panství, k ní se utíkají jako poutníci či alespoň se k ní obracejí s důvěrou“. V roce 1893, u příležitosti papežova biskupského jubilea, Bartolo Longo daroval svatyni Svatému Stolci, a Lev XIII. pak následujícího roku ji brevem '*Qua Providentia*' (13.3.1894) prohlásil „papežskou“ svatyní, a svěřil ji patronátu Svatého Stolce, zatímco její správu ponechal Longovi. V roce 1901 došlo ke slavnostní inauguraci průčelí chrámu, věnovaného všeobecnému bratrství, Téhož roku, u příležitosti 25. výročí jejího založení, byla svatyně v Pompejích prohlášena „papežskou bazilikou“, a uznán její všeobecný charakter. V důsledku bolestných okolností, Bartolo Longo daroval papeži sv. Piu X. i všechna ostatní díla, která vedle svatyně založil (12.9.1906) a sám tu zůstal skoro jako eremita, v neustálé modlitbě, pokorném plnění Boží vůle a nikdy nehasnoucí činorodém apoštolském a sociálním úsilí, až do své smrti (5. října 1926). Zakladatel svatyně, neúnavný šířitel úcty k svatému růženci a otec sirotek, byl beatifikován papežem Janem Pavlem II., 26. října 1980.

9. KVĚTEN - SV. PACHOMIUS

Narodil se asi kolem r. 290 do pohanské rodiny v Horním Egyptě. V prvních letech dospělosti byl, ač nerad, naverbován do císařské armády. Všichni nováčci byli naloženi na loď a začala jim tuhá kázeň. Velitelé se k pochytaným adeptům armády chovali značně hrubě a necitelně. Pak jejich loď, plující po Nilu, zastavila u města, kterým snad byly Théby. Obyvatelé je přivítali s nezvyklou laskavostí a stali se jejich hostiteli. Zastávka se protáhla a Pachomius je mohl poznat trochu blíž. Byli to křesťané a projevovali obětavou lásku ke všem potřebným, zejména k těm, kdo byli z jakýchkoli důvodů v tíživé situaci. Mezi potřebné zahrnuli i cestující rekruty. Pachomius se začal seznamovat s jejich učením, protože byl jimi dojat a v srdci k nim pocítil náklonnost. Rád by se stal jedním z nich, ale museli pokračovat v cestě. Vojska nebyla prý dlouhá, u Drinopole nad nimi zvítězilo

Liciniovo vojsko a oni byli rozpuštěni. Pachomius se vrátil do Théb, vyučil se v křesťanské nauce a přijal tam křest. Při všem rozhodování hledal Pachomius rady a světlo u Boha, ke kterému se obracel s vroucí modlitbou. Legenda vypráví, že se mu zdálo, jak z

nebe padá rosa a na jeho dlaních se proměňuje v sladký med. Pak začal vnímat hlas, který mu vysvětloval, že v med proměněná rosa značí Boží milost, kterou přijal při křtu, a že je třeba dát značný pozor, aby tohoto sladkého medu nepozbyl. Po probuzení Pachomius přemýšlel o snu i o tom, jak si nejlépe milost uchovat, a po modlitbě došel k rozhodnutí, že dá výhost světu a vypraví se sloužit Bohu mezi mnichy do pouště. V poušti se setkal s poustevníkem Palamonem, kterého poprosil, aby byl jeho učitelem mnišského života. Ten mu zdůraznil obtíže takového života, aby pak nelitoval, co začal. V létě žil jen o chlebu a zelenině, přitom jedl jen jednou za den, v zimě dokonce obden, do západu slunce pracoval, pak věnoval čas modlitbě a četbě svatých knih. Pachomia to ale neodrazovalo a s nadějí, že si u Boha vyprosí milost k vytrvalosti, začal u něho žít. Údajně v roce 325 se dostal do míst dřívější osady Tebennisi a v modlitbě dostal pokyn, aby tam založil klášter, budovu, v níž by bydleli bratři pospolu, i když by měli své cely. Až do té doby egyptští poustevníci žili jednotlivě (tzv. anachoretským způsobem) bez společných pravidel a více vystaveni nebezpečím, jaká takový život přinášel. Pachomius začal se stavbou dřevěné budovy a brzy se kolem něj shromáždilo prý na sto poustevníků, z velké části nových zájemců o strohý asketický život. Postavili velký dům a klášter obehnali hradbami. Nazváni byli cenobité - společně žijící. Pachomius sestavil pro společný život pravidla, jakousi klášterní reguli, která se stala vzorem pozdějším klášterům. Hlavní myšlenkou bylo chránit jednotlivce před hříchem a vytvořit větší příležitost ke cvičením se ve ctnostech, zejména v lásce. Mezi pravidly byl také dvakrát do týdne (středy a pátky) přísný půst. Při výchově svých mnichů kladl Pachomius důraz na poslušnost a pokoru. Některé káral za úsilí vypadat lépe před ostatními, ale s výzvou k soucitu s nimi, protože za jejich snahou viděl službu Božímu nepříteli. S nárůstem zájemců vznikala potřeba budování dalších klášterů a Pachomius je udáván jako opat. Mnichové pracovali na poli, vyráběli rohožky, tkali koberce a pletli koše. Opatřovali si tak potřebnou výživu i prostředky k dobročinnosti. Styk se ženami měli zakázaný. Když jednou Pachomius obdržel prosbu vyléčit posedlou ženu, nechal si poslat její šaty a nad nimi se modlil. Později přišla ke klášteru jeho sestra, ale Pachomius se jí neukázal, dal jí jen vědět, že chce-li žít jako on, ať si to rozmyslí, že nedaleko lze postavit příbytek, kolem kterého by se sdružily i jiné ženy. Tak se i stalo. Pachomius jim prý sepsal pravidla a svou sestru jim doporučil za představenou. Pachomius dostal mimořádné Boží milosti, ale žil velmi pokorně. Vyznal se dobře v lidských povahách a kde bylo třeba péče pevné ruky, tam ji uplatnil k ochraně společenství. Jednou byl krivě nařčen u biskupa v Latopoli. Pokorně se k němu dostavil a již svým zjevem vyvrátil žalobu. Biskup se pak k němu choval s velkou úctou. Asi koncem roku 347 vypukla morová nákaza, která zasáhla i některé mnichy. Mezi nimi onemocněl i Pachomius a asi po čtyřiceti dnech zemřel. Zanechal devět hodně velkých klášterů. Před smrtí nařídil Teodorovi, aby jeho tělo pohřbil na neznámém místě, proto jeho hrob není znám.

10. KVĚTEN - SV. JAN Z AVILY

Narodil se asi roku 1499 v Almodóvar-del-Campo ve Španělsku. Chtěl studovat práva, ale universitu, kterou začal, musel opustit, protože otec byl židovským konvertitou. Po čase začal studovat teologii s touhou stát se misionářem v Americe. Kněžské svěcení po skončení studií přijal, ale další plán mu nevyšel. Asi ve 30 letech se z rozhodnutí

sevillského biskupa stal misijním kazatelem putujícím Andalusí. Přijal to jako vůli Boží a s velkou horlivostí začal získávat mnoho lidí z prostých vrstev. Mluvil lidově a s nadšením hlásal to, co pramenilo z jeho vnitřního přesvědčení a co do sebe čerpal při adoracích před svatostánkem - Boží lásku. Deset let s Boží milostí požehnaně působil a počet obrácených stále rostl. Stal se také duchovním vůdcem Jana z Boha a Františka Borgiáše. Seznámil se i s Ignácem z Loyoly, zakladatelem jezuitského řádu, který jej do něj zval. Jana ideály sice oslovily, ale andaluský provinciál jezuitů vyslovil svůj nesouhlas. Někteří se domnívají, že kvůli Janovu židovskému původu. Jan od 50 let až do své smrti v Montille (na jih od Córdoby) po 20 let trpělivě snášel těžké onemocnění. Napsal také mnohé spisy, mezi které se řadí 18 spisů o Nejsvětější Svátosti, mariánské promluvy a sbírka korespondence s osobnostmi jeho doby. Pohřben byl v jezuitském kostele v Montille. Kanonizován byl 31. 5. 1970. Učitelem církve byl prohlášen 7. 10. 2012 papežem Benediktem XVI.

SV. BONAVENTURA

LEGENDA MAIOR

VĚTŠÍ ŽIVOTOPIS SVATÉHO FRANTIŠKA
(1260-1262)

ÚVOD

V těchto posledních dnech se projevila добрota našeho Spasitele Boha na jeho služebníku Františkovi. Ukázala se všem, kteří jsou pokorní a milují svatou chudobu. Když velebí nesmírné Boží milosrdenství, jak se na něm proslavilo, učí se příkladem Františkova života. Odřikají se zcela bezbožnosti a světských žádostí, žijí podle Kristova vzoru a neustále prahou po naplnění blažené naděje. On byl opravdu chudičký a zkroušený, a tak vznešený Bůh na něj shlédl s ochotnou dobrotivostí. Nejen že pozdvihl nuzného z prachu světského života, ale učinil ho vyznavačem, vůdcem a hlasatelem

evangelní dokonalosti. Dal ho věřícím jako světlo, aby vydával svědectví o světle a připravil Pánu k srdcím věřících cestu jasu a pokoje.

On jako jižní hvězda uprostřed mlhy jasnými záblesky života a učení se zaskvěl, svou oslnivou září vyvedl na světlo ty, kteří seděli ve tmě a ve stínu smrti. Jako duha skvějící se uprostřed nádherných mraků ukazoval na sobě znamení úmluvy s Hospodinem, zvěstoval lidem pokoj a spasení jako anděl pravého míru. Podobně jako Předchůdce byl ustanoven od Boha, aby připravoval cestu na poušti nejpřísnější chudoby a kázal příkladem i slovem pokání. Nejprve byl vybaven dary nebeské milosti, potom obohacen zásluhami nepřemožené ctnosti. Také byl naplněn prorockým duchem, pověřen andělským posláním, serafsky zapálen a jako muž posvátného řádu vzhůru vyzdvižený na ohnivém voze – jak se jasně poznává z běhu jeho života – dokázal o sobě, že přišel v duchu a moci Eliášově.

Proto se také právem tvrdí, že je označen pravdivým proroctvím i druhého Ženichova přítele, apoštola a evangelisty Jana, v podobě anděla vystupujícího od východu slunce, který má znamení živého Boha. Při otevření druhé pečeti říká Jan v Apokalypse: »Viděl jsem druhého anděla vystupovat od východu slunce se znamením živého Boha.«

V tomto Božím poslu vidíme pevnou vírou Božího sluhu Františka, milého Kristu, který je nám vzorem a světu předmětem obdivu, všimneme-li si jen vrcholu jeho výtečné svatosti. Když svatě žil mezi lidmi, obrážel na sobě andělskou čistotu, pro niž se stal vzorem těm, kdo chtějí dokonale následovat Krista. K takovému poznání ve víře a zbožnosti nás přivádí nejen jeho posláním »volat k pláči a nářku, k oholení hlavy a opásání se žíní, posláním označit písmenem Tau na čelech lkající a truchlící muže« znakem kříže pokání, přičemž i jeho roucho se tvarem kříži podobalo. Nezvratným svědectvím pravdy potvrzuje nadto podobnost s ukřižovaným Kristem i pečeť živého Boha vtlačena do těla – ne přirozenou silou nebo řemeslným důvtipem, ale podivnou mocí ducha živého Boha.

V žádném případě nebyl bych se pokusil vypsát život tohoto tak ctnostného muže, plně hodný následování, když se cítím tak nehoden a neschopen, kdyby mne k tomu nepohnula vroucí touha bratří, svorné naléhání generální kapituly a povinná zbožná úcta k svatému Otci. Mám v čerstvé paměti, jak jsem byl jeho přímlovou a zásluhami v dětském věku vysvobozen z jícnu smrti. Obával bych se, abych snad nebyl trestán jako nevděčník pro nešlechtnost, kdybych zamlčel, co je mu ke chvále, a nehlásal to.

Nejdůležitější příčinou, proč беру na sebe tuto práci, je, že jeho prostřednictvím zachoval mi Bůh život těla i duše a že jsem na sobě zakusil jeho moc. Z vděčnosti hledím sesbírat ctnosti jeho života, skutky i slova jako drobtý – dílem nepovšimnuté, dílem rozptýlené – i když ani já snad neseberu všechno. Jde však o to, aby tyto vzpomínky nezaknuly smrtí těch, kteří se sluhou Božím se stýkali.

Abych sám bezpečněji a jasněji znal život, jehož pravdivé vylicení mám zanechat potomstvu, navštívil jsem místo zrození, pobytu a smrti svatého muže a často jsem pilně rozmlouval s jeho přáteli a důvěrníky, kteří dosud žili. Mluvil jsem zejména s

některými, kteří byli význačnými svědky a následovníky jeho svatosti. Těm pro poznání pravdy a osvědčenou ctnost třeba nepochybně věřit.

V líčení věcí, které Bůh vykonal prostřednictvím svého sluhy, nechtěl jsem vyhledávat ozdobného slohu. Vždyť zbožnosti čtenáře více prospívá řeč prostá než okázalá.

Také jsem při vyprávění nepostupoval vždy podle časového sledu, abych zabránil zmatku, ale raději jsem se snažil zachovat vnitřní souvislost podle toho, jak se zdálo, že věci současné jsou rozdílné povahy, nebo zase věci, které se seběhly porůznu, jsou stejného druhu nebo podobné.

Začátek jeho života, postup a dovršení jsou vypsány v patnácti kapitolách, které jsou níže vyznačené. V první se píše o jeho životě ve světském stavu, ve druhé o jeho dokonalém obrácení k Bohu a opravě tří kostelů, ve třetí o založení řádu a schválení řehole, ve čtvrté o rozvoji řádu pod jeho vedením a potvrzení řehole dříve schválené, v páté o přísnosti života a o tom, jak nalézal radost v tvorstvu, v šesté o pokoře, poslušnosti a o tom, jak Bůh ochotně plnil jeho přání, v sedmé o lásce k chudobě a podivuhodné pomoci v nouzi, v osmé o něžné dobrotivosti a o tom, jak nemá tvář projevovala vůči němu přítulnost, v deváté o vroucí lásce a touze trpět, v desáté o usilovné modlitbě a její moci, v jedenácté o chápání Písma svatého a o prorockém duchu, ve dvanácté o účinku kázání a milosti uzdravování, v třinácté o svatých jizvách, ve čtrnácté o jeho trpělivosti a konci života, v patnácté o kanonizaci a jeho přenesení, a konečně je připojeno něco o zázracích, které se staly po jeho šťastné smrti.

1. kapitola

O životě svatého Františka ve světském stavu

V městě Assisi byl muž jménem František. Jeho památka je požehnána, protože Bůh jej předešel sladkým požehnáním, milostivě jej vyprostil z nebezpečí nynějšího života a naplnil jej v hojnosti dary nebeské milosti. Ačkoliv v mladém věku vyrůstal v marnostech mezi lidskými syny propadlými marnosti – a když si osvojil určitou znalost písma, dali jej učit se zištnému kupeckému řemeslu – byl přesto chráněn nebeskou záštitou. I když miloval radovánky, neotročil mezi bujnou mládeží tělesné nevázanosti. Ačkoliv pracoval, aby měl zisk, nesložil uprostřed hrabivých kupců svou naději v peníze a poklady.

Bůh vštípil do srdce mladého Františka útrpnost a štedrost k chudým. Od dětství s ním rostla a naplnila jeho srdce takovou dobrotou, že jako posluchač evangelní zvěsti, který není hluchý, umínil si, že dá něco každému prosícímu, zvláště když by se dovolával Boží lásky.

Jednou zaujat rušnou činností v kupeckém krámu odbyl s prázdnou – ačkoliv to neměl ve zvyku – jakéhosi chudása, který pro Boží lásku prosil o almužnu. Hned však šel do sebe, vyběhl za ním a vlídně jej obdaroval almužnou. Slíbil Pánu Bohu, že od té chvíle nikdy, bude-li mu možno, neodepře ničeho prosícím pro lásku Páně.

Až do smrti to zachovával s trvalou vroucností a zasloužil si hojného rozmnožení lásky k Bohu i rozmnožení milosti. Říkal později, když už dokonale Krista oblékl, že ještě ve světském rouchu sotva kdy mohl slyšet bez proměny srdce hlas vyjadřující Boží lásku.

Také poddajná mírnost s jemným chováním, trpělivost a ústupnost nad lidskou míru, obětavá štědrost převyšující dostatečnost jmění zdály se být jakýmiisi červánky budoucího božského požehnání, které se pak na něho hojně rozlilo, neboť těmito jistými známkami dobrých vloh mladík vynikal.

Jeden velmi prostý muž z Assisi, když jednou potkal Františka, jak jde po městě, patrně z Božího vnuknutí sňal ze sebe plášť, prostřel mu roucho před nohy a volal, že František bude hoden vši možné úcty, protože vbrzku bude dělat veliké věci a všichni věřící ho budou slavně velebit.

František však ještě neznal Boží záměr: otcovým příkazem byl upoután na vnější věci a porušení přirozeného zrození ho táhlo dolů. Ještě se nenaučil dívat se na nebeské věci a nepřivykl věcem božským. »Přijde-li na člověka utrpení, popřává sluchu duchovním záležitostem.« Proto »spočinula na něm ruka Hospodinova« a »pravice Nejvyššího způsobila proměnu«. Sužovala dlouhou nemocí jeho tělo, aby připravila duši na pomazání Duchem svatým. A když nabral znovu tělesných sil a připravil si podle zvyku pěkný oděv, přišel mu vstříc nějaký rytíř. Byl sice ušlechtilý, ale chudý a bídne oblečený. František pocítil srdečnou bolest nad jeho nuzotou. Ihned se svlékl, aby vykonal zároveň dvojí skutek lásky: zakryl stud vznešeného rytíře a pomohl chudému člověku z nouze.

Když následující noci usnul, ukázala mu Boží dobrota překrásnou velikou síň s rytířskou výzbrojí, ozdobenou znakem Kristova kříže, aby naznačila, že milosrdenství prokázané pro lásku nejvyššího Krále chudému rytíři má být vyváženo nepoměrnou odměnou. Když se tázal, čím to všechno je, ujistila ho nebeská odpověď o tom, že to bude jeho a jeho rytířů. A tak když ráno procitl, domníval se, že nezvyklé vidění bude znamením velikého štěstí. Neměl totiž ještě ducha vycvičeného, aby mohl zkoumat Boží tajemství a neuměl prostřednictvím viditelných věcí přecházet k nazírání na pravdivost neviditelného. Umínil si – bez potuchy o Božím řízení – vydat se do Apulie k jakémusi štědrému hraběti s nadějí, že v jeho službách dosáhne rytířství, k němuž vidění ukazovalo.

Když brzy potom se vydal na cestu a přišel k nejbližšímu městu, uslyšel v noci Pána, jak mu důvěrně říká: »Františku, kdo ti může prokázat lepší věci: pán nebo sluha, bohatý nebo chudý?« A když mu František odpověděl, že pán a bohatý, hlas řekl: »Proč tedy opouštíš pro sluhu pána a pro chudého člověka bohatého Boha?« František se zeptá: »Co chceš, Pane, abych učinil?« Pán mu řekne: »Vrať se do své země, neboť vidění, kterého se ti dostalo, znamená duchovní působení. Vyplní se na tobě ne lidskou činností, ale Božím řízením.« Když se rozednilo, vrátil se rychle do Assisi, ubezpečen a s radostí. Už teď se stává vzorem poslušnosti a očekává, jak se projeví vůle Páně.

Od té doby se vzdaloval hluku veřejných záležitostí kupeckého řemesla a vroucně prosil nebeskou dobrotu, aby mu zjevila, co má dělat. Vytrvalostí v modlitbě v něm mohutněl plamen nebeské touhy a pro lásku k nadzemské vlasti málo si vážil jako nicoty všeho pozemského. Poznával, že našel ukrytý poklad a jako prozíravý kupec pomýšlel všechno prodat a koupit nalezenou perlu. Ještě však nevěděl, jak by to udělal. Přece však se mu dostávalo vnuknutí, že duchovní směna hodnot začíná tím, že si neceníme světa, a Kristovo rytířství že musí být uvedeno vítězstvím nad sebou samým.

Když jednoho dne jel na koni po rovině, která se prostírá pod městem Assisi, potkal nějakého malomocného. Jak se náhle objevil, vyvolal ve Františkovi nemalou ošklivost. Ten však obnovil předsevzetí dokonalosti, které ve své mysli již počal, a vzpomněl si, že musí nejdříve přemoci sebe sama, chce-li být rytířem Kristovým. Seskočil tedy z koně a běžel malomocného políbit. Ten vztáhl k němu ruku s prosbou o dar a vzal si od něho peníze zároveň s políbením. Potom František sedl na koně a malomocného už neviděl, ač se rozhlížel kolem dokola a všude byla jen čirá pláň. A tak byl naplněn údivem a radostí a začal vroucně chválit Pána svým zpěvem. Umínil si, že od té chvíle bude vystupovat vždy výše.

Potom vyhledával pustá místa, příznivá pro vážnou usebranost. Zde se neustále oddával nepopsatelnému lkání a po dlouhém, usilovném prošení dosáhl od Pána vyslyšení.

Když totiž jednoho dne se takto v odloučenosti modlil a převelikým žářem byl přetavován k podobnosti s Bohem, ukázal se mu Ježíš Kristus přibitý na kříži. Při pohledu na něho byla jeho duše ovládnuta dojetím a památka na Kristovo umučení se vtiskla do nitra jeho srdce. Od té chvíle, kdykoliv mu Kristovo ukřížování přišlo na mysl, stěží se zdržel navenek slz a nářku, jak sám později důvěrně vyprávěl, když se blížil konci života. Muž Boží porozuměl, že tímto zjevením byl mu připomenut výrok evangelia: »Chceš-li přijít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne!«

Od té chvíle se oblékl duchem chudoby, osvojil si pokorné smýšlení a byl zapálen vnitřní dobrotivostí. Dříve se velice štítil nejen styku s malomocnými, ale i z odstupu se na ně podívat. Nyní však kvůli ukřížovanému Kristu, který podle prorokova slova se zjevil v opovržení jako malomocný, prokazoval s dobrotivou

vroucností malomocným služby pokory a vlídnosti, aby sebou samým opovrhl. Často navštěvoval jejich obydlí, štědře jim uděloval almužnu a s mocným citem útrpnosti jim líbal ruce i ústa. Toužil po tom, aby chudým žebrákům mohl rozdat sám sebe, nejen své věci. Někdy svlékal šaty, někdy je páral nebo trhal, aby chudé podaroval, když neměl po ruce nic jiného. Přispíval také uctivě a srdečně chudým kněžím, zejména na vybavení oltáře, aby tak měl účast na bohoslužbě a služebníkům Božím doplnil, čeho se jim nedostávalo.

Když jednou v té době navštívil ze zbožného úmyslu prahy apoštola Petra a uviděl u chrámových dveří mnoho chudých, byl uchvácen něžnou útrpností a také zlákan láskou k chudobě. Jednomu zvláště nuznému chudákovi daroval své šaty, oblékl se do jeho cárů a strávil ten den s neobyčejnou duchovní radostí ve středu chudých, aby pohrdl světskou slávou a krok za krokem postupoval k dokonalosti evangelia. Bedlivě umrtvoval tělo, aby Kristův kříž, který choval uvnitř v srdci, také zevně na těle nosil. To všechno pak konal Boží muž František, když ještě nebyl ani obydlím, ani šatem od světa odloučen.

2. kapitola

O jeho dokonalém obrácení k Bohu a opravení tří kostelů

Služebník Nejvyššího neměl v těch věcech žádného učitele než Krista, a tak jeho dobrotivost ho navštívila sladkou milostí. Když jednoho dne vyšel do polí, aby rozjímal, a šel podél kostela svatého Damiána, který pro přílišnou sešlost hrozil sesutím, pobízen duchem vstoupil do něj pomodlit se. Před obrazem Ukřižovaného padl na tvář a byl naplněn při modlitbě velkou útěchou ducha. Když se slzícíma očima díval na kříž Páně, uslyšel tělesnými ušima hlas z toho kříže, jak k němu přichází a třikrát říká: »Františku, jdi a oprav můj dům, který, jak vidíš, celý se boří!« František se ulekl, poněvadž byl v kostele sám, a užasl nad tím, že slyšel tak podivný hlas. V srdci cítil působnost Božího slova a vytržením mysli vystupoval ze sebe. Potom, když přišel k sobě, připravuje se k poslušnému vykonání rozkazu, aby opravil hmotný chrám. Avšak hlavní význam výroku se týkal chrámu, který si Kristus získal svou krví, jak Duch svatý Františka poučil a on to později bratřím vyjevil.

František vstal, odešel odtamtud, ozbrojil se znamením kříže, nabral sukna na prodej a rychle jel do města, jež se nazývá Foligno. Tam rozprodal, co přivezl, ba i koně, na němž přijel, nechal tam šťastný kupec směnou za peníze. Vrátil se do Assisi, uctivě vešel do kostela, jehož oprava mu byla přikázána, a našel tam chudičského kněze. Dal mu najevo svou úctu a nabídl mu peníze na opravu kostela a na potřeby chudých. Pokorně ho žádal, aby mu dovolil nějaký čas s ním bydlet. Kněz dovolil, aby tam bydlil, ale peníze odmítl z bázně před Františkovými rodiči. Proto on z opravdové nenávisti k penězům je pohodil do jednoho z oken a to, co pohodil, měl v opovržení jako prach.

Když se otec Božího sluhy dozvěděl, že bydlí u toho kněze, pobouřen na mysli se tam rozběhl. Když nový Kristův bojovník uslyšel hrozby pronásledovatelů a poznal

jejich příchod, mínil ustoupit hněvu a schoval se v jakési skryté jámě a několik dní se v ní utajil. Stále prosil Pána, zaplaven přívalem slz, aby ho vysvobodil z rukou pronásledovatelů a dokonal zbožné tužby, které mu vnukl, dobrotivou přízní.

Přitom ho ovládla nesmírná radost a sám sobě začal vytýkat malomyslnost a liknavost. Vylezl z jámy, strásl ze sebe strach a vydal se na cestu k městu Assisi. Když měšťané uviděli jeho zohavenou tvář a poznali proměnu jeho smýšlení, domnívali se, že pozbyl rozumu. Házeli po něm blátem a kamením a doráželi na něho s pokřikováním jako na blázna a ztřeštěnce. Sluha Páně však nebyl zvyklán žádným příkořím a nezměnil svůj úmysl, ale jako hluchý procházel mezi nimi. Jeho otec zaslechl ten křik a rychle přiběhl. Ne však aby ho osvobodil, ale spíše aby ho zahubil. Beze všeho milosrdenství ho zavlkl do domu a nejdříve slovy, potom důtkami ho tepal a nakonec spoutal okovy. On však se proto cítil ještě ochotnějším a silnějším k vykonání toho, co začal. Připomínal si výrok

evangelia: »Blažení, kteří trpí pronásledování pro spravedlnost, neboť jejich je nebeské království.«

Zanedlouho potom, když otec odejel z domova, jeho matka, která neschvalovala mužovo počínání, vyprostila ho z okovů a nechala odejít. Neměla totiž naději, že by nezlomná synova pevnost se dala nějak obměkčit. On poděkoval všemohoucímu Bohu a vrátil se na místo, kde dříve bydlil. Když se otec vrátil a nenašel ho doma, vyplínil ženu a třesa se zlostí běžel na to místo, aby ho alespoň z kraje vyhnal, kdyby ho nemohl přimět k návratu. Ale František posílněn od Boha, sám vyšel vstříc otci, který kypěl vztekem, a volal bezstarostným hlasem, že nic nedbá na jeho pouta a bití. Kromě toho se zapřísahal, že pro Kristovo jméno

bude všechno zlé rád trpět. Když otec viděl, že syna nezmění, začal na něm vymáhat peníze. Nalezl je v kterémsi okénku a jeho prchlivost se poněkud ukonejšila, neboť žízeň lakomství bývá zahlazena douškem peněz.

Potom tělesný otec syna milosti, když ho už oloupil o peníze, usiloval o to, aby byl předveden před biskupa toho města, do jeho rukou se zřekl všeho otcovského jmění a vydal všechno, co měl. Pravý milovník chudoby byl k tomu ochotný. Když byl přiveden k biskupovi, nezdráhá se, aniž by něco rozmýšlel nebo čekal na nějakou řeč, ale sám udělá, co je třeba: ihned svlékl všechny šaty a vrátil je otci.

Ukázalo se, že Boží muž má pod jemnými šaty na těle žíni. Avšak podivuhodně vnitřně zapálen a jakoby opojen na duchu i spodní roucho ze sebe shodil a celý přede všemi obnažen praví otci: »Až dosud jsem tě nazýval otcem na zemi, ale od nynějška bezpečně mohu říkat: Otče náš, jenž jsi na nebesích! Neboť u něho jsem uložil celý svůj poklad a všechnu naději zakotvil.« Když to viděl biskup, podivil se tak úžasné horlivosti Božího muže. Ihned vstal a vzal ho s pláčem do náruči, neboť to byl zbožný a dobrý muž. Přikryl ho pláštěm, který měl přehozen, a poručil svému služebnictvu, aby dali Františkovi něco na oblečení. Přinesli mu chudý, nuzný šat jakéhosi rváče, který sloužil biskupovi. On jej vděčně přijal, poznamenal jej vápnem, které bylo při ruce, v podobě kříže, a tak jej učinil oděvem ukřižovaného člověka, chudása, jenž byl polonahý. A tak sluha Nejvyššího Krále došel cti nahotou, aby následoval nahého ukřižovaného Pána, kterého miloval. Tak se ozbrojil křížem, aby svou duši svěřil dřevu spásy, jehož pomocí by vyvázl z potopy světa.

Nyní ten, který potupil svět, byl vyproštěn z okovů světských žádostí. Opustil město a bezpečný i svobodný se uchýlil do osamělosti pouště, aby sám v mlčení naslouchal tajům nebeské mluvy. Když šel lesem – on, muž Boží František – jásavě zpíval Pánu chvály francouzským jazykem. Tu se na něho vyřítili skrytí padouši a plni sveřeposti se ho ptali, kdo je. Muž Boží naprosto směle odpověděl prorockým hlasem: »Jsem hlasatelem velikého Krále!« Oni ho zbili a hodili do jámy plné sněhu se slovy: »Lež tady, hrubče, hlasateli Boží!« Když však lotři zmizeli, on vyskočil z jámy a velikou radostí rozveselen, ještě hlasitěji začal po lesích prozpěvovat chválu Stvořiteli všeho.

A když přišel k nedalekému klášteru, prosil o almužnu jako žebrák a přijal ji jako kdosi neznámý a opovržený. Když odtud šel dále, přišel do Gubbia, kde ho poznal bývalý přítel, přijal ho a oblékl jako Kristova chudáčka do chudého šatu. Odtamtud odebral se milovník pokory k malomocným a bydlel s nimi, velmi horlivě všem sloužil pro Boha, nohy jim umýval, vředy ovazoval, vytlačoval hnilobu z ran a utíral hnis. Též s podivuhodnou vroucností líbal jejich mokvající rány, on, budoucí lékař

podle evangelia. Za to se mu dostalo od Pána cti, že byl obdařen podivuhodnou mocí uzdravovat duchovní i tělesné neduhy.

Povím o jednom z mnoha uzdravení, k němuž došlo, když pověst Božího muže se již daleko roznesla.

Jednomu člověku ze společského hrabství zahryzl se do těla nějaký hrozný neduh, strávil mu už i ústa a líce a nebylo mu možno pomoci žádným lékem. Ten člověk se vydal na pouť k apoštolským prahům, dožadoval se záchrany pro zásluhy svatých, a když se vracel, potkal Božího sluhu a ze zbožnosti mu chtěl políbit nohy. Avšak pokorný muž to nechtěl připustit a sám jej políbil na ústa. A jakmile sluha malomocných František dotkl se svatými ústy s podivuhodnou vroucností oné

strašné rány, byl neduh náhle zapuzen a nemocný nabyl žádaného zdraví. Nevím, čemu se máme spíše divit, zda hluboké pokoře v tom dobrotivém políbení, či vynikající moci v tom úžasném zázraku.

Zakotven a utvrzen již v Kristově pokoře, připamatoval si František rozkaz vyhlášený jemu z kříže, aby opravil kostel svatého Damiána. Vrátil se tedy jako poslušný muž do

Assisi, aby alespoň žebráním vyhověl Božímu příkazu. Odložil všechno stud a pro lásku chudého Ukřižovaného žebřal u těch, mezi nimiž kdysi oplýval hojností všeho. Slabé tělo, zkušeno posty, podkládal pod břemena kamenů. A když onen kostel s pomocí Páně a přispěním zbožných občanů byl opraven, František, aby po práci tělo nečinností neochablo, ujal se opravy kostela blaženého Petra, stojícího opodál města, ze zvláštní oddanosti, kterou v čistotě upřímné víry choval ke knížeti apoštolů.

Když opravil tento kostel, odebral se pak na místo řečené Porciunkula čili Částečka, kde byl starodávný kostel Panny Rodičky Boží, ale tehdy pustý a zanedbaný. Když muž Boží viděl, že je opuštěn, ze své vroucí úcty k Paní světa se tam usadil, aby jej opravil. Z názvu chrámu, který od pradávna byl Svaté Marie Andělské,

vyrozuměl, že bývá často navštěvován anděly. Ubytoval se tam z úcty k andělům a pro zvláštní lásku ke Kristově Matce.

To místo Boží muž miloval nade všechna ostatní místa světa: tam pokorně začal, tam ctnostně prospíval, tam šťastně dovršil svůj běh, to místo bratřím při smrti doporučil jakožto místo Panně nejmilejší.

O tom jeden bratr Bohu oddaný viděl před svým obrácením vidění, jež stojí za vyprávění. Viděl okolo toho kostela bezpočet lidí stížených slepotou, klečících s tvářemi obrácenými k nebi. Všichni s rukama vzhůru vztaženými v slzách volali k Bohu, prosíce o milosrdenství a světlo. A hle, z nebe sestoupila nesmírná jasnost a rozlila se na všechny, každému navrátila zrak a žádané zdraví.

To je místo, kde řád Menších bratří byl na podnět Božího zjevení svatým Františkem založen. Takto na pokyn Boží prozřetelnosti, podle níž se Kristův sluha ve všem řídil, obnovil tři hmotné chrámy, dříve, než založil řád a kázal evangelium, aby nejen od tvorů smyslově poznávajících k rozumným, od nižšího k vyššímu postupoval řádným chodem, ale také aby viditelným dílem

tajemně naznačil, co bude konat v budoucnu. Neboť v obrazném podobenství trojího opravení kostela, které působením tohoto svatého muže bylo vykonáno, podle vzoru, řehole a nauky od něho trojitě dané měla být obnovena církev Kristova. Trojí rytířské vojsko mělo vítězit, vojsko těch, kteří byli povoláni ke spáse, jak nyní uvidíme, že se to naplnilo.

3. kapitola

O ustavení řádu a schválení řehole

V kostele Panny Matky Boží přebýval tedy její služebník František. Neustále naléhavě prosil tu, která počala Slovo plné milosti a pravdy, aby byla jeho orodovnicí. Záslehami Matky milosrdenství počal a porodil ducha evangelní pravdy. Když byl totiž jednoho dne zbožně přítomen mši svaté ke cti apoštolů, četlo se evangelium, v němž dává Kristus učedníkům, které posílá do světa kázat, evangelní pravidlo života, aby neměli zlato ani stříbro, ani peníze v opascích, ani mošnu na cestu, ani dvoje šaty, obuv a hůl. Když to slyšel, pochopil a do paměti si to vštípil přítel evangelní chudoby, zachvátila ho veliká radost. »Toto je,« řekl, »co si přeji, po čem celým srdcem toužím!« Zul obuv, odložil hůl, odhodil mošnu, zřekl se peněz. Spokojil se s jediným oděvem, zahodil řemen a za pás si vzal provaz. Celým svým

srdcem usiloval, jak vykonat to, co slyšel, a cele se přizpůsobit pravidlu apoštolské přímosti.

Od té doby začal Boží muž z božského nadšení horovat o evangelní dokonalost a ostatní vyzývat k pokání. Jeho řeč nebyla jalová ani směšná, ale plná moci Ducha svatého, vnikající do útrob srdce, takže posluchače uváděla do velikého úžasu. V každém svém kázání zvěstoval pokoj slovy: »Pán dej vám pokoj,« a tak lid na počátku řeči pozdravoval. Tomuto pozdravu se naučil zjevením Pána, jak sám později dosvědčoval. Tím se stalo, že podle prorockého výroku i on prorockým duchem nadšen zvěstoval pokoj, kázal spásu a spásným napomínáním mnohé získal pro pravý pokoj, ač předtím byli odtrženi od Krista a vzdálení spáse.

Zatím mnozí poznali pravdivost prosté nauky i života Božího muže. A tak se začali někteří mužové jeho příkladem rozněcovat k pokání. Všeho se zřekli a připojovali se k němu rouchem i životem. První z nich byl ctnostný muž Bernard, který se podílel na božském povolání. Zasloužil si být prvorozeným synem blaženého Otce, a to jak prvenstvím času, tak předností svatosti. Dověděl se totiž o svatosti Kristova sluhy a podle jeho vzoru hodlal dokonale opovrhnout světem. Žádal od něho radu, jak by to měl udělat.

Když to slyšel Boží sluha, byl početím prvního potomka naplněn útěchou Ducha svatého. »Je třeba žádat radu od Boha,« řekl. Vstoupili zrána do kostela svatého Mikuláše a když se pomodlili, František, ctitel Trojice, otevřel třikrát knihu evangelií a třikrát žádal, aby Bernardův svatý úmysl byl Božím svědectvím potvrzen. Při prvním namátkovém otevření knihy se jim ukázalo: »Chceš-li být dokonalý, jdi, prodej všechno, co máš a dej chudým...«, při druhém: »Nic si neberte s sebou na cestu...«, při třetím: »Kdo chce za mnou přijít, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne!« »To je,« řekl svatý muž, »život a naše řehole i všech, kteří by se chtěli k našemu bratrstvu připojit. Jdi tedy, chceš-li být dokonalý, a učiň, co jsi slyšel.«

Zanedlouho nato bylo povoláno týmž duchem pět mužů. Počet Františkových synů se tak doplnil na šest. Mezi nimi třetí místo zaujímal svatý otec Jiljí, muž plný Boha a hodný slavné paměti. Později vynikl slavnými ctnostmi, jak to o něm předpověděl sluha Páně, ač byl člověk neučený a prostý, a povznesl se k vrcholu nebeského nazírání. V různých obdobích neustále směřoval svými činy vzhůru, a sám jsem viděl na vlastní oči, jak byl častými vytrženými uchvacován v Boha, takže se zdálo, že žije mezi lidmi po způsobu andělů, a ne po lidsku.

5. V ten čas ukázal Pán také jednomu assiskému knězi jménem Silvestr, muži ctnostného života, vidění, které se nesluší zamlčet. Když se totiž podle lidského smýšlení stranil počínání a života Františka a jeho bratří, byl navštíven viděním nebeské milosti, aby nerozvážným úsudkem neupadl do nebezpečí. Ve snu viděl celé město Assisi obklíčené velikým ještěrem, pro jehož obrovitost se zdálo, že celý kraj je odsouzen k záhubě. Potom uviděl jakýsi zlatý kříž, vycházející z Františkových úst, jehož vrchol se dotýkal nebe a jehož ramena se táhla do nesmírné šíře. Zdálo se, že sahají až do konců světa. Zjevení zářící světlem zahánělo toho příšerného a

hrozného ještěra na nenávratný útěk. Když se mu to ukázalo třikrát, pokládal to za Boží znamení. Vyprávěl to popořádku Božímu muži a jeho bratřím a zanedlouho opustil svět. Tak dokonale vstoupil do Kristových šlépějí, že jeho život se postupně zdál pravým obrazem vidění, které měl ve světě.

Když Boží muž však slyšel o tom vidění, nepropadl lidské domýšlivosti, ale v Božích dobrodiních poznával jeho dobrotu. Tím více se vzmužil, aby stíhal lstivost starého hada a kázal slávu Kristova kříže.

Jednoho dne, když kdesi na pustém místě oplakával v hořkosti předešlá léta, na něž se rozpomínal, sestoupila na něj radost Ducha svatého a dostalo se mu ujištění o úplném odpuštění všech hříchů. Potom byl vytržen nad sebe a celý pohlcen do jakéhosi obdivuhodného světla. V rozšířeném lůně mysli jasně spatřil celou budoucnost svou i svých bratří. Potom se vrátil a řekl k bratřím: »Vzmužte se, nejmilejší, a radujte se v Pánu! Nebud'te smutní proto, že je vás maličko. Také ať vás neděsí moje nebo vaše prostota, neboť, jak mi Pán pravdivě ukázal, Bůh nás rozmnoží na veliký počet a milostí svého požehnání přehojně rozšíří.«

V témže čase se připojil k řádu jiný dobrý muž. A tak požehnané potomstvo Božího muže dostoupilo počtu sedmi. Tehdy milý otec svolal k sobě všechny své syny a mnoho jim kázal o Božím království, o pohrdání světem, o zapírání vlastní vůle a trestání těla. Vyjevil jim svůj úmysl rozeslat je do čtyř stran světa. Již totiž chudičká a zdánlivě neplodná prostota svatého Otce zrodila sedm synů a toužila všechny věřící volat ke lkání a pokání a zrodit je Kristu Pánu.

»Jděte,« pravil něžný Otec synům, »zvěstujte lidem pokoj, kažte pokání na odpuštění hříchů. Buďte v soužení trpěliví, v modlitbě vytrvalí, v práci statní, v řeči mírní, v chování ukáznění a v dobrodiní vděční, neboť za to vše se vám připravuje věčné království.« Oni před Božím sluhou padli na tvář a s radostí Ducha svatého přijímali příkázání svaté poslušnosti. A každému jednotlivě říkal: »Vrhni svou starost na Pána a on bude o tebe pečovat!« Tento výrok obyčejně uváděl, kdykoliv některého bratra posílal někam z poslušnosti. Věděl, že on sám je dán jiným za příklad, aby dříve konal to, čemu měl učit. A tak se s jedním druhem vydal na jednu stranu světa a tři zbývající v podobě kříže přenechal ostatním šesti.

Když však uplynul krátký čas, dobrotivý Otec byl by rád měl své drahé syny u sebe. Avšak nemohl je sám svolat. Prosil tedy o to toho, který shromažďuje rozptýlené Izraele. Přihodilo se, že bez lidského svolání všichni znenadání zanedlouho podle jeho přání se sešli působením Boží dobroty a velmi se tomu divili. V těch dnech se k nim připojili čtyři poctiví muži. Jejich počet vzrostl na dvanáct.

Když sluha Kristův pozoroval, že bratří ponenáhlu přibývá, sepsal sobě i svým bratřím prostými slovy řád života, v němž učinil neporušeným základem zachovávání svatého evangelia. Přidal jen něco málo, co se mu zdálo potřebným k jednotnému způsobu života. Přál si, aby to, co sepsal, bylo schváleno nejvyšším veleknězem. A tak pojal úmysl předstoupit s tím prostým hloučkem před Svatý stolec. Svou důvěru skládal jen v pouhé Boží řízení. Bůh z výsosti shlížel na jeho žádost i na to, jak jeho druhové jsou ustrašeni, když si uvědomují svou prostotu.

Proto Božím muži ukázal vidění, kterým je posilnil. Zdálo se mu, že kráčí jakousi cestou, podle níž stál strom nesmírné výšky. Když se k němu přiblížil a stál pod ním v údivu nad jeho velikostí, byl náhle pouhou Boží mocí pozdvihován do výše, až se dotýkal vrcholu stromu a velmi snadno jej ohnul k zemi. Boží muž porozuměl, že smysl toho vidění se vztahuje na svolení apoštolské důstojnosti jeho prosbám, v duchu se rozveselil, povzbudil bratry v Pánu a vydal se s nimi na cestu.

Když přišel k římské kurii a byl předveden před nejvyššího velekněze, Kristův náměstek se procházel v lateránském paláci na místě, jemuž se říkalo Zrcadlo. Byl pohroužen v nejvyšší rozjímání a Kristova sluhu jako neznámého nemilostivě zamítl. Když on pokorně vyšel ven, měl následující noci nejvyšší velekněz od Boha vidění. Viděl mezi svýma nohama ponenáhlou rostoucí palmu a mohutnicí v překrásný, vysoký strom. Když se Kristův náměstek divil, co to vidění znamená, božské světlo mu vstúpilo do mysli, že tou palmou je chud'asa, jehož včera zapudil. Nechal tedy příštího dne toho chud'asa hledat po městě svými sluhy. Našli ho u Lateránu ve špitálu svatého Antonína a rychle ho podle rozkazu přivedli k němu. Uveden k nejvyššímu veleknězi, vyložil František svůj úmysl a prosil pokorně a snažně, aby mu ona životní řehole byla schválena. Kristův náměstek, pan Inocenc III., muž proslulý moudrostí, když viděl na Božím muži podivuhodnou čistotu prostého ducha, stálost v předsevzetí a ohnivý žár svaté vůle, objal láskyplnou myslí Kristova chud'asa a naklonil se duchem, aby prosebníku dopřál milostivého svolení. Avšak vykonání toho, oč Kristův chudičský žádal, odložil, poněvadž některým kardinálům se zdálo, že je v tom cosi nového a přesahujícího lidské síly.

Mezi kardinály byl však ctihodný muž, pan Jan od svatého Pavla, sabinský biskup, milovník svatosti a pomocník Kristových chudých. Zapálen božským duchem, řekl nejvyššímu veleknězi a svým bratřím: »Kdybychom zamítlí tohoto chud'asa, jako by žádal věci nesnadné a nové, ačkoliv žádá, aby mu bylo potvrzeno pravidlo evangelního života, musíme se mít na pozoru, abychom nezhřešili proti Kristovu evangeliu. Neboť kdyby někdo řekl, že v zachovávání evangelní dokonalosti a jejím slibu je něco nového, nerozumného či nemožného, byl by usvědčen z rouhání vůči Kristu, původci evangelia.« Po této námitce nástupce apoštola Petra se obrátil ke Kristovu chud'asu a řekl: »Modli se, synu, ke Kristu Pánu, ať nám skrze tebe ukáže svou vůli, abychom ji jistěji poznali a bezpečněji přivolili ke tvé zbožné žádosti!«

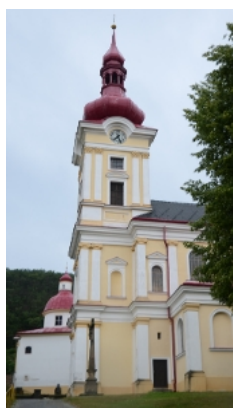
Tu sluha všemohoucího Boha se oddal cele modlitbě a dosáhl vroucími prosbami, že mu bylo dáno, co sám by měl říci a zároveň, jak správně by tomu papež měl vnitřně porozumět. Vyprávěl, jak od Boha to přijal, podobenství o bohatém králi, který pojme blahovlně ženu krásnou a chudou, a o dětech zrozených z toho manželství. Nesou na sobě obraz královského otce a dostává se jim obživy z jeho stolu. K výkladu dodal: »Není třeba se obávat, že by zhynuli hladem synové a dědicové věčného krále. K obrazu krále Krista, který mocí Ducha svatého se zrodil z chudé matky, mají být plozeni duchem chudoby v chudičském řádu. Jestliže Král nebes svým následovníkům slibuje věčné království, tím spíše jim udělí to, co

společně dává dobrým i zlým.« Náměstek Kristův pozorně vyslechl toto podobenství a uvážil jeho smysl. Velmi se podivil a nepochybně uznal, že v tom člověku promluvil Kristus. Ale také potvrdil z vnuknutí Ducha Božího, že na tomto muži se naplní i vidění, které tehdy z nebe přijal. Viděl ve snu – jak vyprávěl – lateránskou baziliku, jak se již téměř boří, a jakéhosi chudičkého člověka, nepatrného a opovrženého, který ji vlastními zády podepřel a držel, aby se nezřítila. »Opravdu,« řekl, »on to je, kdo skutkem i naukou podepře církev.« Od té chvíle naplněn zvláštní zbožností ve všem se přiklonil k jeho prosbě a Božího sluhu vždy miloval zvláštní láskou. Nejenže povolil, oč bylo žádáno, ale slíbil povolit ještě více. Schválil řeholi, vydal ustanovení o kázání pokání a všem bratřím laikům, kteří doprovázeli Božího sluhu, přikázal vystříhat malé věnečky, aby Boží slovo svobodně kázali.

/pokračování příště/

**FARNOST EUCHARISTII, MODLITBOU, DOBROČINNOSTÍ ŽIJE.
PROSÍM S VDĚČNOSTÍ - PAMATUJTE DAREM NA ŽIVOT SVÉ FARNOSTI**

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST PUSTIMĚŘ:
číslo účtu: 1560129309/0800**

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST DRYVICE:
číslo účtu: 1560130369/0800**

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST PODIVICE:
číslo účtu: 1560131329/0800**

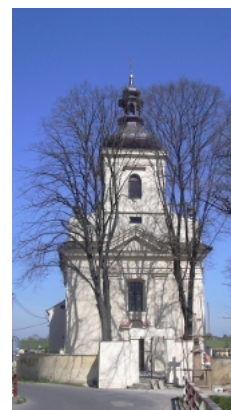

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST TOPOLANY:
číslo účtu: 1560196309/0800**

**SVŮJ DAR NAVÍC MŮŽETE ODEPSAT Z DANÍ!
POŽADAVEK NA POTVRZENÍ PRO ODPIS ZAŠLETE NA EMAIL:
josef.benicek@seznam.cz**

PÁN BŮH ODPLAŤ VÁŠ DAR A ŽEHNEJ VÁM.

FARNÍ INFORMÁTOR, XXXIII. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYVICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel.517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božimu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. **Díky sponzorům dotovaná cena: 30,-Kč/ks.** Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>.

PEREGRINATIO AD FONTEM PACIS

26. ČERVNA – 8. ČERVENCE 2026

PÁTEK, 26. ČERVNA

PUSTIMĚŘ. 6.00: mše svatá
v chrámu sv. Benedikta.

7.00: odjezd. **CAVALLINO
TREPORTI**, nocleh s polopenzí.

SOBOTA, 27. ČERVNA

BENÁTKY. Lodí k "perle
Jadranu". **12.00:** mše svatá
v bazilice sv. Marka; **provázená
prohlídka.** Pobyt u Jaderského
moře. Nocleh s polopenzí.

NEDĚLE, 28. ČERVNA

LA VERNA. 15.30: Eucharistie ve svatyni,

16.30: provázená pouť na Hoře stigmat sv. Františka,
SANTA MARIA DEGLI ANGELI – nocleh s polopenzí.

PONDĚLÍ, 29. ČERVNA

ASSISI. 8.00:
mše svatá u hrobu
sv. Františka.

Pouť v Assisi.

Nocleh
s polopenzí.

ÚTERÝ, 30. ČERVNA

NORCIA- rodiště sv. Benedikta.

10.00: eucharistie v bazilice sv. Benedikta.

12.30: **CASCIA** – pouť k sv. Ritě
16.00: **ORTONA** – nešpory u hrobu
sv. Tomáše, „nevěřícího“ apoštola
19.30: **MONTE SANT'ANGELO**
– svatyně sv. Michaela, archanděla.
Nocleh s polopenzí.

STŘEDA, 1. ČERVENCE

MONTE SANT'ANGELO. Den u moře.
Oběd u moře. **18.00: Eucharistie**
v „nebeské bazilice“ sv. Michaela
archanděla. Nocleh s polopenzí.

ČTVRTEK, 2. ČERVENCE

SAN GIOVANNI ROTONDO.
10.45: Eucharistie v chrámu
Santa Maria delle Grazie, pouť k sv. Piu.
SALERNO. Nocleh s polopenzí.

v kryptě katedrály sv. Matouše.
Nocleh s polopenzí.

PÁTEK, 3. ČERVENCE

AMALFI – lodí k rybáři z Galileje.
11.00: liturgie v katedrále u hrobu sv. Ondřeje
SALERNO. 19.00: Eucharistie a nešpory

SOBOTA, 4. ČERVENCE

MONTECASSINO. 11.30: Eucharistie
v bazilice. Provázená prohlídka opatství.
17.00: SUBIACO – provázená prohlídka
a nešpory v Sacro Speco. Nocleh s polopenzí.

NEDĚLE, 5. ČERVENCE

FORTE COLOMBO, františkánský Sinaj. **GRECCIO. 15.15: Eucharistie ve svatyni jesliček.**
BOLSENA. Nocleh s polopenzí.

PONDĚLÍ, 6. ČERVENCE

ORVIETO. 11.00: Eucharistie v kapli Sv. Korporálu. CIVITÁ DI BAGNOREGGIO, rodiště sv. Bonaventury, autora životopisu sv Františka.
BOLSENA, koupání v jednom z největších vulkanických jezer Evropy.
 Nocleh s polopenzí.

ÚTERÝ, 7. ČERVENCE

BOLSENA, bazilika sv Kristýny.
BOLOGNA. 15.30: Eucharistie v bazilice u Archy sv. Dominika, prohlídka.
PADOVA. 18.45: Nešpory v papežské bazilice sv. Antonína. Nocleh s polopenzí.

STŘEDA, 8. ČERVENCE

PADOVA. 7.30: Eucharistie a Te Deum v bazilice sv. Justiny u Archy sv. Lukáše, evangelisty. Návrat do vlasti.

PEREGRINATIO AD FONTEM PACIS

26. 6. - 8. 7. 2026

- VENEZIA (1 – bazilika sv. Marka);
LA VERNA (2. – svatyně stigmat sv. Františka)
ASSISI (3. – hrob sv. Františka),
NORCIA (4. – rodiště sv. Benedikta)
ORTONA (5. – katedrála sv. Tomáše, apoštola)
MONTE SANT'ANGELO
(6. – svatyně sv. Michaela)
SAN GIOVANNI ROTONDO
(7. - svatyně sv. Pia z Pietrelciny);
SALERNO (8. – katedrála sv. Matouše);
AMALFI (9. – katedrála sv. Ondřeje);
MONTECASSINO
(10. – katedrála, hrob sv. Benedikta);
GRECCIO (11. - svatyně jeslíček);
ORVIETO (12. – kaple Svatého Korporálu);
BOLOGNA (13. – Archa sv. Dominika);
PADOVA (14. - bazilika sv. Antonína;
15. - Archa sv. Lukáše)

PAROECIA S. BENEDICTI
PUSTIMER (CZ)

DARY NA VOTIVNÍ SVÍCE

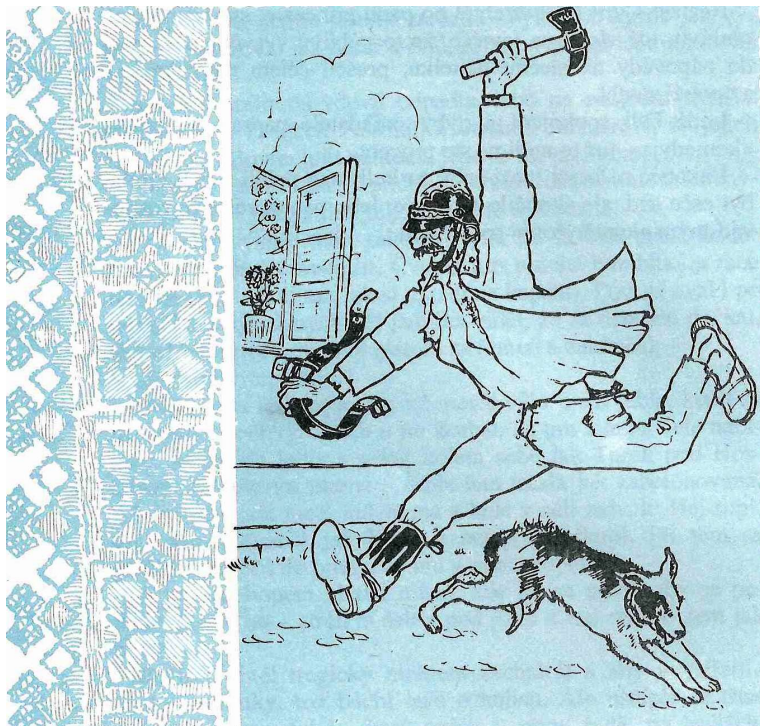
POKLADNA V KOSTELE NEBO ÚČET FARNOSTI: č.ú. 1560129309/0800

CENA RUČNĚ ZDOBENÉ SVÍCE SE ZNAKEM POUTI: 2.000,-KČ.

PÁN BŮH ODPLAŤ VÁŠ DAR A ŽEHNEJ VÁM!

Hasičská múdrost', co sa už nenosí: „Co hoří, nechť hořat - a zachraňovat okolí!“

PUTOVÁNÍ K DUŠI MORAVSKÉHO SLOVÁCKA

„Gramlavé paprče máš při kreslení, že je haňba sa na to podivat!“ - pravili slečna učitelka Franckovi Pagáčovému. „A z přírodopisu máš baňu jak stodolu...“.

Zavřeli "knihu hříchů", rozhlédli sa po třídě a optali sa: „Kerý z vás ně može povědět, jaké známe živly?“

Ani šabla z pochvy by tak rychle nevyletěla, jak Franckova ruka. Vyšpónoval sa jak liniál a vyhrkl: „...sím vodu, oheň a víno!“

„Prosím ťa, Francku, co to vykládáš - víno...“ - divili sa, "jak došels na víno?"

„...sím, já sem na to nedošel, ale naši stařenka. Dyž jednu načapali stařečka ve sklepe na víně, tož sem čúl, jak vyběřskli: „Už je ten starý kotrmelec zasěj ve svém živlu!“

Slečna učitelka najprv vyvalili oči, potem ím jaksi zaškubalo v kútkech a honem cosi hledali v šúplati... A dyž sa to stařeček dověděli, div tenkrát Francka očima nespálili a prohlásili, že nevijú, po kem ten šušniflinta je. Ale pokád' si lidé pamatovali, tož sa dycky chválili, že je po nich...

Na túto příhodu, kerú jednu stařeček vyprávjali ve mlýně, dyž dojeli pro šrot, si zpomněli mlynář Múčka, dyž došli k Pagáčom pro patróny. Sotvá pozdravili a zavřeli za sebú dveřa, najednú sa jeden z živlů přihlásil o slovo: hrom z čista jasna, až sa chalupa v základoch zatřásla... Stařeček poskočili k oknu, rozhrnuli firhaňky a pohlédli na nebe:

„Svatý Petr gúlá kuželky - éj, šak toto mosél byt štelér! Janku, podivaj sa na ty škaredé mračniska henkaj nad Buchlovem - s tama nic dobrého nedonde!“

A než sa nadáli, první krapy už pléskaly na okenní tabulky. Za pár minut' lélo jak z lajty a nastala taká hrůza, že sa křižovali néenom blesky, ale aj stařeček... Zastrčili fajku do kordule a potichučky přeříkávali „Očenáš“, lebo měli v poli obilé a vinohrad na pěkněj úrodě. Ešče sa nedostali ani na - "ale zbav nás ode zlého" a hrom bacíl do topola za stodolú, hnedkaj v polici hrnce poskočily. Děcka sa grčily pod halenú na peci jak slépký a stařeček v modlení přidali do tempa. Dyž švácl druhý hrom do zvoničky před chalupú, až tabulky v oknách zařinčaly, vykříkli:

„Herdek, děcka, modlite sa také! Já to sám neutahnu...“.

Za chvílku sa černé mračnisko převalilo přes dědinu a mezi Antonínkem a Javořínú už enom dořmávalo. Nad krajinú zasvítla duha jak malovaná pantla na nevěstiném čepení - symbol i dobrėj pohody...

Stařeček vyšli před chalupu, nafúkli škraně jak dyby vyhráli bitvu, ale dyž uhlédli, jak sa mlynář usčúřili, zavrčali:

„Co sa hyhúznáš jak puklý pecen ze špatněj múky?“

„Ale, tak ňa napadlo" - vymlúvali sa Múčka, „jakú má pámbu s nama patáliju. Každý chce neco inšího. A včilkaj si zrovnaj, že byzme k němu chodili žebrat o vyřízení našej žádosti a nadávali tajak na úřadě. To by byla komédyja!"

„To by byla!“ - kývli stařeček.

„Třeba taják lúní“ - začali mlynář. „Dyž sem býl na Kopanicách henkaj pod horama kupovat dřevo. Potkál sem tam hromadu dokřápaných lidí a tož sem sa ptál, lesti tam měli hody.

„Ále, co hody" - pravili jeden strýc, „to sa enom potkaly dvě procesí. Ti jedni chtěli, aby pršalo, a ti druzí zasěj, aby bylo sucho!“

V téj dědině bylo furt sucho jak na Sahaře a tož Pán Bůh vyhověl enom jednej žádosti a popršalo... Ale jak! Do týdňa byla dědina zatopená. A včilkaj ti, co chtěli, aby pršalo, tož sa honem zasěj modlili, aby přestalo! Enom jeden člověk býl celkem spokojený - náčelník hasičů! Seděl na střeše zbrojnice a pochvaloval si:

„To je vody - to by sa hasilo!"

„Máš pravdu, Janku" - pokyvovali hlavu stařeček – „tak už to v životě chodí. Ale dyž spomněs tych hasičů... Byl sem sa v nedělu podívat na cvičení tych "mladých". To sú inší šohaji, jak zme byli my! Motorová stříkačka špígl-níkl, žebříky dvacet metrů dlúhé - to je inší robota - to sa hasí! My zme pumpovali rukama a hadicú nám z luže létaly žáby aj z rákosím. A dyž to začalo hořat, tož to aj zhořalo..."

Tenkrát byl naším náčelníkem ševc Vincek Trča. Jak Jura Knutel zatrúbil trááá-dááá! - Trčovi sa začaly třepat ruky aj z nohama, překotíl ponk z verpánkem, hnedkaj byly floky v máčce na šporheltě. Hlavú uškubl ze zdi klecu z hrdličkú - do blúze lezl nohama a do gatí rukama! Jak sa začál motat po izbě, děcka byly v tú ranu vlezene pod postelú a stará Trčena enom klíčovou d'úrkú ze síně nahlédala, až sa ta húlava přežene. Z ulice sa vrátil pro obušek a dyž býl u stříkačky, tož zjistíl, že nemá helmu - lebo v ní měla kočka kořata... Šak né nadarmo sa o něm říkalo, že je z divokých vajec, lebo nás při ohni všeckých tak dohúkál, že než sme zešrubovali hadice, bylo z chalupy popelisko... Dycky hlásal:

„Co hoří, nechat hořat - a zachraňovat okolí!“

Jednú uhlédl, jak sa oknama valí dým z chalupy. Vletěl k susedom, kde nikdo nebýl doma, a začal "zachraňovat". Vylúpál ím kachlové kamna, že ich už nikdo v životě nedál dohromady, a vyvalíl troje dveřa aj z futrama. Zed', kerá susedila z "hořícím" domem, poléval vodú, že malta opadala až na tihly. Kolikrát letěl s puténkú pro vodu, sa povědět nedá. Dyž s tým býl hotový a celý morýtný vyšél na ulic, tož zjistíl, že nic nehořalo! Lebo dým, kerý sa valíl z oken, býl ze spálených buchet...

A dyž ho jednu volali ze susední dědiny, že u nich hoří, doletěl z vyplazeným jazykem k telefonu a zařval: „Tady je - tento - náčelník hasičů Vincek Trča! Zme v pohotovosti! Udržujte požár - za hodinu zme tam...“.

Nato proletěl dědinú jak uragán, vpadl do hospody a zařval na "sbor":

„Chlapé, ešče jednu rundu dokola, pivo navrch a jedem!“

Šak také dyž k ohňu dojéli, tož zedníci už míšali maltu na novú chalupu...

Ale ináč to býl dobrý chlap. Nadřel se z lásky k bližnímu - a zadarmo! Ale v téj jeho hlavě to myslelo na inší notečku, než mělo. No a jednoho dňa to chudák "dorazíl" načisto...

Stalo sa to na slavnostní schůzi, kde sa jednalo o tem, co sa má vyšit na nový prápor. Trča si vzál slovo a pronésł:

Slavný výbore - teda tento - já bych na tento prápor navrhl - teda heslo:

CO ŤA NEPÁLÍ - NEHAS!

A tým dnem náčelník Trča dohasíl..."

„Vy, dobrovolní hasiči Drysic, jste už více než sto let tím nejvýmluvnějším vyjádřením tradice solidarity, která vyvěrá z evangelijního altruismu. Váš smysl pro oddanost, připravenost, odvaha a ochota až k oběti rizika nasazení vlastního života jsou dobře známé, a proto jsou na vás právem lidé hrdí.“

ŽEHNÁNÍ NOVÉHO ZÁSAHOVÉHO VOZU SDH DRYSICE, 12. ŘÍJNA 2024.

***"Když jsem šel k Janu Pavlu II.,
vždy jsem musel mít připraveny
aspoň dva vtipy"***

**TOMÁŠ KARDINÁL ŠPIDLÍK, S.J.,
čestný občan Pustiměře**

I.

Chlapec nadšeně pozoruje rudý obzor. Jde kolem pocestný a říká: „To je nádhera! Taky máš rád západy slunce?“ „To není západ slunce. To hoří škola!“

II.

Policajt zastaví auto a povídá řidiči: „Řidičský průkaz!“ Policajt si ho prohlíží a ptá se: „Jak se jmenujete?“ Muž nato: „A ten, co uměl číst, už tu nedělá?“

III.

„Muselo to být hrozné,“ praví strážmistr, „když lidé ještě neznali elektrický proud.“ „Jistě,“ přikyvuje druhý policista, „nedovedu si představit dívat se na televizu při svíčkách.“

IV.

Zastaví celník na hranici auto a říká řidiči, ať si vystoupí. Prohledá auto a vytáhne sáček s bílým práškem. Ochutná ho a ptá se řidiče: „Heroin?“ A řidič odpoví: „Ne, jed na krysy.“

V.

„Přijde Kohn na vystěhovalecký úřad v Praze a požádá o vystěhování do Izraele. Dostane je, odjede, ale za půl roku je zpátky. Za rok zase požádá v Praze o vystěhování, zase odjede do Izraele a znovu je zpátky. Když přichází žádat o vystěhování po třetí, úředník už toho má dost a začne se vyptávat, proč to vlastně dělá. „Víte, tady to nestojí za nic, vysvětluje Kohn, tam to taky nestojí za nic, ale řeknu vám, ta cesta, ta je plná naděje...“

VI.

Stojí dva policajti na zastávce a jeden se ptá druhého: „Čím jedeš?“ „Jedničkou, a ty?“ „Já dvojkou.“ Po chvíli přijede dvanáctka a ten první říká: „Máme kliku, můžeme jet spolu!“

VII.

Papež Lev XIV. přijal pozvání prezidenta k návštěvě České republiky. Boží hrob už viděl, Boží Tělo také, ale Boží dopuštění ještě ne.

VIII.

„Lukáši, šel bys se mnou na kraj světa?“ „Ano, ale musím být v deset doma, abych stihl hokej.“

IX.

Přijde mladík do cukrárny a ptá se prodavačky: „Máte perníkové srdce s nápisem JSI MOJE JEDINÁ?“ „Ano, máme.“ „Tak pětkrát.“

POŘAD BOHOSLUŽEB: 25. dubna – 3. května 2026

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
SOBOTA 25. dubna	SVÁTEK – SV. MAREK, EVANGELISTA TOPOLANY - MŠE SVATÁ S NEDĚLNÍ PLATNOSTÍ		TOPOLANY 18.00: za živou a zemřelou rodinu SUCHOMELOVU
NEDĚLE 26. dubna	4. NEDĚLE VELIKONOČNÍ DEN MODLITEB ZA POVOLÁNÍ K DUCHOVNÍMU STAVU		PUSTIMĚŘ 8.00: za + Jana PŘIKRYLA, a Boží požehnání pro celou rodinu
			DRYSICE 9.30: za Františka SLAVÍKA, jeho manželku Vojtěšku, dceru Blanku, vnuka a syna Zdenka POLIŠENSKÉHO, a pravnuka Damiánka ČERMÁKA
			PODIVICE 11.00: za + Františka ZAKOPALA, + rodiče, sestru Marii, švagra Vojtěcha a Boží požehnání pro rodinu
PONDĚLÍ 27. dubna	VÝROČÍ POSVĚCENÍ CHRÁMU SV. BENEDIKTA (1902)	PUSTIMĚŘ 18.00	za dar předávání víry v našich rodinách
ÚTERÝ 28. dubna	SV. PETR CHANEL, KNĚZ A M. SV. LUDVÍK M. GRIGNON Z MONTFORTU, KNĚZ		PODIVICE 8.00: za živou a zemřelou rodinu MADEJOVU, PICHLEROVU a duše v očistci
STŘEDA 29. dubna	SVÁTEK - SV. KATEŘINA SIENSKÁ, PANNA A UČITELKA CÍRKVE, PATRONKA EVROPY		DRYSICE 18.00: za + Františka BENÍČKA, živou a zemřelou rodinu BENÍČKOVU, MAHDALOVU, BUČKOVU a ZELENKOVU
ČTVRTEK 30. dubna	SV. PIUS V., PAPEŽ SV. ZIKMUND, MUČEDNÍK		PODIVICE 8.00: za Boží požehnání pro nadcházející Peregrinatio ad Fontem Pacis
PÁTEK 1. května	SV. JOSEF, DĚLNÍK		PUSTIMĚŘ 18.00: za Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro naše děti a rodiny
SOBOTA 2. května	SV. ATANÁZIUS, BISKUP A UČITEL CÍRKVE TOPOLANY - MŠE SVATÁ S NEDĚLNÍ PLATNOSTÍ		PODIVICE 8.00: za + rodiče MALÍKOVY, syny Miroslava a Pavla, a Boží požehnání pro živou rodinu
			TOPOLANY 18.00: za farnosti Topolany, Pustiměř, Drysice a Podivice
NEDĚLE 3. května	5. NEDĚLE VELIKONOČNÍ PRAVIDELNÁ MĚSÍČNÍ SBÍRKA		PUSTIMĚŘ 8.00: za + rodinu ZBOŘILOVU, VŠETULOVU, POTĚŠILOVU s prosbou o Boží požehnání a dar zdraví pro živou rodinu
			DRYSICE 9.30: za živé a +členy SDH 4. okrsku a farníky padlé v I. a II. světové válce
			PODIVICE 11.00: za + Marii PUČANOVOU, manžela a duše v očistci

MÁJOVÁ POBOŽNOST

PUSTIMĚŘ: PONDĚLÍ, PÁTEK - 17.30

PODIVICE: STŘEDA, PÁTEK - 18.00

DRYSICE: STŘEDA - 17.30

TOPOLANY: SOBOTA - 17.30

POŘAD BOHOSLUŽEB: 2. – 10. května 2026

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
SOBOTA 2. května	TOPOLANY - MŠE SVATÁ S NEDĚLNÍ PLATNOSTÍ	TOPOLANY 18.00:	za farnosti Topolany, Pustiměř, Drysice a Podivice
NEDĚLE 3. května	5. NEDĚLE VELIKONOČNÍ PRAVIDELNÁ MĚSÍČNÍ SBÍRKA	PUSTIMĚŘ 8.00:	za + rodinu ZBOŘILOVU, VŠETULOVU, POTĚŠILOVU s prosbou o Boží požehnání a dar zdraví pro živou rodinu
		DRYSICE 9.30:	za živé a +členy SDH 4. okrsku a farníky padlé v I. a II. světové válce
		PODIVICE 11.00:	za + Marii PUČANOVOU, manžela a duše v očistci
PONDĚLÍ 4. května	SV. FLORIÁN, MUČEDNÍK	PUSTIMĚŘ 18.00:	za + Jiřího a Stanislava ŠIKOVY, Annu KNOPPOVOU a duše v očistci
ÚTERÝ 5. května	ÚTERÝ PO 5. NEDĚLI VELIKONOČNÍ	PODIVICE 8.00:	za nenarozené děti a za obnovu kultury života v naší zemi
STŘEDA 6. května	SV. JAN SARKANDER, KNĚZ A MUČEDNÍK	DRYSICE 18.00:	za dar zdraví, Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro rodinu HODINKOVU, MALOU a BUREŠOVU
ČTVRTEK 7. května	ČTVRTEK PO 5. NEDĚLI VELIKONOČNÍ	PODIVICE 8.00:	za zemřelou Marii PUČANOVOU, manžela, vnučku, s prosbou o Boží požehnání pro rodinu
PÁTEK 8. května	VÝROČNÍ DEN ZVOLENÍ PAPEŽE LVA XIV.		
	PANNA MARIA, PROSTŘEDNICE VŠECH MILOSTÍ	PUSTIMĚŘ 18.00:	za + syna Alexandra, bratra Stanislava a Boží pomoc a ochranu pro živou rodinu
SOBOTA 9. května	SOBOTA PO 5. NEDĚLI VELIKONOČNÍ TOPOLANY - MŠE SVATÁ S NEDĚLNÍ PLATNOSTÍ	TOPOLANY 18.00:	za farnosti Topolany, Pustiměř, Drysice a Podivice
NEDĚLE 10. května	6. NEDĚLE VELIKONOČNÍ SVÁTEK MATEK	PUSTIMĚŘ 8.00:	za zemřelou Marii ŠEDOVIČOVOU, rodiče a Boží požehnání pro živou rodinu
		DRYSICE 9.30:	za + Jiřího a Jana ADAMCOVY a dvoje rodiče
		PODIVICE 11.00:	za zemřelého P. Václava ŽÁKOVSKÉHO, rodiče, a za nová kněžská a řeholní povolání

MÁJOVÁ POBOŽNOST

PUSTIMĚŘ: PONDĚLÍ, PÁTEK - 17.30

DRYSICE: STŘEDA - 17.30

PODIVICE: STŘEDA, PÁTEK - 18.00

TOPOLANY: SOBOTA - 17.30